Harlequin

Nr. 14

~~14 [illegible] lei~~

10.800 lei

Noiembrie 1999

Mirunea

Oferta specială!

Fericirea există în fiecare din noi și suntem, fiecare, răspunzători de propria noastră fericire...

Betty Jane Sand

CĂSĂTORIA ESTE DOAR ÎNCEPUTUL

GRATUIT

1

Chicotelile lui Cassie umpleau tot holul, auzindu-se cu ușurință din bucătărie. Sharon se opri cu farfuria în mână, ca să savureze sunetul. Brittany lătră, un lătrat de câine tânăr. Îl urmă imediat un plescăit de apă. Cassie chițăi, iar Brittany lătră din nou. Sharon puse repede ultimele farfurii în mașina de spălat vase și se grăbi spre baie. Baloane de săpun pluteau în apa din cadă. Cassie avea săpun în păr și în sprâncene și o bărbuță de spumă. Brittany stătea în cadă, în fața fetiței, cu un moț de spumă în vârful capului. Sharon gemu. Cățelul lăsă capul pe-o parte și păru să zâmbească.

Sharon își reprimă un zâmbet și își puse mâinile în șolduri, încercând să fie aspră.

— Cassie Parker! Ce mă fac cu voi două?

Ridică din sprâncene la fetița de șase ani, iar Cassie răspunse râzând: o izbucnire de bucurie pură care umplu încăperea. În ultimele câteva luni, copilul nu prea obișnuise să râdă. Inima lui Sharon se încălzi la auzul sunetului.

— Nu i-am spus eu să sară, Sharon. Pe cuvânt! A sărit singură, de capul ei, când nu mă uitam.

Sharon aruncă o privire aspră câinelui, un cocker spaniel de nouă luni. Urechile lungi ale lui Brittany pluteau la suprafața apei. Ochii îi erau veseli și părea oricum, numai plină de căință nu.

— Sunteți îngrozitoare, amândouă. Nu pot să vă scap din ochi nici o clipă, le certă în glumă.

Brittany întinse botul, linse spuma de pe bărbia lui Cassie şi lătră, făcând baloane de săpun. Cassie se înecă de râs, apoi strânse la piept cățelul alb cu castaniu.

— Nu te supăra, Sharon! Brittany n-a vrut să fie rea.

Ochii ei strălucitori, ochii lui Grant, implorau iertarea. Tot aşa cum implorară şi ochii lui, de nenumărate ori de-a lungul anilor. Iar inima lui Sharon se topi la fel de uşor. Probabil că era soarta ei să fie cucerită de ochii cu gene lungi ai familiei Parker, de ochii aceia de un albastru atât de închis, încât părea negru. Indiferent că erau ai tatălui sau ai fiicei. Clătină din cap, oftă şi se rezemă de tocul uşii, cu braţele încrucişate. Le privi, inundată de un val de dragoste.

— Brittany e cea mai bună prietenă a mea. O iubesc, declară Cassie, cu obrajii îmbujoraţi. Părul negru, exact de aceeaşi nuanţă ca a lui Grant, îi scăpase din coada din vârful capului.

Sharon zâmbi, apoi îngenunche lângă cadă, ca să-i prindă o şuviţă de păr în agrafă.

— Mă rog, cea mai bună prietenă sau nu, trebuie s-o scoatem din cadă şi s-o uscăm. Altfel nu poţi s-o lei cu tine în pat la noapte.

De parcă ar fi înţeles, Brittany sări din cadă, apoi se scutură, aruncând apă şi săpun în toate direcţiile.

— Brittany! gemu Sharon.

Brittany lăsă capul în jos şi pufni. Cassie chicoti şi se înecă, încercând să-şi înghită râsul. Sharon dădu ochii peste cap, apoi înşfăcă un prosop şi începu să usuce cățelul. Apoi se întoarse către Cassie, cu un prosop proaspăt în mână:

— E rândul tău, răţuşcă!

Cassie chicoti şi ieşi din cadă cu un plescăit de apă. Un sentiment dulce-amar o invadă pe Sharon când fetiţa se ghemui în prosopul gros şi se rezemă de ea, căutând o îmbrăţişare sau un sărut, pe care Sharon i le dădu cu bucurie. „Copilul are nevoie de o mamă", se gândi, cu inima strânsă. O strângere de inimă care se mai potoli doar când o îmbrăţişă tare pe Cassie, ca şi când ar fi putut cumva să compenseze lipsa unei mame. Dacă ar fi avut cum...

Îi dădu drumul din braţe şi se întinse după o cămaşă de noapte de flanel moale, care o învălui complet pe Cassie. Se ridică, se întoarse şi dădu nas în nas cu propria imagine, în oglinda aburită. Buclele ei dese şi arămii se răsuceau în toate direcţiile, ignorând orice încercare de a le îmblânzi. Obrajii

rotunzi erau îmbujorați și ochii mari erau plini de bună-dispoziție reprimată.

Cândva s-ar fi încruntat și ar fi strâmbat din nasul pistruiat, dar acum zâmbi și ridică din umeri. Acceptase, cu mult timp în urmă, că nimeni nu avea să-i dărâme ușa ca s-o fotografieze pentru coperta unei reviste de modă și că în viață existau lucruri cu mult mai grave decât să fii banală.

După două povești, Cassie fugi din camera de zi către dormitorul de oaspeți, cu Brittany pe urme. Săriră amândouă în pat, când Sharon intră în cameră. Cassie întinse brațele pentru o îmbrățișare cu miros de săpun și pentru un sărut umed, care o dădu gata pe Sharon.

Cu puțin mai mult de un an în urmă, prietenul ei din copilărie; Grant, se întorsese la Valdez cu soția lui, Catherine, o frumusețe blondă, înaltă și distantă. Adică exact cum nu era Sharon. Iar cu ei era micuța lor fiică, Cassie, o imagine a lui Grant în copilărie. Sharon se îndrăgostise de Cassie, la fel cum se îndrăgostise de Grant cu ani în urmă. Dar de data aceasta era o dragoste împărtășită cu bucurie, care pe Sharon o îmbolnăvea de fericire și o făcea să-și dorească din tot sufletul o fetiță, un copil al ei. Și o făcea să regrete din nou faptul că nu avea să fie niciodată mamă.

Dădu la o parte gândul trist și mai puse un sărut pe obrazul cald al lui Cassie. O lăsă pe fetiță, bine învelită, șoptindu-i ceva la ureche lui Brittany, care se ghemuise lângă ea.

Probabil că n-ar fi trebuit să lase câinele să doarmă acolo, dar acesta adusese atâta bucurie în viața lui Cassie în lunile de când Catherine murise de cancer, încât Sharon se gândise să i-o dăruiască pe Brittany. Îndrăgea ea însăși cățelul atât de mult, încât nu ar fi putut suporta despărțirea. În loc de asta, se asigurase că fetița avea suficient timp ca să se joace cu Brittany. Sharon refuza să o lipsească pe Cassie de ceva care o făcea fericită.

Vântul mugea pe lângă streșini, când Sharon se opri la fereastra camerei de zi. Zăpada viscolită dansa în noapte, luminată de felinare, în timp ce crengile goale ale copacilor se îndoiau în furtună.

Nu era cea mai potrivită noapte pentru a te întoarce cu mașina de la Anchorage, își spuse, sperând ca Grant să se întoarcă în curând. Avea de străbătut trei sute de mile de drum dificil, devenit și mai periculos datorită întunericului și a ninsorii dese. Era greu să nu te îngrijorezi.

Grant putea probabil să facă drumul cu ochii închiși, își spuse din nou, și trase perdelele. Putea să scape de vederea furtunii de afară, dar nu și de îngrijorarea din suflet. Fără îndoială, din cauză că își făcuse griji pentru Grant toată viața. Clătină din cap. De obiceiurile vechi se scapă greu!

Aprinse lumina de pe verandă, apoi se duse să o verifice pe Cassie. Casa părea mai caldă și mai confortabilă atunci când copilul era acolo. Fetița dormea pe o parte, cu o mână sub obraz și cu cealaltă pe grumazul lui Brittany. Nas în nas, pe aceeași pernă.

Când avea paisprezece ani, Sharon visase la o asemenea scenă, însă copilul al cărui somn l-ar fi veghea trebuia să fie al ei. Iar tatăl, Grant, să fie lângă ea.

„Materialul din care sunt făcute visele nu are nimic de-a face cu realitatea", gândi ea, zâmbind blând. Chiar ca adolescentă ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Nu-i trebuise mult ca să-și dea seama că pe Grant, frumos cum era, nu-l interesa prietena din copilărie. Speranța murise greu, dar, după câțiva ani, acceptase că nu avea să fie niciodată al ei și se mulțumise, în schimb, cu prietenia lui. Sharon alungă amintirile și se întoarse în camera de zi, ca să se ghemuiască pe canapea, sub lumina lămpii. Își înveli picioarele cu un șal și, cu o carte în mână, se așeză la fereastră să asculte gemetele și șoaptele furtunii. Și să-l aștepte pe Grant.

Ninsoarea deasă se împrăștia în noapte, îngroșând rapid pătura de zăpadă de pe jos și astupând parbrizul mai repede decât puteau ștergătoarele să-l curețe. Vântul puternic scutura mașina. Grant încetini. Ianuarie. Toiul unei alte ierni în Alaska.

Nu că ar fi avut vreo importanță pentru el! Anotimpurile și vremea nu le putea ține sub control. Încă din copilărie învățase că iarna în Valdez însemna zile scurte, seri lungi și zboruri întârziate sau anulate, motiv pentru care se întorcea de la Anchorage cu mașina. Până în primăvară aveau să fie 75 de centimetri de zăpadă pe sol, dacă se păstra media de precipitații în Valdez. Și se apropiau de medie. Un fapt simplu, pe care nici un fel de protest nu-l putea modifica.

De obicei aștepta cu nerăbdare iarna și prima zăpadă, cu schiurile cerute și sania cu motor pregătită. Acum, schiurile erau prăfuite, sania neatinsă și nu existau semne că ceva urma să se schimbe.

Intră în oraș. Felinarele creau un joc de lumini și umbre pe străzile pustii. O firmă de neon roz cu galben strălucea în fereastra unui bar, aruncând luminile colorate pe zăpadă. Băcănia era în întuneric, iar parcarea goală, cu excepția unei rable, reparate acoperită cu nea proaspătă. Lumina de pe veranda lui Sharon părea să-i ureze bun venit. Strălucirea blândă a unei lămpi, după perdeaua din camera de zi, îl anunța că Sharon era probabil trează și-l aștepta, deși o rugase să n-o facă. Ar fi trebuit să știe că era inutil.

Grant zâmbi fără voie, simțind cum tensiunea i se risipea. Coborî din mașină și se îndreptă către intrare. Când întinse mâna către ușă, aceasta se deschise înainte să o atingă.

— Grant!

Vocea lui Sharon era blândă, iar părul, un amalgam de bucle. Treningul cenușiu atârna pe trupul suplu.

— Ai scos un timp bun. Intră, intră!

Îl trase în casă, cu ninsoarea vâjâind în urma lui. Întinse mâna după haină, tocmai când Grant o dezbrăca.

— Vrei ciocolată fierbinte? Tocmai am pus-o pe aragaz.

— Ai cumva și prăjituri cu ciocolată? întrebă el.

Sharon zâmbi, cu ochii scânteind de amuzament, și obținu și de la el un zâmbet ca răspuns. Întotdeauna făcea prăjituri când venea Cassie la ea. Și întotdeauna erau cu ciocolată, preferatele lui și ale lui Cassie.

Intrară împreună în bucătărie. Sharon umplu cănile de faianță cu ciocolată, iar Grant umplu o farfurie cu prăjituri proaspăt coapte. Femeia se instală la masă în fața lui. Tăcerea confortabilă era întreruptă numai de murmurul furtunii, de ticăitul ceasului și de sorbitul ciocolatei. Grant ar fi putut închide ochii și ar fi recreat cu ușurință scena familiară. Sunetele. Parfumul casei ei. Buclele castanii ale lui Sharon, încadrând fața cu piele albă și distrulată. Întunericul catifelat al ochilor ei.

Ochi care, realiză el brusc, erau fixați asupra lui. Lăsă cana din mână, recunoscând privirea aceea.

— Probleme? întrebă, fără să fie sigur că voia să afle.

Ea dădu să clatine din cap, apoi se opri. Puse cana jos.

— Sunt îngrijorată pentru tine.

El dădu să protesteze, dar Sharon ridică mâna, oprindu-l:

— Muncești prea mult, Grant! Când mai ai timp să te distrezi? Când a fost ultima oară când ți-ai dorit să te distrezi?

Două baby-sitter în trei luni. Știu că nu e vina ta că femeile astea văd în Cassie o modalitate de a ajunge în patul tău și în inima ta, dar ce ai de gând să faci, Grant? Știu că ești încă în doliu, dar...

Grant îi puse un deget pe buze. O atingere scurtă, care opri șuvoiul de cuvinte într-un mod mai eficient decât ar fi putut s-o facă un cuvânt.

În doliu? Da și nu, dar nu avea intenția de a o corecta. Erau lucruri despre care nu putea vorbi nici chiar cu Sharon.

— Știu că-ți faci griji, *mami*, o ironiză blând. Lucrurile ar trebui să se mai liniștească la muncă, în zilele următoare, și o să găsesc și o femeie care să aibă grijă de Cassie.

Ceasul bătu de douăsprezece ori. Grant ezită, apoi sălta din umeri și se ridică de pe scaun.

— Ar trebui s-o iau pe Cassie și să mergem acasă.

Sharon îl privi scurt și clătină din cap cu un suspin. Grant știa că discuția nu era terminată. Sharon nu ceda niciodată atât de ușor.

— E prea târziu ca să ne certăm. Pun niște prăjituri într-o pungă, ca să le iei cu tine, spuse ea în cele din urmă.

Grant încuviință din cap și o lăsă să-și vadă de treabă.

Dormitorul era în întuneric, cu excepția unei lămpi de veghe. Cassie dormea pe spate, cu gura ușor deschisă, cu un braț întins și cu celălalt în jurul gâtului lui Brittany. Cățelul deschise un ochi, cu capul lipit de pieptul lui Cassie. Începu să dea din coadă, încet, apoi din ce în ce mai repede, când Grant intră în cameră.

Îngenunche lângă pat și o mângâie pe Cassie pe obraz. O atingere ușoară, aproape respectuoasă. Fetița aceasta, atât de mică și de perfectă, cu frumusețea ei fragilă, avea asupra inimii lui o putere care uneori aproape îl speria.

— Tati? deschise ea ochii.

— Bună, dovlecel, șopti el.

O ridică blând în brațe, în vreme ce mânuțele ei îl strângeau atât de tare, încât abia putea respira. Dar nimic nu conta în afară de copilul din brațele lui. Închise ochii, scăldându-se în parfumul ei, încântat de obrazul mătăsos lipit de al lui, de sentimentul acela de „acasă", de încântare, pe care-l avea când își îmbrățișa fetița.

În cele din urmă își slăbi strânsoarea și se așeză pe pat, cu Cassie în poală, ca s-o salute pe Brittany, care nu mai putea de

neîntrerupt. Câinele se înghesui în Grant, cu capul pe picioarele lui Cassie, în vreme ce el o scărpina în spatele urechii mătăsoase.

— Brittany e cea mai bună prietenă a mea, spuse Cassie adormită. În afară de Sharon. Cel mai mult o iubesc pe Sharon, ba nu, cel mai mult te iubesc pe tine, tati. După ala pe Sharon. Și după ala pe Brittany.

Grant înghiți în sec:

— Știu, dovlecel, îi răspunse cu o voce răgușită.

Sharon aștepta în camera de zi, cu valiza lui Cassie lângă ușă. Cassie se aplecă spre ea, o prinse cu brațul de gât și o trase către umărul lui Grant, pentru un sărut de noapte bună, în timp ce Brittany îi se încurca printre picioare.

Capul lui Sharon ajungea până la bărbia lui Grant. Nu era mai înaltă decât fusese în clasa a noua. Mirosea a săpun și a șampon de lămâie și Grant îi simțea prin jachetă căldura trupului.

— Te iubesc, Sharon, spuse Cassie cu o șoaptă sonoră.

Sharon o îmbrățișă la rândul ei, râse și se desfăcu din brațele lor.

— Și eu te iubesc, rățușcă!

Îi întinse lui Grant o pătură ca s-o învelească pe Cassie. Acesta își înfofoli copilul, apoi îi ciufuli buclele lui Sharon.

— Îți rămân dator! Din nou!

Sharon îi îndepărtă mâna, zâmbind:

— Hei, am stat ore în șir să-mi aranjez părul! Și știi bine că nu-mi datorezi nimic... mă rog, poate cina, săptămâna viitoare. Mâncare chinezească? Surâsul îi păli: Serios, Grant, știi că nu mă deranjează să te ajut. Doar suntem prieteni.

— Mda, ai fost foarte prietenoasă în ultima vreme, răspunse el blând. Și dacă am chef să fiu recunoscător, o să fiu, orice ai zice.

Se întoarse către ușă și luă valiza lui Cassie.

— Sună-mă mâine, spuse Sharon, apoi le deschise ușa. Rămase în lumina becului de pe verandă, tremurând, urmărindu-i cu privirea până ce mașina ieși de pe alee și ajunse pe drum.

Deși nu erau decât câțiva kilometri, Cassie dormea când urcară dealul spre casa pe care o construise ca să o facă pe Catherine fericită... Și în care acum locuia numai cu fiica lui.

Nu că ar fi învinuit-o pe Catherine că murise; nici chiar el nu putea fi atât de lipsit de inimă. Dar înainte... O hotărâre de

otel întrerupse gândul, înainte de a-l putea duce până la capăt. Nu avea timp să trăiască în trecut.

Puținele lumini aprinse în oraș păreau să clipească, una sau două aici, câteva dincolo, izbucniri de galben în ninsoarea care se rărea. Ușa garajului se deschise. Locul din spate era ocupat de sănii, pluguri de zăpadă și un talmeș-balmeș de schiuri și ustensile de grădinărit, biciclete, un grătar și scaune de grădină, undițe și cizme de cauciuc stricate de vreme și de nefolosire. Celelalte două locuri erau neocupate. Era încă o dovadă a faptului că locuința era goală; ca și când ar fi avut nevoie să i se reamintească. Și că el era singurul răspunzător pentru sănătatea și fericirea fetiței care dormea ghemuită lângă el. Și că, din nou, nu avea pe nimeni care să vadă de ea.

Îl cuprinse un sentiment de frustrare, atât de puternic și de brusc, încât lovi cu pumnul în volan. Ce trebuia să facă pentru a găsi pe cineva care să nu fie mai interesat de el, ci de Cassie? Trase aer adânc în piept, o luă pe Cassie în brațe și traversă casa tăcută și rece, până în camera copilului.

O învelì până sub bărbie, apoi îi mângâie obrazul delicat. Trebuia neapărat să găsească o altă îngrijitoare, una care să le satisfacă nevoile, fără să vrea să ajungă în patul lui. Între timp, Cassie avea să continue să meargă ziua la grădiniță. Iar el avea să se bazeze pe ajutorul lui Sharon.

Trei zile mai târziu, Grant află că trebuia să plece în sudul Californiei pentru o săptămână. Din nou, o sună pe Sharon.

— Sigur că pot să am grijă de ea, acceptă Sharon imediat.

— Îmi pare rău că te sâcâi...

— Nu fi caraghios, Grant! Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Pentru Cassie ar trebui să fii îngrijorat. Făcu o pauză, apoi adăugă blând:

— Petreci mult prea mult timp departe de ea.

— *Trebuie* să mă duc, spuse el, nelămurit pe cine anume încerca să convingă.

— Nu vreau să pleci.

Cassie făcu botic și buza de jos începu să-i tremure, când Grant îi dădu vestea în seara aceea. Lui i se strânse inima când văzu lacrimile care îi sclipeau în ochi.

— Hei, îi spuse el îmbrățișând-o, o să stai cu Sharon o săptămână întreagă. Și cu prietena ta, Brittany. Și o să-ți aduc ceva frumos.

Cassie se înseninã puțin auzindu-i vorbele, dar asta n-o împiedicã sã plângã duminicã seara, când Grant o lãsã la Sharon.

Sentimentul de vinovãție nu-l pãrãsi nici o clipã în cursul zborului de la Valdez la Anchorage și, în continuare, pânã la Seattle și Irvine. Vinovãție pentru cã îl cerea din nou ajutorul lui Sharon, vinovãție pentru cã iar pleca de lângã Cassie. Dar slujba lui de director al unei companii de construcții i-o cerea. Aceeași slujbã care-i permitea sã-i ofere lui Cassie tot ce-i trebuia și ceva pe deasupra. I-ar fi oferit fiicei lui lumea întreagã și dacã asta cerea sacrificii, era gata sã le facã.

Lucru pe care socrul lui nu ezitã sã-l sublinieze în seara următoare:

— Știm amândoi cã te strãduiești, cã încerci sã faci tot ce se poate pentru Cassie... date fiind circumstanțele.

— Apreciez asta, rãspunse Grant, dar îl luã cu rãcori.

Poate din cauza felului în care Hugh apucase mâna lui Dorothy, ca și când ar fi vrut s-o liniștească sau sã-i cearã sprijinul. Poate din cauza felului în care Dorothy evita sã-i întâlneascã privirea și se juca nervoasã cu șervețelul de pe masã. Sau poate era amintirea nechematã a felului în care-i dãduserã la o parte în timpul bolii lui Catherine. Indiferent de motiv, Grant își dori brusc sã nu le fi spus cã o sã fie în oraș sau sã nu-i fi lãsat sã vinã de la San Diego ca sã la masa împreunã.

Conversația la muri și tãcerea se lãsã, în timp ce chelnerul strângea farfuriile și le aduse cafeaua. După o vreme, liniștea deveni apãsãtoare, așa cã Hugh își terminã vinul din pahar și își drese vocea. Apoi își îndreptã umerii și-l privi în ochi pe Grant:

— Ne întrebam dacã... ne gândeam dacã lui Cassie nu i-ar fi mai bine la noi.

Grant ridicã dintr-o sprânceanã și vorbi, alegându-și cu grijã cuvintele:

— Apreciez oferta, dar cred cã ar fi mai bine sã stea acasã pentru o vreme, pânã ne obișnuim cu situația. Poate la primãvarã sã vinã sã stea câteva zile.

— Și câte îngrijitoare or sã mai fie pânã atunci? Și câte cãlãtorii de afaceri?

Fața lui Hugh se înroșise. Grant înãspri vocea:

— Nu pot sã...

— Fiule, nu vrem sã spunem cã n-o iubești pe Cassie. Și nici nu vrem sã vinã doar în vizitã.

Vorbise atât de calm, încât, pentru o clipă, Grant crezu că auzise greşit. Până când Hugh continuă:

— Credem că-i putem oferi un cămin mai stabil decât eşti tu în stare, în momentul de faţă.

Şocul îl făcu pe Grant să îngheţe şi-l lăsă fără grai. Nu putea decât să-l privească fix pe socrul său, în vreme ce simţea literalmente cum păleа. Apoi îl cuprinse furia, atât de copleşitoare, încât apucă marginea mesei ca să nu-l lovească pe omul din faţa lui. Un om pe care-l admirase şi-l considerase tatăl pe care-l pierduse în copilărie, din cauza unui accident la pescuit. Omul care avusese îndrăzneala, chiar şi pentru o clipă, de a-i sugera să renunţe la Cassie.

Ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva, după felul în care se purtaseră în timpul bolii lui Catherine. Nu îndrăznea să-şi descleştеze mâinile de pe marginea mesei şi se lupta să păstreze tăcerea şi să rămână aşezat, până când îşi recăpăta măcar aparent controlul asupra furiei care-l devasta. În cele din urmă înghiţi în sec, apoi se ridică încet. Puse ambele mâini pe tăblia mesei, se aplecă spre Hugh şi Dorothy şi zise încet, dar ferm:

— O să îngheţe iadul, înainte ca cineva să mi-o ia pe Cassie, spuse încet.

Se întoarse şi plecă fără să se uite înapoi.

La sfârşit de săptămână, holul băncii era mai agitat ca un stup de albine. Clienţii se grăbeau să pună la punct ultimele afaceri înainte de închidere. Telefoanele sunau, iar vocile creau un murmur continuu, punctat de salutări mai sonore sau de câte un hohot de râs. Sharon ridică ochii şi privi cu plăcere eficienţa cu care casierii rezolvau cererile clienţilor. În ultima săptămână, afacerile merseseră bine, Cassie fusese o companie plăcută, iar acum Grant se întorcea acasă, cu o zi înainte de termen. Se încruntă. Grant. O îngrijora! O îngrijora efectul pe care absenţele lui îl aveau asupra lui Cassie, o îngrijora... Telefonul sună, întrerupându-i gândurile.

— Sharon la telefon.

— Sharon, aici Grant. Hei, am nevoie de un serviciu! Sunt în mijlocul unei şedinţe şi...

— Întârzii, n-aş putea s-o iau eu pe Cassie, încheie Sharon fraza în locul lui. Grant, de-abia te-ai întors. Nu crezi că...

— N-am încotro, spuse el. Poţi să mă ajuţi?

Sharon oftă:

— Știi bine că da, dar îi rămâi dator lui Cassie. O iau la mine și facem prăjituri sau vedem noi ce.

— Să nu prepari cina! Aduc eu pizza.

Grant închise telefonul.

Pizza... Sharon trânti receptorul mai tare decât intenționase și se încruntă la el de parcă astfel l-ar fi putut transforma în Grant. Își înăbuși mânia, apoi se ridică și își luă haina. Cassie avea să fie dezamăgită.

Când Sharon intră în încăperea luminoasă a grădiniței, Cassie nu se vedea nicăieri. Jean Simon, directoarea, veni să o salute.

— Cassie e în camera de pedeapsă.

— E a treia oară săptămâna asta...

Jean încuviință din cap.

— Am încercat să-l sun pe Grant, dar a fost în ședințe toată ziua. A fost o săptămână grea, dar, ca să fiu sinceră, o prefer pe Cassie prost dispusă în locul staiței tăcute care a devenit de la o vreme. Se întâmplă ceva neobișnuit acasă?

„...În afară de un tată mereu absent?". Sharon nu spuse cuvintele pe care le gândeau probabil amândouă. În loc de asta, răspunse:

— Nu știu nimic. Ce s-a întâmplat de data asta?

— S-a încăierat cu Johhny Whitaker.

— E de două ori cât ea!

— Mda, mă rog, zâmbi Jean, clătinând din cap. Tot ce pot să spun e că are un viitor frumos în box, dacă vrea. Se opri înainte de ușă: Cassie arată destul de rău, dar, dacă asta te face să te simți mai bine, și el are două vânătăi. Iar părinții lui nu or să vă facă probleme. Cred că au fost amândoi atât de jenați că l-a bătut o fată, încât preferă să uite ce s-a întâmplat.

Deschise ușa, apoi plecă. Cassie stătea pe un scaun de plastic, cu umerii căzuți, legănându-și picioarele.

— Cassie?

Sharon se apropie de ea. Cassie ridică încet capul. Avea ochiul drept atât de vânăt și de umflat, încât abia dacă-l putea deschide. Sharon își înghiți un țipăt și se abținu să se repeadă la ea.

— Mi-a spus ceva urât, spuse Cassie, împingând bărbia în afară și privind-o cu ochiul sănătos.

— Și nu puteai să-l ignori pur și simplu?

— Tati lucrează până târziu azi? întrebă Cassie sfidător.

Părea mică și lipsită de apărare. Lui Sharon i se strânse inima de durere.

— Da, răspunse ea, apoi desfăcu larg brațele. Vino încoace să te îmbrățișez!

Cassie ezită o clipă, apoi se dădu jos de pe scaun. Sharon, întristată, o strânse tare în brațe. Își înăbuși dorința de a țipa. Dacă Grant ar fi fost lângă ea, l-ar fi sugrumat. În loc de asta, o strânse mai tare pe Cassie și spuse:

— Aduce pizza pentru cină, deci n-o să întârzie prea mult.

O oră mai târziu, Grant deschidea ușa de la intrare:

— E cineva acasă?

Cassie se repezi la el din bucătărie, cu Brittany pe urmele ei, lăsând-o pe Sharon să scoată ultimele prăjituri din cuptor. Aceasta se străduí să se spele încet pe mâini și să-și recompună cu grijă expresia feței, înainte de a se întoarce spre Grant ca să-l salute, când îl auzi intrând în bucătărie. Cassie venea tăcută în urma lui, în mod evident suferind din cauza unei mustrări. Numai cățelul părea fericit, cu ochii sclipitori, cu tot trupul tremurând de agitație. Sharon se sili să zâmbească. Grant îi întâlni privirea și spuse:

— Cassie, du-te să te speli! Așteptă până fetița nu-l mai putea auzi:

— Să mă întind pe jos, ca să poți să mă calci în picioare?

Vocea îi era stinsă și obosită. Sharon încercă să ignore umbrele adânci de sub ochii lui, ținuta încordată, aproape rigidă, epuizarea care i se citea pe figură. Mânia i se stinse la fel de repede cum o cuprinsese.

— Of, stai jos! spuse ea încet. Bătaia ar fi prea blândă pentru tine. În plus, știi la fel de bine ca mine că nu pot să rămân prea mult timp supărată pe tine. Nici chiar atunci când meriți!

Buzele lui Grant se arcuiră într-un zâmbet, dar acesta nu-i șterse oboseala din ochi. Puse pizza pe masă, se îndreptă spre frigider și scoase niște apă minerală. O deschise și se întoarse către Sharon:

— Îmi pare rău că a trebuit să apelez la tine așa, în ultima clipă.

— Și mie! Dar am făcut-o numai pentru Cassie. Știi că-mi face plăcere s-o țin la mine.

Grant dădu din cap și bău cu sete. Apoi puse sticla pe masa de care se sprijinea.

— Nu vreau să profit de...
— Asta să fie ultima ta grijă!
— Nu știam ce altceva să fac.
— Poate ar fi trebuit să ieși din ședință.
— Nu puteam.
— Și dacă *eu* n-aș fi putut s-o iau pe Cassie?

Grant băgă mâinile adânc în buzunarele jeanșilor și nu răspunse. Lăsă capul în jos, cu ochii albastru-închis plini de o tristețe care o îngheță pe Sharon. Părea atât de singur!... Se apropie de el și îi puse o mână pe umăr, ca o promisiune fără cuvinte că-l va sprijini. Grant ridică privirea.

— Are o vânătaie de toată frumusețea.

— Știu. Sharon lăsă mâna să-i cadă, oftă și se dădu cu un pas înapoi: Bănuiesc că ar trebui să ne bucurăm că iese din carapace. Dar a avut probleme de trei ori săptămâna asta.

Trase aer adânc în piept, apoi continuă, convinsă că el nu voia să audă ceea ce avea să-i spună, dar conștientă că nu i-ar fi fost prietenă, dacă ar fi tăcut.

— Grant, știu că te străduiești cât poți, dar Cassie are nevoie de mai mult din timpul tău. Ignoră strâmbătura lui și continuă: Muncești prea mult și... hm... mă întreb dacă-ți dai seama ce greu îi e când ești plecat. Și mă mai întreb cât mai poți să faci toate astea singur, Grant. Nu vreau să...

— Nu-mi vine să cred ce aud! o întrerupse Grant cu voce joasă și aspră. Furia i se oglindea în ochi. Sharon făcu automat un pas înapoi.

— Întâi părinții lui Catherine, și acum tu. Ei bine, vă înșelați! Vă înșelați foarte tare. Își trecu o mână prin păr, ciufulindu-l: Nu-mi vine să cred că spui asta. Credeam că suntem prieteni.

Ochii lui scânteiau, acuzând-o de trădare. În primul moment, Sharon înțepeni, apoi ridică bărbia și îi înfruntă privirea, fără să clipească:

— Știi foarte bine că suntem prieteni, dar asta nu are nimic de-a face cu subiectul în discuție.

El ridică dintr-o sprânceană, gest care păru să accentueze furia pe care Sharon o simțea fierbând în el.

— Și ce anume sugerezi să fac? Dacă-ți închipui măcar pentru o clipă că o să le-o dau pe Cassie socrilor mei, te înșeli amarnic!

— N-am răspunsuri, i-o tăie Sharon, enervată de tonul lui. Și nici nu sugerez așa ceva. Tot ce spun este că situația actuală

nu e suficient de bună. Clar? Nici pentru tine, nici pentru Cassie.

Între ei se aşternu o tăcere plină de tensiune.

— Îmi iubesc fiica. N-aş face nimic care s-o rănească, spuse Grant, în cele din urmă.

Răguşeala din vocea lui îi înmuie inima lui Sharon. Înghiţi nodul pe care-l simţea în gât, îndurerată atât pentru Grant, cât şi pentru Cassie.

— Ştiu că o iubeşti, şopti ea, şi o iubesc şi eu. Îmi pare rău că am deschis subiectul. Numai că... în fine, e important. Sunt îngrijorată pentru Cassie. Şi pentru tine!

Grant o învelì pe Cassie, tresărind de fiecare dată când îi vedea ochiul vânăt. Nu era nevoie să fii un geniu ca să-ţi dai seama că dispoziţia ei se înrăutăţise de la moartea lui Catherine şi că absenţele lui nu îndreptau în nici un fel situaţia, dar ce putea să facă?

Slujba îi mânca foarte mult timp. Pe de altă parte, le asigura o casă frumoasă, iar lui Cassie un dulap plin de haine şi foarte multe jucării.

Grant îşi amintea foarte bine ce însemnau lipsurile şi dorinţele, atunci când ceilalţi păreau să aibă de toate, iar el nu avea nimic.

Umilinţa de a purta jeanşi la mâna a doua, de a nu avea decât două perechi de şosete şi o singură pereche de pantofi, cei mai ieftini care se puteau găsi, în prima zi de şcoală. Strânse pumnii.

Cassie nu avea să fie niciodată umilită astfel. *Niciodată.* Mama lui făcuse tot ce-i stătuse în puteri, dar era văduvă, avea trei băieţi de crescut şi nu-i fusese uşor. Grant începuse să tundă iarba în grădini şi să dea zăpada de pe trotuare la nouă ani. Şi de atunci muncise continuu.

Se scuturâ, îşi descleştă pumnii şi goni amintirile acelea înainte de a se afunda prea adânc în trecut. După ce închise uşa dormitorului lui Cassie, se îndreptă către birou, aprinse lampa de pe masă şi se aşeză în scaunul de piele.

Vorbele lui Sharon nu-i dădeau pace. Ştia că-i vorbise din inimă şi cu cele mai bune intenţii. Părinţii lui Sharon trăiseră din pescuit, dar ea suferea de rău de mare, chiar şi în cele mai calme zile, aşa că petrecuse fiecare sezon de pescuit cu Grant şi cu familia lui.

Știa exact ce însemna să fii părăsit de familie pentru lungi perioade de timp. Tocmai de aceea Grant nu-i putea ignora cuvintele.

Dacă mama lui ar fi locuit mai aproape și nu tocmai în Seattle, dacă ar fi stat mai bine cu sănătatea... Pufni enervat în sinea sa. „Dacă... Ce pierdere de vreme!" Amândoi frații lui locuiau la mii de mile, prea departe ca să-i fie de vreun ajutor. Aveau propriile lor familii, propriile lor vieți. Iar el știa, cu o dureroasă certitudine, că lui Cassie nu-i trebuia o altă îngrijitoare. Îi trebuia o mamă.

Și nu putea să aibă o mamă, fără ca mai întâi femeia aceea să-i devină lui soție.

Soție. Închise ochii, luptându-se cu amintirile. Dar noaptea părea propice evocărilor din trecut, așa că ele își făcură apariția, mai puternice de data aceasta, răsucindu-i-se în minte într-un potop de culori stinse, ca în fotografiile vechi, pălite și cu colțurile îndoite.

Catherine, cu fața inundată de fericire în ziua nunții lor. Încă și mai fericită la nașterea lui Cassie. O fericire trecătoare, repede întunecată, înlocuită de furie și nemulțumire. Catherine urâse Anchorage și își dorise să se mute înapoi în California, deși știuse dinainte de căsătorie că el avea intenția de a locui în Alaska și de a-și face acolo o carieră.

Grant sperase că, acceptând promovarea ca director și mutându-se la Valdez, unde construise o casă nouă, avea să o facă fericită, săvârșind miracolul de care avea nevoie pentru a-și salva căsnicia.

Dar nu reușise.

Catherine urâse instantaneu orașul Valdez, aproape la fel de mult cât îl urâse pe Grant pentru că o adusese acolo. Se pregătea s-o ducă pe Cassie în California și să divorțeze, când se îmbolnăvise brusc.

Grant încercase tot ce-i trecuse prin minte ca să o facă fericită și eșuase. Nimic nu părea să poată opri declinul căsniciei lor, cu excepția bolii. Cancer. Îngrozită, furioasă și învinovățindu-l, Catherine se agățase de el, deși dragostea dintre ei murise de mult.

El o alinase, acceptase vina și o privise stingându-se, neputincios în fața morții care i-o răpise cu o grabă ce nu lăsase timp pentru iertare.

Îl cuprinse un fior. Sări în picioare, cu inima bubuindu-i în

piept, cu pumnii încleştaţi. Sudoarea îi scălda cămaşa. Stins lampa şi porni către camera lui.

Nu avea intenţia să se mai pună vreodată într-o asemenea situaţie de vulnerabilitate. Singura dragoste care-i mai rămăsese îi aparţinea lui Cassie şi numai ei.

Ultimul lucru de care avea nevoie era o nouă soţie.

2

Trei femei răspunseră anunțului lui pentru baby-sitter.

Marcie era o blondă cu păr lung, care-i atârna până la jumătatea spatelui. Pantalonii negri, lucioși și strâmți, și bluza cu decolteu adânc, ce dezvăluia mai mult decât începutul sânilor, nu lăsau nici un fel de loc pentru imaginație. Avea obiceiul deconcertant de a se apleca spre Grant, probabil cu intenția de a-i ridica tensiunea. Ceea ce și reușise, dar nu de poftă, ci de furie. Când fata sugerase că ar fi cel mai bine să se mute la ei, Grant încheiase interviul și o condusese la ușă, fără să-și bată capul să i-o prezinte pe Cassie. Tâmplele începuseră să-i bubuie înfundat.

Sandra era o femeie tăcută, cu ochi cenușii care păreau să-i reprezinte temperamentul. Era în divorț și nu știa cât de mult avea să rămână la Valdez. Depindea, spusese ea, dacă avea sau nu să întâlnească curând un bărbat, pentru că era genul de femeie care nu putea să trăiască fără un bărbat. Grant îi mulțumise, o scosese din casă fără să o ducă s-o întâlnească pe Cassie și se rugase ca următoarea femeie să fie cea perfectă. Bubuiala se transformase în tunet.

Beth avea șase copii, se mai ocupa de încă cinci, și avea nevoie să câștige cât mai mulți bani, pentru că nemernicul ei de soț întârziase iar cu pensia alimentară. Deși simți din plin impactul ochilor ei imploratori, Grant îi mulțumi și ei și-i promise s-o țină minte, dacă nu găsea pe cineva care să vină la ei acasă să vadă de Cassie. În tot acest timp, Cassie rămase

în camera ei, jucându-se. Stresul lui Grant se concretiză într-o durere de cap în toată legea, care-l forță să se țină cu mâinile de cap când se așeză în fotoliul de piele din birou.

— Ai găsit vreuna? întrebă Cassie din ușă.

Grant clătină din cap, iar ea traversă camera și i se așeză în brațe. Se ghemui cu capul sub bărbia lui și durerea de cap începu să slăbească.

— Poate vrea Sharon s-o facă, spuse Cassie cu voce mică.

— Iubito, Sharon are un serviciu, nu? Cum să meargă banca fără ea?

„Sharon ar fi perfectă", își spuse el, strângând-o mai tare în brațe.

— Aș vrea să nu fi murit mama...

Vocea ei era un murmur trist, care-i străpunse inima.

— Știu, dovlecel. Și eu aș vrea, răspunse el în cele din urmă, șoptit.

O strânse tare, ca și când ar fi putut s-o ferească de toată durerea, trecută și viitoare, un lucru pe cât de imposibil, pe atât de important. Rămaseră tăcuți în amurgul greu din cameră. Zăpada cădea din norii cenușii: fulgi deși și mari, ca un tablou în rama ferestrei. Cassie se ghemui mai tare lângă Grant. El o ținea strâns și inima îl durea de atâta dragoste. Se întreba ce avea să facă.

Furia lui Grant se revărsa în bucătăria lui Sharon în valuri aproape tangibile. Se învârtea de la un bufet la altul, cu fălcile atât de încleștate, încât Sharon se temea pentru dinții lui. Era fericită că Brittany și Cassie se jucau împreună în curtea din spate, bucurându-se de zăpada proaspăt căzută. Grant se întoarse și trânti scrisoarea lui Hugh pe masă.

— Nu-mi vine să cred că Hugh și Dorothy au avut neobrăzarea...

Înghiți în sec, de parcă ar fi încercat să-și recapete calmul:

— Pur și simplu nu pot să cred că-mi fac una ca asta mie și lui Cassie, după toate prin câte am trecut.

Mormăia cuvintele printre dinții încleștați:

— Citește-o! Citește afurisita asta de scrisoare!

Aproape că i-o aruncă în față. Sharon clătină din cap și o dădu la o parte.

— Nu e scrisoarea mea, nu pot s-o citesc. În plus, cred că mi-ai spus tot ce scrie în ea.

— Ai dreptate.

Grant oftă, își trecu o mână prin păr și se prăbuși pe un scaun în fața ei. Ochii lui strălucitori erau înconjurați de cearcăne adânci. Sharon își dori din toată inima să poată face sau spune ceva care să schimbe lucrurile. Grant se aplecă spre ea, cu ochii arzând:

— Nu vor să înțeleagă că încerc... că fac tot ce pot ca să găsesc o afurisită de îngrijitoare. Și că nu *eu* vreau să plec în călătorii de afaceri. După ce proiectul începe, n-ar mai trebui să am atât de mult de călătorit. Mai sunt doar câteva luni.

Sharon se întinse să-i apuce mâna încleștată în pumn. El îi întâlni privirea și i-o susținu.

— Își închipuie că pot să-i ofere lui Cassie un cămin mai bun și mai stabil. Un cămin *mai bun* decât pot eu să-i ofer fiicei mele...

Îi tresări un mușchi pe față, apoi își încleștă fălcile. Inima lui Sharon se strânse de mila prietenului ei.

— Știu că nu vrei să auzi asta, Grant, dar, deși greșesc, n-au intenții rele, spuse ea blând. Nu încearcă să te rănească pe tine.

El își trase mâna dintr-a ei și începu să bată toba cu degetele pe masă, încruntat.

— O iubesc pe Cassie și îi vor binele, adăugă ea.

— Și binele ei înseamnă s-o ia de lângă tatăl ei? aproape că scuipă el cuvintele.

— Nu, nu cred, dar... clătină Sharon din cap.

— Vor ceea ce nu pot avea: o vor pe fiica lor înapoi, o opri Grant. Și pentru că asta nu se va întâmpla, vor să-mi ia *mie* fiica. Vocea îi deveni mai aspră: Nici măcar nu sunt sigur că ar avea vreo importanță dacă aș găsi o femeie care să vadă de ea. Atunci probabil că ar obiecta asupra faptului că nu e un aranjament permanent. Singura cale de a obține o soluție inatacabilă, sublinie el vorbele, este să mă căsătoresc. Și asta o să se întâmple la paștele cailor.

— Grant, n-o să simți așa la infinit. Cu timpul...

— Cu timpul? Să-l ia dracu' de timp! Să-i ia dracu' pe Hugh și pe Dorothy! O vor pe Cassie ca substitut pentru Catherine, ca plată pentru că am luat-o de lângă ei și le-am adus-o înapoi într-un sicriu.

— Nu!

Sharon aproape că țipă la el, ea însăși frustrată și puțin

enervată. Grant ridică din sprâncene. Ea continuă, scuturând din cap:

— Deformezi totul, răstălmăcești, Grant. Hugh și Dorothy nu sunt oameni răzbunători...

— Nu sunt? Tu n-ai fost acolo, nu l-ai văzut cum au reacționat spre sfârșit, replică el, mânios.

— Poate că s-au comportat mai ciudat, dar e de înțeles, date fiind circumstanțele. Poate că ai înțeles tu mai mult decât au vrut ei să spună.

Grant pufni a neîncredere. Ea îl ignoră și continuă:

— Nu am cum să știu exact, dar nu cred că fac asta ca să-ți facă ție viața grea. Singura lor vină e că o iubesc pe Cassie, dar de asta suntem cu toții vinovați.

— Le iei apărarea? se răsti el.

— Nu fac decât să le apăr dreptul de a o iubi, răspunse ea, la fel de răstit. Trebuie să ții minte că nu e vorba de tine, de mine, de Hugh sau de Dorothy, spuse ea în cele din urmă, calm. E vorba de Cassie și de ce-i mai bine pentru ea.

După o clipă de tăcere, Grant plecă ochii. Împături cu grijă scrisoarea mototolită și o bagă în buzunar.

— Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul. Nu a fost corect față de tine.

— Nu fi caraghios, Grant! Suntem prieteni și pentru asta există prietenii. Ca să te asculte. Și tu ai face la fel pentru mine.

Grant nu răspunse. Nici măcar nu mișcă.

— Poate că ar trebui să te gândești să mă lași pe mine să am grijă de Cassie, cu titlu permanent, în serile în care ești plecat. S-ar putea să îi liniștească pe Hugh și pe Dorothy. Mă cunosc și știu că o iubesc pe Cassie. Sunt absolut de încredere, nu intenționez să mă mut nicăieri și nu caut să mă mărit.

Făcu o pauză. El rămase tăcut.

— N-o să te întâmpin la ușă îmbrăcată în nimic mai sexy decât un trening, adăugă ea. Promit.

Grant zâmbi pe jumătate, părând brusc foarte obosit, și-și trase mâna dintr-a ei ca să și-o treacă prin păr.

— Nu. Nu te las să faci asta. E problema mea. O s-o rezolv singur.

— Nu poți să...

— Sharon.

Grant îi acoperi mâinile cu palma lui. O atingere scurtă, prietenoasă.

- Faci pentru mine mult mai mult decât ar putea oricine să îți ceară și îți mulțumesc. Dar nu pot să te las să ne adopți definitiv pe amândoi.

Ea deschise gura să protesteze, să spună că asta voia.

– Nu, spuse el ferm.

Și Sharon își dădu seama că vorbea serios.

Grant trebui să plece la Anchorage pentru ședințe, lipsind doar pentru o noapte, dar Cassie se agăță de el la aeroport, plângând cu sughițuri, de parcă ar fi plecat pentru totdeauna.

— Trebuie să plec, Cass. Știi bine! Mă întorc mâine, promit, repeta Grant întruna.

— După ce pleci, o să fie mai bine, îl liniști Sharon.

— N-aș lăsa-o dacă n-aș ști că e așa. Și nu există nimeni în care să am încredere mai mare ca în tine.

— La revedere, murmură Sharon, ținând-o în brațe pe Cassie care tremura de plâns.

În cele din urmă, suspinele fetiței se potoliră și lacrimile i se uscară pe obraji.

— Mergem acasă să vedem ce face Brittany? o întrebă Sharon.

Cassie încuviință din cap și își strecură mânuța într-a ei. Sharon se simți de parcă inima ei s-ar fi aflat în palma copilului. „Și nu există nimeni în care să am încredere mai mare ca în tine". O cuprinse un val de căldură amintindu-și cuvintele lui Grant. Încrederea și prietenia lui erau un dar la fel de prețios ca și dragostea lui Cassie. O iubea pe fetiță atât de mult, încât uneori era îngrozită. Ce avea să se facă dacă într-o zi Grant se recăsătorea? Nu se îndoia că odată și odată avea să o facă. Un bărbat cu înfățișarea și cu posibilitățile lui... Femeilor nu le trebuia mult ca să-l observe. Și era numai o chestiune de timp până când Grant avea să răspundă interesului uneia dintre ele. O nouă soție avea să se bucure, sau măcar să permită ca prietenia lor să continue? Avea să fie loc și pentru ea în viețile lor? Se îndoia. Iar gândul de a nu-i mai avea pe Cassie și pe Grant în viața ei era prea dureros pentru a-l suporta.

La Anchorage, Grant se întâlni cu un avocat, care-i confirmă că, deși exista o posibilitate de a o pierde pe Cassie, aceasta era extrem de improbabilă. În cel mai rău caz, lupta ar fi putut fi un disconfort costisitor. Îl sfătui pe Grant să discute cu Hugh

și Dorothy și să găsească o cale de a-l liniști, ca să evite un proces inutil.

Drace, dacă ar fi avut cum să facă asta, n-ar fi fost nici o problemă!

Fu cuprins de tensiune. Se răsti la secretară, își ceru scuze, apoi se răsti din nou la ea. Făcu o listă de opțiuni, tăie unele dintre ele, apoi le scrise la loc, doar ca să le taie iar.

Baby-sitter. Doică. O soție.

Baby-sitter nu era o soluție permanentă. Doica, cu neputință de găsit în Valdez și la fel de nepermanentă. Și chiar dacă ar fi găsit una la Anchorage, cât timp ar fi fost fericită să trăiască în Valdez, izolată în sălbăticie și înconjurată de mare?

Analiză ideea de a accepta oferta lui Sharon de a o angaja să se ocupe de Cassie în serile când era el plecat. Dar... nu numai că ar fi fost nedrept față de Sharon, ci ar fi fost și o soluție de moment. Sharon avea propria viață și într-o zi avea să se mărite și să aibă familia ei. Și atunci, cum rămânea cu ei? Deși oferta era generoasă, nu o putea accepta pe termen lung.

Ultima opțiune era o soție. Dar pur și simplu nu avea resursele emoționale pentru a se căsători. Numai gândul la asta îl făcea să simtă un fior rece pe șira spinării.

A doua zi sosi o scrisoare de la avocat: o cerere oficială de la socrii săi pentru custodia lui Cassie. Îl cuprinse furia, apoi teama. Îl îngrozea până și existența celei mai mici șanse de a o pierde pe Cassie. Iar sentimentul de trădare din partea celor pe care-i iubea era incredibil. Pe de altă parte, nu voia să-i înstrăineze pe Hugh și Dorothy, pentru că fetița își iubea bunicii. Cu toții suferiseră o pierdere imensă și nu era cazul să se îndepărteze unii de alții.

Sună telefonul. Înțepeni la auzul vocii lui Hugh, și-și reprimă impulsul de a trânti receptorul sau de a-și vărsa amarul care-l chinuia.

— Ce-ar fi s-o lași pe Cassie să vină să stea la noi o vreme? se oferi Hugh.

— Vrei să ceri custodia asupra fiicei mele pentru că sunt plecat de-acasă prea mult timp și, cu toate astea, îmi sugerezi s-o trimit acolo, unde n-aș avea cum s-o văd, pentru cine știe cât timp? Foarte logic.

— E mai bine să pleci și s-o lași cu o îngrijitoare, alta în fiecare lună? ridică Hugh vocea.

— E fiica mea, Hugh. Crezi că aș face ceva care să-i dăune-

— Inspiră adânc și continuă: N-ai dreptul să faci asta, să ne rănești din nou. *Cassie e fiica mea.* Locul ei e lângă mine.

— Dacă n-ai fost în stare să-ți faci fericită soția, cum crezi că poți să fii un părinte bun? strigă Hugh.

— E timpul să încheiem conversația asta, înainte de a spune lucruri pe care le vom regreta apoi, răspunse Grant repede, înghițindu-și mânia.

— Nu e vorba despre tine sau despre mine, Grant. E vorba despre ce-i mai bine pentru Cassie.

— Oare? întrebă Grant blând. Catherine e moartă, Hugh. Cassie n-o poate înlocui. Și până te hotărăști să renunți la proces nu avem ce discuta.

Puse receptorul în furcă cu mâna tremurătoare. Închise ochii pentru o lungă clipă, așteptându-se ca telefonul să sune iar. „Dacă n-ai fost în stare să-ți faci fericită soția, ce te face să crezi că poți să fii un părinte bun?". Cuvintele lui Hugh i se întoarseră în minte. Nechemate. Nedorite. Îl cuprinse o durere atât de puternică, încât îi tăie răsuflarea. Urmă un sentiment de vinovăție care-l făcu să încleștеze pumnii: amintirea nefericirii lui Catherine. Se străduise. O, cum se mai străduise! Și eșuase. Cu capul plecat, cu pumnii strânși, se lupta cu amintirea. Ceea ce se întâmplase între el și Catherine nu avea nimic de-a face cu capacitatea lui de a fi un părinte bun pentru Cassie. Singurul lucru care conta era fericirea fetiței. I-ar fi fost mai ușor dacă ar fi putut să nege că îngrijorarea lui Hugh era întemeiată. Dar nu putea. Cu toate astea, nu avea de gând să renunțe la Cassie. În favoarea nimănui. Nu-și putea părăsi serviciul, trebuia să muncească pentru a-și întreține fiica. Îngrijitoarele sau doicile nu erau o soluție.

Trebuia să găsească o mamă pentru Cassie. O soție. Cât de curând posibil.

Numai gândul la asta îi înghețа sângele în vene.

— M-am hotărât să mă căsătoresc, îi spuse Grant lui Sharon a doua zi seara, la o cafea în bucătăria ei.

— Să te căsătorești? repetă ea, pălind.

El se încruntă și își feri privirea.

— Nu știam că te întâlnești cu cineva, spuse Sharon în cele din urmă.

— Nu mă întâlnesc. Grant se forță s-o privească: Mă gândesc... intenționez să dau un anunț în ziarul din Anchorage.

— Ai renunțat să mai cauți o îngrijitoare? spuse ea neutru.

— Nu e o soluție permanentă.

— Înțeleg. Te îngrijorează atât de tare posibilitatea de a o pierde pe Cassie? Credeam că avocatul...

— Nu e vorba numai de procesul de acordare a custodiei. Cassie are nevoie de o mamă și nu există decât o cale de a i-o oferi, spuse el cu amărăciune. Tu însăți ai sugerat că trebuie să fac ceva.

— Am sugerat să petreci mai mult timp cu fiica ta, răspunse ea calm. Și m-am și oferit să am grijă de Cassie pentru tine.

— Sharon, știi cât apreciez tot ce faci, tot ce ai făcut pentru Cassie, dar am nevoie de o soluție permanentă. Și nu-ți pot accepta oferta. N-ar fi cinstit față de tine.

După o clipă, Sharon își drese vocea:

— De ce un anunț, Grant? De ce nu te-ai căsători cu cineva pe care să-l cunoști, cu cineva care să țină la Cassie? Continuă înainte ca Grant să poată interveni: Poate că ar trebui să adopți o soluție temporară. Lasă-mă să văd de ea, așa cum ți-am propus, și începe să te întâlnești cu femei! Cu timpul o să-ți revii după pierderea lui Catherine și o să întâlnești o femeie pe care s-o iubești.

Grant râse, un sunet aspru, lipsit de umor:

— Dacă n-ar fi vorba de Cassie, nu m-aș recăsători niciodată, spuse el, articulând limpede fiecare cuvânt.

Sharon făcu ochii mari. Dădu să spună ceva, apoi renunță. Grant vorbi, alegându-și cu grijă cuvintele:

— O să fie strict o relație de afaceri, cu contract prealabil, salariu și o primă de încheiere. Cu nimic diferit de o doică sau de o îngrijitoare. Știi la fel de bine ca mine că, dacă aș angaja o femeie internă, orașul ne-ar considera amanți, în afară de cazul în care ar avea 95 de ani sau ar fi într-un scaun cu rotile. Sau poate chiar și atunci. Cel puțin dacă fac un contract de căsătorie, femeia o să știe exact la ce să se aștepte dinainte. Nu va exista nici o implicare emoțională, nici o ambiguitate între noi. Și nimeni, nici Hugh, nici Dorothy, nici altcineva, nu va putea găsi vreo fisură situației.

— Nu poți plăti pe cineva ca s-o iubească pe Cassie, răspunse Sharon blând.

— Dar sper că va ajunge s-o iubească. Oftă, brusc obosit: *Trebuie* să fac asta, Sharon. Nu e o soluție perfectă, nu e o lume perfectă, dar n-am cum să schimb asta.

Sharon se răsuci și se răsuci în așternut, închise ochii, încercă să adoarmă și, în cele din urmă, renunță. Ceasul arăta ora patru dimineața. Brittany se ghemui mai bine între labe și o privi cu ochi somnoroși cum îmbrăca un trening gri. Cel puțin era sâmbătă și putea să tragă un pui de somn mai târziu.

Gândurile care o chinuiseră toată noaptea se întoarseră în forță. Grant urma să se căsătorească. Sharon se îndreptă către bucătărie, simțind o nevoie disperată de cafea. Lăsă cățelul somnoros să iasă în curte și puse mâna pe cafetieră. „M-am hotărât să mă căsătoresc". Vorbele îi răsunau în minte, în tăcerea dimineții de iarnă care acoperea Alaska cu o pătură groasă de frig și tăcere. Epuizată de o noapte de nesomn, își spuse pentru a mia oară că reacționa exagerat. „Nu e o soluție perfectă, nu e o lume perfectă, dar n-am cum să schimb asta". Deși știa asta, vorbele lui Grant tot o dureau. Într-o lume perfectă n-ar fi căpătat infecția care o făcuse să stea în spital, doar la câteva luni după ce se căsătorise, care o imobilizase la pat pentru trei săptămâni și care o făcuse incapabilă să-i dăruiască soțului ei copiii pe care amândoi îi doreau cu disperare. Într-o lume perfectă, Charlie nu ar fi încetat s-o iubească din această cauză și n-ar fi părăsit-o pentru o iubită însărcinată, care se întâmplase să fie chiar cea mai bună prietenă a lui Sharon. Într-o lume perfectă, Catherine nu s-ar fi îmbolnăvit. Și lista putea continua...

Își turnă o ceașcă de cafea și se duse în camera de zi, unde se ghemui pe canapea, cu Brittany la picioare. Într-o lume perfectă, ea ar fi fost suficient de drăguță ca să-i atragă atenția lui Grant și s-ar fi îndrăgostit unul de celălalt. În loc de asta, ea trebuise să treacă prin anii de liceu, urmărindu-l pe Grant cum se întâlnea cu cele mai frumoase fete, în vreme ce pe ea n-o băga nimeni în seamă. Până ajunsese la facultate, se împăcase cu gândul că ea și Grant nu aveau să fie mai mult decât prieteni. Cu toate acestea, când el o adusese pe Catherine să-i cunoască familia și apoi se însurase cu blonda frumoasă și sofisticată, Sharon avusese un sentiment total de pierdere.

Iar acum el avea să facă din nou același lucru. Avea să se căsătorească cu altă femeie. „De ce nu cu mine?" Gândul răsări de undeva din adânc, atât de puternic și de neașteptat, încât Sharon se înecă și vărsă cafea pe ea. „Nu fi caraghioasă!", își spuse. Nu se autocompătimea, dar, în afară de cazul în care

i se întâmpla un miracol, Grant nu avea să fie mai interesat să se însoare cu ea decât ar fi fost de o...

Cu mâini tremurătoare, puse ceaşca de cafea pe măsuţă. Grant intenţiona să se însoare cu o străină, fără nici un fel de implicare emoţională. De ce nu s-ar fi însurat cu ea, atunci?

Dar de ce ar fi vrut ea să facă asta? Cassie. Răspunsul îi răsări în minte, împreună cu sentimentul că avea dreptate. De fapt, cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai logic. Nu cerea implicare emoţională. Măritându-se cu Grant, ar fi devenit mama fetiţei pe care o iubea atât de mult. *Mamă.* Închise ochii, asaltată de emoţia pe care i-o provoca cuvântul. Un lucru pe care-l dorise dintotdeauna şi pe care nu-l putuse avea. N-ar fi avut importanţă că nu putea avea copii, pentru că intimitatea nu făcea parte din târg. Şi nu avea să-l mai piardă din nou pe Grant. „Ţi-ai pierdut mintile!", îşi spuse aspru. După care începu să plănuiască cum să-i comunice lui Grant propunerea ei.

Până să lase soarele din nori, cafetiera era deja goală, iar Sharon făcuse cărări pe covorul din camera de zi. Se uită la ceas ca la un duşman de moarte, se mai plimbă puţin prin cameră, apoi se uită din nou la ceas. La ora zece îşi adună curajul şi-l sună pe Grant. Făcu un drum rapid la magazin după brioşe şi, un sfert de oră mai târziu, ea şi Brittany erau în faţa casei lui Grant. Cassie le întâmpină la intrare, înfofolită într-un costum de un roşu strălucitor.

— Tati a spus că pot să mă joc afară cu Brittany. Se poate? Te rog, te rog, Sharon!

— Ţine-o în zgardă şi fii atentă la maşini!

Sharon se opri să se uite cum fetiţa trecu peste gărduţ, pe parcela goală de alături, cu Brittany topăind pe urmele ei. Amândouă erau pete vii de culoare pe fundalul de un alb orbitor. Se întoarse, intră în casă şi închise încet uşa în urma sa. Înghiţi în sec, controlându-şi dorinţa de a se răsuci pe călcâie şi de a o lua la fugă cât o ţineau picioarele.

— Sunt aici! strigă Grant din bucătărie. Vrei cafea? o întrebă când intră în bucătăria luminoasă.

— Nişte lapte ar fi mai bun, răspunse ea, ridicând punga pe care o aduse. Vrei brioşe? Cu mac?

El zâmbi şi ei i se acceleră pulsul. „Nervii", îşi spuse, dezbrăcându-şi haina şi aşezându-se la masă. O clipă mai târ-

Grant se așeză și el în fața ei. Din cafea ieșeau aburi și pe farfuria dintre ei erau brioșe aurii.

— Deci, spuse el după ce luă o înghițitură de cafea, despre ce voiai să stăm de vorbă?

El i se uscă gâtul. Deschise gura să vorbească, dar nu-și putea găsi suflul pentru a articula cuvintele. Nu-și putea găsi vorbele, punct. O năpădi un val de căldură. Se agăță de paharul cu lapte, ca de un colac de salvare, și luă o înghițitură. Puse paharul cu grijă pe masă și trase aer adânc în piept.

— Răspund anunțului tău, spuse.

Grant se înecă și se stropi cu cafea. Sări în picioare, scoase cămașa de pe el și puse mâna pe un prosop. Își șterse pieptul, zgâindu-se la ea. După o singură privire aruncată pieptului lui puternic și musculos, acoperit cu păr des și negru, Sharon își mută ochii asupra feței lui Grant, pentru că simțea cum i se accelera pulsul.

— Anunțul meu? întrebă el.

— Da, anunțul tău, ridică ea capul, încercând să-și liniștească inima. Ar trebui să ne căsătorim.

Grant îngheță. Se priveau fix. Ochii lui nu aveau nici o expresie. Ai lui Sharon oglindeau șocul faptului că spusese cu adevărat acele cuvinte. Dar acum, că le scosese pe gură, hotărârea ei deveni mai puternică, deși o înspăimânta reacția lui.

— De ce dracu' ai putea să vrei să te măriți cu mine?

— Nu te mai comporta de parcă aș fi gata să sar peste masă și să te agresez. Nu sunt ca femeile care veneau să aibă grijă de Cassie, spuse ea, cu obrajii în flăcări. Nu pe tine te vreau... adică... nu în felul ăla... E vorba de Cassie. O iubesc pe Cassie și nu vreau s-o pierd și indiferent de ce spui tu, dacă te căsătorești, o s-o pierd. N-aș putea să suport asta, Grant!

— Nu crezi că exagerezi?

— Nu! strigă ea, brusc nerăbdătoare.

— Dă-mi voie să fiu sigur că am înțeles! O iubești pe Cassie atât de mult, încât ești dispusă să faci o căsătorie lipsită de dragoste cu mine? Tu auzi ce spui, Sharon? Ești nebună!

— Zise bărbatul care intenționează să să însoare cu o necunoscută. Bărbatul care vrea să dea anunț în ziar și să facă „tranzacția". Grant, nu-ți iei o nevastă așa cum îți iei un câine.

— Nu intenționam să folosesc secțiunea pentru animale de companie. Și credeam că ți-este foarte clar faptul că o fac pentru Cassie.

— Ei bine, şi eu la fel. E chiar aşa de greu de crezut că o iubesc pe fiica ta la fel de mult ca tine? Gândeşte-te că...

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că ar trebui să te măriţi cu un tip pe care să-l iubeşti şi să ai proprii tăi copii, de aia. Întotdeauna ţi-ai dorit copii. Eu n-am nimic să-ţi ofer.

— În afară de Cassie, un copil pe care-l iubesc ca şi când ar fi al meu. Sharon inspiră adânc, pentru a-şi calma emoţia: Nu cer mai mult de-atât, Grant. Făcu o pauză, apoi spuse încet: Nu-ţi cer dragoste, Grant, doar prietenie. După ce m-a părăsit Charley, am jurat să nu mă mai recăsătoresc.

— Cu timpul o să te răzgândeşti, răspunse el, pe ton grav.

— Nu, n-o să mă răzgândesc şi n-ai nici un drept să crezi că ştii mai bine ca mine ce cred. N-am acceptat să mă întâlnesc cu nimeni de la divorţ încoace, şi au trecut câţiva ani de atunci. Oricât ar fi de greu de crezut, n-a fost pentru că nu aş fi fost invitată, sau pentru că n-aş fi avut ocazii...

— Evident că nu, spuse el.

— Singurul lucru pe care-l regret, legat de decizia mea, e că nu am o familie.

Vorbise deja prea mult, aşa că se opri. Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut era ca Grant să accepte să se însoare cu ea din milă. „Biata Sharon, care nu poate avea copii!" N-ar fi suportat asta.

Grant rămase tăcut.

— Este ocazia mea de a avea o familie, adăugă ea. Te rog, gândeşte-te la asta! îl îndemnă. Ştiu că nu vrei nici un fel de implicare emoţională, de ce nu crezi că s-ar putea să vreau şi eu acelaşi lucru? Grant, poţi să spui cu mâna pe inimă că, dacă tu te-ai însura cu o străină, lui Cassie i-ar fi mai bine decât cu o femeie pe care deja o cunoaşte şi o iubeşte? Cu cineva care o iubeşte cum o iubesc eu?

Ochii lui negri o sfredeleau de parcă ar fi vrut să pătrundă în mintea şi în inima ei. Sharon se ruga ca el să ia măcar în seamă propunerea ei.

— Nu e nici un secret că ţin mult la tine, dar ca la un prieten. Nu port în suflet o dragoste neîmpărtăşită, dacă de asta te temi, adăugă ea, încercând să devanseze orice împotrivire pe care el ar fi putut s-o aibă. Sinceritatea o obligă să adauge: Ştiu că te gândeai la o mamă cu normă întreagă, dar eu vreau să continuu să lucrez. Cassie poate să meargă în continuare la

grădiniță ziua. Trebuie să fie cu copii de vârsta ei. Îi face plăcere asta, atunci când nu se ia la bătaie cu ei.

Grant zâmbi pe jumătate. În inima lui Sharon înflori speranța. Insistă, dorindu-și ca el să o asculte, să înțeleagă și să accepte:

— Cred că dacă te gândești puțin, o să vezi că are sens. Suntem prieteni de o veșnicie și încă ne mai înțelegem, un lucru cu care multe cupluri căsătorite nu se pot lăuda. Nici unul dintre noi nu vrea să se căsătorească, dar amândoi vrem ce e mai bine pentru Cassie. Tu vrei o mamă, iar eu vreau o fiică. Se opri, apoi spuse încet: Mie mi se pare soluția perfectă.

Grant stătea singur în camera de zi. Camera era întunecată, cu excepția licăririi portocalii a focului. Ceasul de pe cămin bătu de douăsprezece ori. Cassie era de mult în pat, pe tărâmul viselor. Un tărâm pe care și Grant ar fi vrut să se piardă... dacă ar fi putut.

„Mie mi se pare soluția perfectă". Cuvintele lui Sharon îl urmăreau din clipa în care le rostise, înainte de a ieși calmă din bucătărie, ca să-l lase să se gândească la oferta ei. Nu avea nevoie să se gândească, ar fi trebuit să poată să ignore propunerea ca și când nici nu i-ar fi fost făcută vreodată. Dar nu putea. În mintea lui, argumentele se adunau ca zăpada de afară și se încăpățânau să rămână acolo, pentru că nu le putea combate. Dacă privea propunerea calm și obiectiv, ea părea într-adevăr să fie soluția ideală. Asta dacă era adevărat că Sharon nu voia să se mărite cu el din dragoste și nu dorea nici un fel de implicare sentimentală. Iar el nu avea nici un motiv să creadă că îl mințea. Întotdeauna fusese cinstită cu el.

Atunci de ce voia să se mărite cu el? Era mult prea tânără și atrăgătoare, caldă și generoasă ca să se lege de un bărbat care nu i-ar fi oferit niciodată copii sau o căsnicie adevărată. Un bărbat care nu era capabil să mai iubească. Pe de altă parte, ea știa că nu i se oferă iubire și o casă plină de copii. Că nu avea să fie o căsătorie din dragoste. Și totuși insista că asta vrea. Poate că nu-și revenise după drama divorțului.

Dar chiar contau motivele ei? Nu voia să se însoare cu Sharon. Era prietena lui și un bărbat cu ceva mai multă onoare i-ar fi spus „nu" cu blândețe. I-ar fi spus că merita ceva mai bun decât căsnicia pe care i-o putea oferi el.

Îi veniră în minte cuvintele lui Hugh. „Aici nu e vorba despre tine sau despre mine. E vorba despre binele lui Cassie".

Se blestemă în gând, pentru că un bărbat mai puternic nici nu ar fi luat în seamă oferta lui Sharon.

Dumnezeu să-l ierte, dar nu avea puterea să renunțe. Avea să se însoare cu Sharon și spera că nici unul dintre ei nu avea să regrete.

3

A DOUA ZI DE DIMINEAȚĂ, Grant îl sună pe Hugh.

— Poți să renunți la procesul pentru custodie. Mă căsătoresc, spuse el.

— Te căsătorești? Dar... adică... cu cine? se bâlbâi Hugh.

— Sharon O'Reily. O cunoașteți.

— Desigur... Grant, nu face asta! Nu-ți face ție și lui Cassie așa ceva, spuse Hugh în cele din urmă.

Grant ridică din sprâncene. Dădu să spună ceva, dar Hugh îl întrerupse:

— E prea devreme! Te arunci cu capul înainte. Ai nevoie de mai mult timp. Nu pot să... .

— Și cum rămâne cu binele lui Cassie? întrebă Grant, rece. Mă amenințați că mi-o luați, pentru că nu mă pot descurca singur. Și acum... Își cenzură vorbele și înghiți în sec, ca să-și calmeze furia care amenința să explodeze:

— Poate v-ar interesa să aflați că mama mea și părinții lui Sharon sunt încântați. Ei nu par să vă împărtășească îngrijorarea.

— Nu am vrut să te împingem într-o căsătorie, vorbi Hugh, ignorând spusele lui Grant. Dumnezeule, omule, oprește-te și gândește-te la ce faci! Vreau să spun, Sharon pare o femeie drăguță, dar chiar vrei să te însori cu ea? Este...?

— Este cea mai bună persoană pe care o cunosc.

Grant rosti cuvintele răspicat, apărând-o pe Sharon. Mânia lui, cu greu controlată, se transformă în furie la gândul că Hugh îndrăznea să chestioneze integritatea lui Sharon.

— Sigur că este, dar...

— Ne căsătorim, Hugh. Nici tu, nici Dorothy nu puteți spune sau face nimic ca să ne opriți, așa că ar fi bine să vă obișnuiți cu ideea.

Închise telefonul.

Sharon conducea către casa lui Grant, având un nod în stomac. Nu-i dăduse răspunsul la telefon, ci o întrebase doar dacă putea să vină la el să stea de vorbă. Dacă spunea nu? Dar dacă spunea da? Cum avea asta să le afecteze prietenia? „Gata!", se apostrofă ea în gând. Erau întrebări la care nu avea răspuns.

Cassie o întâmpină la ușa de la intrare.

— Nu vrei s-o iei pe Brittany în camera ta ca să vă jucați?

Vocea lui Grant o făcu pe Sharon să tresară. Îl evita privirea, ceea ce o făcu să se încordeze și mai tare.

— Dar, tati, vreau s-o văd pe Sharon, se smiorcăi Cassie. Vreau să...

— Poți s-o vezi pe Sharon mai târziu, după ce vorbim, răspunse Grant liniștit.

Cassie se îmbufnă și se încruntă, dar făcu cum i se spusese, târșindu-și picioarele, cu Brittany după ea. Grant se întoarse către Sharon:

— Vrei o cafea?

Nu voia; dar dădu din cap că da și-l urmă în bucătărie. El umplu două cești, în tăcere, și se așeză în fața ei la masă. Tăcerea se așternu între ei, jenantă. Sharon simțea cum îi cedau nervii. Avea de gând s-o refuze! Cu cât se lungea tăcerea, cu atât era mai sigură de asta.

— Îți accept propunerea, spuse Grant.

Cu inima bătându-i nebunește, Sharon abia se putu stăpâni să nu caște gura. În cele din urmă, Grant îi întâlni privirea.

— Cred că ești nebună să vrei asta, dar, privind dintr-un punct de vedere egoist, pentru mine e soluția perfectă.

— Nu ești egoist...

— Ba sunt, o întrerupse el. Și, încă o dată, tu îmi sari în ajutor. Sharon..., zise el, apropiindu-se de ea și colorând tonul cu o octavă. Asta nu e același lucru cu a sta trează până la două noaptea ca să-mi bați la mașină lucrarea pentru școală, pentru că eu am așteptat până-n ultima clipă s-o scriu și nu eram în stare s-o bat singur. Și nu e același lucru cu a împărți cu mine vina pentru șopronul care a luat foc când am încercat să-ți

prăjesc niște cârnați. De ce faci asta? E vorba de un angajament serios aici, Sharon. Renunți la foarte multe lucruri, spuse el cu voce răgușită.

— Sunt perfect conștientă de seriozitatea lucrului pe care l-am propus, Grant. Vreau s-o fac pentru că o iubesc pe Cassie din toată inima. Și țin la tine. Ești cel mai bun prieten pe care l-am avut sau o să-l am vreodată, Grant.

Ar fi vrut să adauge că o făcea pentru că voia cu disperare să fie mamă. Că nu putea să aibă copii. Dar vorbele îi rămaseră în gât. Nu putea suporta mila, nu-și putea asuma riscul ca Grant să o considere o invalidă. Riscul de a-l pierde dacă i-ar fi spus.

— Nu-ți înțeleg decizia, dar e decizia ta și o iau ca atare. Grant plecă capul, frământându-și fruntea cu mâna: O să avem dormitoare separate, bineînțeles. Nu cred că vreunul dintre noi e interesat de... hm... aspectele fizice ale căsniciei.

Vocea lui era scăzută. Sharon roși. Pentru o clipă, mândria ei țipă, rănită. „Proasto, dar *asta* vrei!" își spuse. Nu se mărita cu Grant pentru a câștiga un tovarăș de pat, ci o fiică.

— Bineînțeles, răspunse.

— Ești absolut sigură că vrei să faci asta? o întrebă Grant, privind-o în ochi.

— Da, răspunse Sharon cu voce sigură.

— Atunci ar fi bine să-i spunem lui Cassie.

Cassie stătea la Grant în brațe, cu ochii mari și rotunzi ca ai unui pisoi speriat, cu privirea fixată asupra lui Sharon. Aceasta încerca să-și învingă dezamăgirea.

— Ai auzit ce am spus? întrebă Grant.

— Sharon o să stea cu noi și o să fie mama mea, spuse Cassie încet, dând solemn din cap.

Se așternu o tăcere care deveni brusc stânjenitoare. Grant îi aruncă lui Sharon o privire. Ea ridică din umeri, apoi se concentră asupra lui Cassie.

— Noi credeam că o să te bucuri că vin să stau cu tine.

Cassie ezită, apoi dădu din cap în tăcere. Sharon era uluită. Nu se așteptase la manifestări extatice de bucurie, dar anticipase o reacție mai bună decât primise.

— De ce nu te duci afară să te joci? o îndemnă Grant pe Cassie.

O urmări cum iese din cameră, cu Brittany tropăind în urma ei.

— Nu înțeleg. E nebună după tine.

— Poate că nu e o idee chiar așa de bună, spuse Sharon în cele din urmă. Lipsa de entuziasm a lui Cassie o duruse și, deodată, avu îndoieli că ceea ce urmau să facă era cel mai bun lucru. Poate că greșim. Nu trebuie neapărat să continuăm. Putem să...

— Sharon, dacă la tine reacționează așa, poți să-ți imaginezi ce ar face cu o străină?

Grant se aplecă spre ea, cu o față serioasă:

— Dacă vrei să renunți, spune-mi și o să înțeleg! Dar tot o să găsesc o mamă pentru Cassie.

Privirea lui părea o atingere fizică și, într-un fel inexplicabil, trezi în ea conștiința faptului că era femeie. Și conștiința faptului că Grant era bărbat, lucru care o deconcertă. Alungă gândurile acelea păgâne. „Nervii, nimic mai mult". Inspiră adânc, ca să se calmeze.

— Nu vreau să renunț. Numai că... mă rog, mă așteptam să fie fericită.

— Nu e singura care nu e fericită, spuse el încet.

— Ce vrei să...

— Nu vorbesc despre mine, spuse el, zâmbind ușor. I-am sunat pe Hugh de dimineață. N-a fost deloc încântat.

— Oh, spuse ea, rănită. Mi-au plăcut Hugh și Dorothy și lucrurile ar fi cu siguranță mult mai ușoare dacă ar accepta... dacă *ne-ar* accepta.

— Nu cred că asta o să se întâmple fără luptă.

Lui Sharon îi sări inima din piept. Realiză brusc cât de mult dorea această căsătorie, cât de mult voia să fie mama lui Cassie.

— Dar noi mergem înainte, nu?

— Bineînțeles. O facem pentru Cassie, nu ca să le facem plăcere lui Hugh și Dorothy. Ridică din umeri: Fie că se obișnuiesc cu ideea, fie că nu. Nu e treaba noastră. Cât despre Cassie... a avut multe de îndurat în ultima vreme. Probabil că e doar surprinsă. Sunt sigur că o să fie fericită, dacă-i acordăm puțin timp.

„Tuturor ne-ar trebui puțin timp ca să ne obișnuim cu ideea". Sharon tăcu și încercă să se relaxeze.

— Nu avem prea mult timp la dispoziție, îi aminti ea.

Aveau să se căsătorească la sfârșitul săptămânii.

— O să se rezolve, spuse Grant liniștit. O să facem lucrurile să meargă.

În timpul săptămânii, Sharon își petrecu ziua la bancă și seara acasă, împachetând. Cea mai mare parte a mobilei, ustensilele de bucătărie și vasele urmau să fie date unei familii care își pierduse toată agoniseala într-un incendiu. Sharon nu-și putea stăpâni un oarecare sentiment de tristețe, de pustiu, pe măsură ce camerele din căsuța ei se goleau încet. Dar, în cele din urmă, își învinse tristețea. Nu avea nevoie de nici unul din acele lucruri. Casei lui Grant nu-i lipsea nimic și, în plus, câștiga o fiică. Cu toate acestea, păstră două corpuri mici de bibliotecă, pe care de mult intenționa să le refurnirulască. Câteva lăzi de cărți, citite și răscitite. Colecția ei de clovni. Pernele colorate și șalurile tricotate pe care le făcuse bunica ei, și câteva reproduceri frumoase pe care le cumpărase. Deși acestea dinzsw urmă erau cu totul diferite de tonurile pale și șterse din casa lui Grant, nu se putea despărți de ele.

Joi seara, Grant veni s-o ajute să se mute la el. Sharon petrecu noaptea în dormitorul de oaspeți, acum camera ei. O noapte albă, deloc odihnitoare, care părea să nu se mai termine. Pe la ora patru dimineața, reuși în fine să adoarmă. Și dormi prea mult. Se trezi speriată, dezorientată și cu sentimentul că ceva nu era în regulă. Se uită la ceas și sări din pat. Avea la dispoziție o oră ca s-o pregătească pe Cassie, să o ducă la grădiniță și să ajungă la tribunal. Grant n-o putea ajuta, pentru că era la o ședință matinală.

O săcâia dezamăgirea că Grant considerase ședința mai importantă decât căsătoria lor. „Nu fi caraghioasă!", își spuse. Avea să fie acolo pentru partea importantă. Și, de fapt, nici nu era vorba despre o căsătorie adevărată. Dar pentru ea era, constată cu uimire. Nu chiar adevărată, dar importantă. Foarte importantă. Ar fi fost frumos dacă Grant ar fi anulat ședința și ar fi mers împreună la tribunal. Dar ca Grant să anuleze o ședință, cineva ar fi trebuit să fie pe moarte. Și, oricum, ea nu avea timp să stea și să se lamenteze. Nu trebuia să întârzie. O luă la fugă pe hol, aproape împiedicându-se de Brittany.

— Cassie, trezește-te!

Bătu la ușa fetiței și privi înăuntru. Cassie era în mijlocul patului, stând turcește, ciufulită. Brittany îi sări în poală și copilul începu să râdă.

— Te rog, poți s-o lași pe Brittany să iasă afară și să te îmbraci? Trebuie să ajungem la grădiniță. Grăbește-te! Suntem în întârziere, adăugă Sharon.

Ea nu întârzia niciodată. Absolut niciodată. Grant făcea poteca în holul tribunalului când ajunse ea. Se opri și se întoarse către Sharon, cu mâinile în buzunare, cu ochii întunecați. Privirea lui o îngheță.

— Credeam că te-ai răzgândit, spuse el încet.

În cuvintele lui Grant se simțea o asemenea incertitudine, încât inima lui Sharon se strânse.

— Nu ți-aș face așa ceva, Grant. Se apropie de el, până când mirosul coloniei lui îi umplu nările: Tu nu te-ai răzgândit?! spuse ea, jumătate întrebare, jumătate afirmație.

El ezită. Inima ei tresări, apoi Grant clătină încet din cap. Era evident că dorise să renunțe și asta o duru. N-ar fi trebuit, pentru că știa că Grant făcea asta doar pentru Cassie, dar o duru totuși.

O lovitură în inimă. O alta în mândrie. Privirea lui rămase ațintită înainte, cu ochii ușor îngustați, cu umerii țepeni. Costum închis, cravată sobră, nici o urmă de zâmbet. Un străin rece, care părea complet stânjenit.

— Ne căsătorim, nu mergem la închisoare, spuse ea cu un zâmbet forțat. „Și ar trebui să fim fericiți", ar fi vrut să adauge. Dă-mi un minut, ca să-mi aranjez părul!

— Sharon... Îmi pare rău. Nu vreau să mă port ca un prost. Numai că... ei bine, am un nod în stomac.

— Amândoi suntem tulburați, Grant. Dar trebuie să îți amintești că amândoi am intrat în asta de bunăvoie. Suntem prieteni, așa că, hai să fim cel puțin fericiți!

O venă i se zbătea lui Grant pe tâmplă. O linie subțire, albastră, pe pielea care pe vremuri avea un bronz sănătos, dar care acum nu mai vedea soarele, pentru că Grant nu trăia decât pentru munca lui, zi după zi, lună după lună. „Are nevoie de mine", realiză ea brusc, „și nici măcar nu știe asta". Nu numai pentru Cassie, ci și pentru el însuși. Sharon își îndreptă umerii:

— Mai bine renunț la pieptănat! spuse ea blând. N-o să arăt cu mult diferită chiar dacă mă aranjez și mi se pare că avem o programare la care nu vrem să întârziem, domnule Parker.

Îi întinse brațul. El îi zâmbi strâmb, apoi o luă de braț și amândoi se întoarseră să pășească spre noul lor destin.

Ceremonia fu simplă, oficiată în biroul stării civile de o femeie suplă, care părea mult prea tânără ca să aibă autoritatea de a

legă un bărbat şi o femeie prin căsătorie. Totul era atât de diferit de prima lui căsătorie, o poveste extravagantă şi plină de formalism, încât Grant nici nu se aşteptase să se gândească la Catherine. Nu se aşteptase să compare în minte inelul cu diamant uriaş, la care Catherine ţinuse morţiş, cu verigheta simplă, menită pentru Sharon, care aştepta în buzunarul lui.

De ce dracu' se căsătorea din nou? Îl trecu un fior şi, brusc, nu se mai putu mişca. Nu putea vorbi, nu putea nici măcar să se uite la Sharon. Nu mai voia nimic, decât să se întoarcă şi să fugă din încăpere.

Apoi urmă tăcerea.

— Grant?

Vocea caldă a lui Sharon străbătu valul de frig şi-l făcu să întoarcă privirea către ea. Aceasta era Sharon, prietena lui, soţia pe care n-o avusese niciodată. Inspiră adânc. Nu avea să-l dezamăgească. Şi nu aveau să se iubească decât ca prieteni, deci nici el nu avea cum s-o dezamăgească.

Îi puse inelul în deget. Sharon avea o mână mică, uşor pistruiată. Apoi Sharon îi strecură pe deget o verighetă simplă, pereche cu a ei. Zâmbetul ei îl atinse ca o mângâiere. Orice gând la Catherine pieri. Pieri şi prietena familiară, înlocuită de o străină. O femeie foarte atrăgătoare.

Grant întoarse privirea către oficiantă, care-i declară soţ şi soţie. Cuvintele „Puteţi săruta mireasa" răsunară în tăcerea care domnea. Grant se întoarse încet, cu răsuflarea tăiată. Sharon aplecă delicat capul pe un umăr, apoi zâmbi şi-i făcu cu ochiul. În clipa aceea, străina dispăru şi Grant îşi recăpătă răsuflarea.

Aceasta era Sharon. Prietena lui cea mai bună.

Acesta era Grant, cel mai bun prieten al ei, care nu-i oferea nimic mai mult decât un sărut prietenesc pentru a perfecta o înţelegere, îşi spuse Sharon, în timp ce el apleca încet capul. Închise ochii şi respiraţia i se opri când buzele lui se lipiră de ale ei. Sărutul blând se termină mult prea repede şi o lăsă cu pulsul mărit. Deschise ochii ca să-i întâlnească privirea. O strălucitoare regăsire de sine părea să plutească între ei. Apoi Grant îşi drese vocea şi făcu un pas înapoi. Momentul se stinse atât de repede, de parcă n-ar fi existat decât în imaginaţia ei.

— Mă rog, se pare că asta a fost, spuse Grant.

Zâmbetul lui era un pic forţat, iar tăcerea dintre ei era

țeapănă, incomodă, de parcă ceremonia l-ar fi schimbat brusc. Sharon refuză să accepte asta.

— Cine s-ar fi gândit... Douăzeci și cinci de dolari și trei zile sunt tot ce-ți trebuie ca să obții o soție sau un soț. Și se mai spune că nu există chilipiruri!... Îl luă de braț: Ți-aduci aminte, în clasa a treia, când ne-am căsătorit în curtea din spatele casei și am folosit elastice drept verighete?

— Aproape că mi-a întrerupt circulația sângelui la degetul ăla, pentru că tu voiai să port „verigheta" pentru totdeauna și eu nu voiam să te dezamăgesc. Ce de trăsnăi am mai făcut..., zâmbi el la gândul copilăriei.

Sharon îi întoarse zâmbetul:

— Mergem să luăm micul dejun ca să sărbătorim?

— Nu pot, Sharon. Zâmbetul lui se stinse. Îmi pare rău, dar în câteva minute am o ședință.

„Dar e dimineața nunții noastre!... Nu poți să uiți de muncă, măcar un pic?", vru ea să spună. Dar își înghiți vorbele.

— Bine. Atunci ne vedem diseară, spuse ea.

El ezită, apoi încuviință din cap, se întoarse și plecă.

Casa o întâmpină pe Sharon cu o tăcere grea și adâncă. Dacă n-ar fi fost Brittany care s-o salute extatic, ar fi fost tentată să se întoarcă și să plece. Intră pe furiș, ca un hoț, și rămase o clipă lungă în bucătărie. Bucătăria lui Grant. Arzătorul din garaj porni cu un zgomot care o sperie. Suna atât de diferit de al ei... Nu. Îndepărtă gândul. Nu trebuia să compare locul acesta cu căsuța ei. Era hotărâtă să gândească pozitiv. Numai că întreaga casă părea să o înfrunte cu tăcerea ei neprimitoare. „Casa lui Catherine, nu a ta", părea să murmure tăcerea. Grant o proiectase, o construise și o mobilase pentru Catherine. „Ești caraghioasă", își spuse Sharon, începând să despacheteze. Nu îi trebuia decât puțin timp ca să se obișnuiască să locuiască acolo. Era o casă mare, bine proiectată, plină cu mobilă nouă, covoare moi și cam tot ce și-ar fi putut dori cineva. De fapt, arăta ca o casă dintr-o revistă, perfectă ca o poză.

Atunci de ce i se părea atât de rece și de goală? Brittany sforăi. Sharon zâmbi: cățelul avea dreptate. Casa nu avea nimic care să nu poată fi rezolvat prin dragoste și câteva răsete. Numai că asta cerea timp.

Își scoase așternuturile moi, de flanel, dintr-o cutie, și făcu

patul, pe care-l acoperi cu o cuvertură colorată. Se strâmbă la așternutul complicat care zăcea acum la picioarele ei, apoi îl împături cu grijă și-l duse în dulapul de lenjerie de pe hol. Nu că ar fi fost ceva în neregulă cu așternutul. Dar nu era al ei. Vola ceva cald și primitor. Confortabil. Și al ei. Curând, dulapul era plin cu hainele ei, ca și comoda. Se gândi să aducă și corpurile de bibliotecă, dar nu era loc, așa încât cărțile rămaseră în cutii lângă perete, iar clovnii în închisoarea lor de carton.

Atârnă două tablouri pe perete, peisaje din Alaska, vibrante și pline de caracter. Pe celelalte le lăsă în dulap. Apoi se dădu un pas înapoi, ca să vadă camera. Se trezise la viață, avea pete de culoare ici și colo și un aer mai confortabil. Făcuse destule pentru o singură zi. Acum trebuia să se ducă s-o ia pe Cassie.

Discutaseră dacă s-o aducă pe fetiță la ceremonie, apoi hotărâseră că era mai bine să se ducă la grădiniță ca de obicei. Cassie păruse mulțumită de aranjament, ceea ce pe Sharon o duruse puțin. S-ar fi simțit mult mai bine dacă fetița ar fi fost mai încântată. Sau dacă le-ar fi spus măcar ce o supăra, pentru că era evident că se întâmpla ceva.

Cassie alterna între a fi copilul iubitor de dinainte și a păstra o distanță rece, privind-o pe Sharon cu ochi sfredelitori și distanți. Poate că dacă petrecea după-amiaza doar cu ea, reușea să afle. Sharon se grăbi spre garaj, încântată și plină de speranță, cu Brittany după ea.

Când ajunse în fața grădiniței, trase aer adânc în piept. Realiză subit că era acum mamă în mod oficial. Își lua copilul de la grădiniță. Mama lui Cassie. O cuprinse o emoție atât de intensă, încât împietri. Oare Cassie avea să o considere vreodată mamă, avea să-i spună „mamă"? I se puse un nod în gât. Apoi Brittany lătră scurt și îi împinse mâna cu botul, de parcă ar fi spus „Du-te înăuntru și ia-o pe Cassie, ce mai aștepți?". Într-adevăr, ce mai aștepta? Sări din mașină și intră în clădire.

Cassie părea mai liniștită ca de obicei. Nici măcar nu chicoti când Brittany se înghesui lângă ea, aproape strivind-o.

— E totul în regulă? întrebă Sharon.

— Da, răspunse Cassie, cu o privire solemnă, apoi se întoarse către fereastră.

— N-ai avut probleme la grădiniță? insistă Sharon, încercând să nu se descurajeze.

Dar Cassie clătină din cap, fără să răspundă. Sharon încercă din nou:

— Te simți bine?

Alt clătinat din cap, fără urmă de încurajare.

— Mă gândeam să facem prăjituri de ciocolată când ajungem acasă. Și după aceea să facem spaghete și chiftele pentru cină.

Mâncărurile preferate ale lui Cassie. Copilul ridică din umeri, cu ochii fixați asupra peisajului, și lui Sharon i se strânse inima. Dezamăgire, îngrijorare, durere.

— Cassie, ești supărată că m-am căsătorit cu tatăl tău? întrebă încet.

Fetița nu răspunse un lung minut. Suficient de lung pentru ca Sharon să-și simtă sângele scurgându-i-se în picioare.

— Nu, nu sunt supărată, răspunse Cassie în cele din urmă.

Vorbi atât de încet, încât Sharon abia o auzi. Dar cuvintele, tonul vocii nu erau liniștitoare.

— Atunci ce s-a întâmplat? întrebă încet.

Cassie ignoră întrebarea. Singurul motiv pentru care Sharon nu opri pe loc mașina și nu insistă să afle răspunsul era faptul că știa că fata avea aceeași încăpățânare ca și Grant. Numai amenințarea cu moartea, și poate nici asta, ar fi făcut-o să vorbească. Tot restul drumului către casă se scurse în tăcere.

Când ajunseră în garaj, Cassie coborî din mașină și se duse în camera ei, luând-o cu ea pe Brittany și ultima urmă de speranță pe care o mai avea Sharon. Rămase în cameră tot restul serii.

Sharon se apucă de prăjituri, sperând ca mirosul s-o atragă pe fetiță, și sfârși prin a le mânca singură, înconjurată de tăcerea unei bucătării care nu era a ei. Mamă vitregă a unei fiice care părea să n-o dorească.

În loc să se poată îngropa în muncă, Grant fu obligat să suporte felicitările și glumele colegilor, care întrebau de ce era la lucru când ar fi trebuit să fie în luna de miere. Nu-i putea lămuri, așa că se forță să zâmbească și le spuse că era prea ocupat acum pentru luna de miere. Poate după ce încheia lucrarea. Cassie avea nevoie de ei ca familie mai mult decât aveau ei doi nevoie de o lună de miere. Scuze care sunau fals și fără substanță, așa cum și erau.

În cele din urmă își strânse lucrurile și plecă, bucuros să scape de colegi. Ușurarea fu de scurtă durată, pentru că nodul

din gât devenea şi mai stânjenitor, pe măsură ce se apropia de casă. De casă şi de o nouă soţie. „E vorba doar de Sharon", îşi spuse. Nu era ca şi cum ar fi fost vorba de o soţie adevărată, deşi verigheta părea reală. Ajunse în faţa casei. Prin ferestre răzbătea lumina, urându-i bun venit şi dând viaţă casei. Căldură, lumină, muzică şi mirosul cinei pregătite îl întâmpinară când deschise uşa. Atmosfera era atât de diferită de răceala cu care se obişnuise, încât se opri, dezorientat. Intră în bucătărie. O găsi pe Sharon aşezată la masă, singură. I se strânse inima.

— Sharon? Ce s-a întâmplat?

Sharon plecă ochii şi clătină din cap. Durerea din privirea ei îl îngrozi.

— Nimic, spuse ea, încet. Sunt doar puţin obosită, asta-i tot. Îl privi din nou: Cassie nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine.

Nevoia ei de alinare îl mişcă. Era însă cuprins de un fel de panică ce îi îngheţa fiecare muşchi. Ar fi trebuit să se apropie de ea, dar nu putea. Picioarele parcă îi erau lipite de podea. „E Sharon!", îşi spuse el, „Prietena ta. Ai alinat-o de mii de ori de-a lungul anilor, pentru orice, de la genunchii juliţi la inima frântă". Se forţă să se ducă spre ea, să-i pună mâna pe umăr. Ea se întoarse către el şi braţele lui o înconjurară firesc, ca şi cum asta ar fi trebuit să se întâmple. Era moale, şi caldă, şi...

Îndepărtă gândul neterminat, rezistă dorinţei de a se smulge, cu inima bubuind în piept. Înghiţi în sec şi rămase pe loc. Teamă? Regret? Emoţii de mult îngropate? Nu avea răspuns, nici timp să caute unul. În cele din urmă Sharon făcu un pas înapoi, îndreptându-şi umerii.

— Ajunge! zâmbi ea trist. Poţi tu s-o trimiţi pe Cassie să se spele? Cina e gata în zece minute.

Apoi îşi mută atenţia către aragaz, lăsându-l cu un sentiment de gol pe care Grant nu-l putea înţelege. Şi nici nu era sigur că dorea să-l înţeleagă.

4

Cina se desfășură într-o tăcere apăsătoare. Nimic din ce-și imaginase Sharon. Fără căldură, fără râsete. Erau ca niște străini, țepeni și jenați, când ar fi trebuit să fie relaxați și veseli.

Cassie mai mult împingea mâncarea prin farfurie decât mânca și evita s-o privească pe Sharon. Grant mânca, dar le arunca amândurora priviri furișe. Sharon își chinuia mintea ca să găsească motive pentru care Cassie ar fi putut să fie supărată pe ea și nu găsea nici unul. Fetița iubitoare, care de atâtea ori în trecut o primise cu dragoste, dispăruse și Sharon nu știa cum s-o aducă înapoi. Se așteptase la momente neplăcute la instalare, până când Cassie avea să se obișnuiască cu ideea, dar nu la așa ceva.

În cele din urmă, supliciul luă sfârșit.

— Cina a fost excelentă, spuse Grant încet. Te ajutăm la strâns.

— Nu! Sharon aproape că strigă cuvintele. Prefer să fac asta singură. Vă rog, adăugă ea.

— Bine, aprobă Grant în cele din urmă. Suntem în living.

Se simți vinovată pentru ușurarea care o încercă atunci când cei doi ieșiră din cameră. Dar avea o nevoie disperată să fie puțin singură, ca să încerce să-și calmeze nervii chinuiți, ca să se gândească.

Și ce dacă Cassie hotărâse brusc că Sharon era cel mai mare dușman al ei? Probabil că exista un motiv, numai că ea nu-l vedea. Dar, fiind un adult matur și responsabil, putea să facă

față. Abia când se trezi că ștergea masa pentru a doua oară își dădu seama că trăgea de timp. Umplu o farfurie cu prăjituri proaspete și se îndreptă către living. Nu avea să se retragă în camera ei ca să se umfle de plâns, așa cum ar fi vrut. Lacrimile nu rezolvau niciodată nimic. Avea să înfrunte situația și poate că avea să afle ce o supăra pe Cassie.

Focul trosnea în șemineu, Brittany dormea în fața lui, iar Grant stătea lungit pe canapea, cu Cassie călare pe burtă, jucându-se cu nasturii de la cămașa lui. Sharon intră în cameră și surprinse privirea lui Grant tocmai când Cassie începea să vorbească.

— Tati, trebuie să-i spun lui Sharon „mamă"? întrebă ea, cu un glas slab.

Pe Sharon o săgetă durerea. Aproape că scăpă farfuria din mână. Grant făcu ochii mari și privi de la copil la Sharon. Cassie se crispă, de parcă i-ar fi simțit prezența.

— Nu. Poți să continui să-i spui Sharon, dacă așa vrei, răspunse Grant într-un târziu.

Cassie se întoarse încet s-o privească, încruntată, aproape de nerecunoscut. Sharon ar fi vrut să strige la ea, s-o ia în brațe și să insiste să afle ce nu era în regulă. Să afle ce-i furase zâmbetul și de ce n-o mai iubea.

— Tatăl tău are dreptate, Cassie. Nu trebuie să-mi spui mamă, dacă nu vrei.

Cassie plecă ochii. Trăsăturile feței nu i se înmuiară. Tăcerea umplu camera, așa că Grant simți nevoia să intervină:

— Dar, din moment ce Sharon e măritată cu mine, e mama ta vitregă. Așa că...

— Nu e *mama mea*! țipă ea, sărind din brațele lui Grant. Mama mea e moartă!

Sharon simți cum tot sângele i se scurge din trup. Își mușcă buzele ca să nu strige. Brittany sări în picioare, speriată. Apoi Cassie se răsuci pe călcâie și ieși din cameră. Brittany ezită, apoi fugi după ea. Zgomotul unei uși trântite reverberă în toată casa. Grant se uită la Sharon.

— Ai idee despre ce e vorba? întrebă el, șocat.

— Bănuiesc că ar fi trebuit să ne așteptăm la asta, se forță ea să răspundă, cu lacrimi în ochi.

— Nu chiar așa, protestă el. Nu la o reacție atât de puternică. Te iubește, Sharon. Amândoi știm asta, fără nici o umbră de îndoială. Sigur, va trebui să se obișnuiască, cu toții va tre-

bui să facem asta. Dar la așa ceva nu mă așteptam. Mă duc să vorbesc cu ea, zise el, sărind în picioare.

— Nu, spuse Sharon grăbit. Să o lăsăm câteva minute și apoi mă duc eu. Inspiră adânc: În definitiv, cu mine are ce are.

— Nu e vina ta!

Ar fi vrut să zâmbească, să-l creadă, dar nu putea. Rămase tăcută, întrebându-se în ce se vârâse. Fusese atât de oarbă încât nu putuse să vadă dincolo de iubirea ei pentru Cassie? Nu-și putuse da seama că o căsătorie cu Grant nu era răspunsul la tot?

Pe Grant îl scuturâ un fior. Se simțea de parcă inima i-ar fi fost strânsă într-un pumn de oțel. Sharon se uita în podea, ca și cum n-ar fi suportat să se uite la el. Îl cuprinseră umbrele trecutului. „Nu, asta nu se poate întâmpla!", își spuse. „M-am căsătorit cu Sharon ca s-o fac pe Cassie fericită". În loc de asta, Cassie nu voia să aibă nimic de-a face cu Sharon, iar Sharon era nefericită. Brusc, viața căpătă aspectul unui coșmar.

„Dacă nu poți să faci fericită o soție, cum o să fii un părinte bun?" Cuvintele lui Hugh îi săgetară memoria și gustul eșecului îi umplu gura, otrăvind aerul. „Hugh avea dreptate", intră el în panică. Eșua din nou. Era o dezamăgire nu numai pentru el însuși și pentru Cassie, ci și pentru Sharon. Devenindu-i soție, Sharon devenise responsabilitatea lui. Fie că voia, fie că nu. Îngheță.

— Îmi pare rău, murmură ea. Credeam că mă iubește. Nu m-am așteptat la... asta.

Fiecare cuvânt îl lzbea dureros. Se așeză lângă Sharon pe canapea, dorindu-și din suflet să îndrepte lucrurile, dar fără să știe cum.

— Sharon? spuse, cu voce răgușită.

— Poate că nu sunt făcută să fiu mamă, șopti ea, privindu-și mâinile.

— Toate astea nu au nimic de-a face cu tine, cu capacitatea ta de a fi părinte.

— De unde știi? exclamă ea, întorcându-se către Grant și ghemuindu-se la pieptul lui.

Fața îi era îngropată în umărul lui și lacrimile ei îi udau cămașa. Grant o îmbrățișă.

— Știu eu. Cassie te iubește. I-ai fost mamă de când... Încă dinainte de a muri Catherine. O să fii... *ești* o mamă bună. Nu te îndoi niciodată de asta.

Mâinile lui o mângâiau automat pe spate, descriind cercuri largi, așa cum făcea când o alina pe Cassie. Sharon se strânse mai tare la pieptul lui. Îl asaltau un milliard de senzații, de imagini. Era caldă, moale, și se agăța de el de parcă ar fi fost cel care să așeze la loc o lume întoarsă cu susul în jos. Ar fi vrut să poată. Dar știa din experiență că era o sarcină imposibilă.

— Dar poate că...

— Poate că nimic, spuse el ferm.

Trebuia s-o facă să-l creadă.

— Nu știu de ce se poartă Cassie așa, dar nu are nimic de-a face cu capacitatea ta de-a fi părinte. Absolut nimic.

— Mulțumesc, șopti ea. Mă duc acum să vorbesc cu Cassie.

Ieși încet din cameră, lăsându-l singur, cu brațele goale. Grant ar fi vrut să șteargă amintirea felului în care o simțise alături. Începu să se întrebe dacă această căsătorie nu avea să-i complice viața, mai mult decât să-i rezolve problemele.

Cassie se prefăcea că doarme. Brittany se strecură afară din brațele ei și țopăi spre Sharon, care se așeză pe marginea patului. Scărpină cățelul după urechi, dându-i timp lui Cassie să se dea de gol.

— Știi, spuse ea, e în regulă dacă-mi spui Sharon. Credeam că suntem cele mai bune prietene. Prietenii rezolvă lucrurile, Cassie. Și, ca să facă asta, trebuie să discute despre ce-i supără.

Sharon se uită la fetiță. Ochii ei erau încă închiși. Își înghiți un oftat.

— Numai pentru că sunt mama ta vitregă nu înseamnă că încerc s-o înlocuiesc pe Catherine, Cass. De fapt, n-aș vrea s-o uiți pe mama ta niciodată.

Din ochii lui Cassie se prelinse o lacrimă. Inima lui Sharon se umplu de milă.

— Cassie... spuse ea blând, punându-i o mână pe umărul care tremura.

Tăcere, dar încă o lacrimă se prelinse pe sub gene. Apoi Cassie deschise ochii și înghiți în sec:

— Ești supărată pe mine, Sharon?

— Nu, rățușcă, nu sunt supărată pe tine, răspunse Sharon. Te iubesc prea mult ca să fiu supărată și nici n-ai făcut nimic rău. Făcu o pauză, apoi întinse brațele: Ai nevoie de o îmbrățișare la fel de mult ca mine?

Fetița gemu, apoi se cuibări în brațele lui Sharon. Își îngro-

pă fața în umărul lui Sharon și începu să plângă cu suspine adânci, care-i sfâșiau femeii inima.

— Ssssst, șopti Sharon. E-n regulă. Totul o să fie bine.

Lacrimile lui Cassie îi imbibaseră bluza. Fără să la seama la asta, o strânse tare la piept, de parcă asta ar fi putut să indrepte lucrurile. În cele din urmă, epuizarea își spuse cuvântul, suspinele lui Cassie deveniră mai slabe, apoi se relaxă în brațele ei și adormi. Sharon o mai ținu câteva clipe, apoi o puse în pat, o învelli bine și o sărută pe frunte. Imediat, Brittany puse capul pe pernă lângă al fetiței, implorând-o din ochi să mai stea.

— Îmi dau deja seama al cui câine o să fii și nu pot să spun că-ți port pică, șopti ea.

Înainte de a închide ușa mai aruncă o ultimă privire copilului și cățelului adormiți, brusc cuprinsă de speranța că a doua zi va fi mai bine.

Urletul îl trezi pe Grant dintr-un somn adânc. În câteva secunde era în picioare și traversa holul, îmbrăcat numai in pantalonii de pijama. Un alt urlet spintecă aerul, așa că mări viteza. Intră în camera lui Cassie. Sharon era așezată pe marginea patului, cu Cassie în brațe, legănând-o și liniștind-o. Ridică privirea spre Grant, cu ochii mari și fața albă ca varul. Cassie lăsă să-i scape un suspin adânc, apoi încă un urlet care îi îngheță sângele în vene. Sharon tresări. Grant înjură. Brittany era ghemuită la picioarele patului. Fără să se gândească, Grant înaintă și l-o smulse pe Cassie lui Sharon, îmbrățișând-o strâns.

— Nu e trează, spuse el, mai aspru decât ar fi intenționat.

Îl răsplăti încă un țipăt, care aproape îi sparse timpanele. Înjură din nou.

— Cassie, sunt tata. Trezește-te! o zgâlțâi el. Trezește-te, Cass! Sunt tata.

Copilul deschise gura ca și când ar fi vrut să țipe din nou, apoi clipi din ochi, scuturâ din cap ca o pasăre speriată, apoi închise gura, în fine trează.

— Ai visat urât? o întrebă Grant, legănând-o în brațe.

— Da, răspunse ea, ghemuindu-se la pieptul lui.

— Se simte bine? întrebă Sharon în cele din urmă, palidă, cu ochii întunecați de emoție.

— A fost doar un vis urât. O să fie bine, spuse Grant. Poți să te duci la culcare acum.

Sharon se încruntă. Deschise gura să spună ceva, ezită, apoi plecă ochii și încuviință din cap. Încet, ca un om bătrân, se ridică de pe pat. Se opri la ușă, privi înapoi, cu repros, apoi ieși din cameră fără o vorbă, cu Brittany pe urme.

Reprosul mut îl lovi pe Grant ca o palmă, o dată cu valul de vinovăție. Era atât de obișnuit să facă lucrurile de unul singur! Dar asta nu era o scuză. Acum Sharon făcea parte din viața lui, din familie. Amintirea îmbrățișării din după-amiaza aceea îi reveni. Bătăile inimii ei, căldura ei, părul mătăsos pe obrazul lui, parfumul ei... Alungă amintirea și se concentră asupra fiicei sale, pentru că știa cum să facă asta. Când Cassie adormi, plecă în căutarea lui Sharon. Nu știa dacă să se simtă mai vinovat pentru că ea era în camera ei, cu ușa închisă sau din cauza ușurării că scuzele puteau aștepta până dimineață.

Sharon se trezi când era încă întuneric. În loc să se dea jos din pat și să se îmbrace cu obișnuita ei violciune, rămase în pat, în letargie, copleșită de oboseala unei nopți neliniștite. Și de amintirile zilei trecute: coșmarul lui Cassie, Grant care-i smulgea copilul din brațe. Cassie nu avusese niciodată un coșmar când dormea la ea acasă, așa că de unde să știe că fetița nu era trează? Grant nu intenționase s-o rănească, de asta era sigură. Dar inconștient, trăsese o linie: el și Cassie de o parte, ea de alta. La asta nu se gândise niciodată.

Dar bosumflarea nu rezolva nimic. Se ridică din pat cu un oftat. În bucătărie o întâmpină aroma de cafea proaspătă. Grant sorbea dintr-o cană aburindă. Avea o umbră de barbă, părul îi era în dezordine, cămașa îi accentua lățimea umerilor. Era ciudat de atrăgător. Amintirea îmbrățișării lui reveni în forță. Sentimentul de siguranță, de liniște, plus plăcerea simplă de a fi din nou în brațele unui bărbat. Dar era o direcție în care gândurile ei nu aveau voie să pornească. Grant era prietenul ei și nu în modul ăsta se gândea la prieteni.

— Îți datorez scuze pentru azi-noapte, spuse el încet, lăsând cana din mână. N-o să se mai întâmple.

Pe buzele ei înflori un zâmbet. Brusc, ziua păru mai luminoasă și mai plină de speranță.

— Scuzele sunt acceptate, spuse calm, apoi se așeză lângă el ca să-și toarne cafea.

Sună telefonul și Grant se întoarse să răspundă, cu mușchii puternici conturându-se sub cămașa întinsă pe trup. Sharon

aproape că-i simțea căldura, iar parfumul lui îi umplea nările. O cuprinse dorința, nechemată, nedorită. Fiecare celulă a corpului ei era conștientă că Grant era bărbat, un bărbat atrăgător, în floarea tinereții. Și că ea era femeie. Ce se întâmpla cu ea? Deși de mult admisese că Grant era extrem de atrăgător, era totuși un bărbat care nu se uitase niciodată la ea, de-a lungul anilor. Nu numai că nu dorea ceea ce i se întâmpla, dar nici nu putea permite să se repete. Dacă Grant ar fi știut...

„Nu se poate", își spuse ea. Trase aer adânc în piept, apoi se sili să se uite la el lung, măsurându-l din cap până-n picioare. Nu se întâmplă nimic. Inima nu i se opri în loc. Pulsul nu i-o luă razna. O inundă o senzație de ușurare și speranță.

Se întoarse către masă, dar se opri. Cassie stătea în prag, privind-o.

— Bună dimineața, rățușcă, spuse Sharon.

Pentru o clipă scurtă, Cassie zâmbi. Vechiul ei zîmbet. Apoi zâmbetul se topi.

— Bună dimineața, spuse încet și se așeză la masă.

Iar Sharon își dădu seama, cu inima strânsă, că nu era deloc o dimineață bună.

Ochii lui Grant păreau să aibă o voință proprie. O urmăreau pe Sharon mișcându-se de colo-colo, făcând clătite. Când ea trecu pe lângă el, își feri privirea. Câteva secunde mai târziu, ochii i se lipiră iar de ea, ca un magnet atras de metal. Se încruntă, fără să aibă timp să-și analizeze reacția când ea trecu din nou pe lângă el, atingându-l. Mirosul proaspăt de săpun, șampon și parfum îi umplu nările. Cămașa lungă i se întinse pe piept când se ridică pe vârfuri ca să ia o farfurie, aproape dezvăluindu-i... Grant întoarse capul, neliniștitor de conștient de faptul că era femeie. Se întoarse și făcu un pas înapoi, aproape strangulându-se cu firul de la telefon. Cu spatele la Sharon, se străduia să fie atent la conversație, luptându-se să-i ignore prezența. În cele din urmă închise telefonul, întrebându-se dacă avea să-și amintească ceva din discuție.

Cassie era la masă, cu clătitele din farfurie înecate în sirop.

— Vrei și niște clătite la siropul ăla? întrebă Grant, făcându-i cu ochiul.

— Of, tati! râse Cassie.

Apoi Sharon se apropie de masă și zâmbetul fetiței pieri. Lui Grant i se strânse inima. Nu avea idee cum să repare lucru-

rile între Cassie şi Sharon, nu era sigur nici măcar că o putea face pe fiica lui să vorbească. Mâncară o vreme în tăcere.

— Urât coşmar ai avut azi-noapte, Cass, spuse el într-un târziu. Îţi aduci aminte despre ce a fost?

Cassie ezită, apoi scutură din cap, privind în farfurie. „Ştie", îşi spuse el.

— Eşti sigură?

Cassie ezită din nou, apoi dădu din cap fără să-l privească. Grant era sigur că mintea. Din câte ştia el, Cassie nu mai simţise vreodată nevoia să-l mintă. Telefonul sună insistent, făcându-l pe Grant să se ridice de la masă.

— Grant, aici Hugh. Am sunat ca să văd cum merg lucrurile.

— Lucrurile merg bine.

— A, înţeleg, spuse Hugh după o pauză. Şi... ăăă, Sharon? Ce mai face?

Grant îşi înăbuşi enervarea, ca şi când lui Hugh i-ar fi păsat de Sharon!

— Sharon e bine şi ea, răspunse cu o voce rece.

— Nu poţi să ne condamni pentru că suntem îngrijoraţi, Grant, oftă Hugh. E firesc să ne facem griji. Căsătoria asta a fost făcută tare în grabă şi ne întrebăm dacă e bine pentru Cassie. Tu...

— Ar fi mai bine să încheiem conversaţia acum, mârâi Grant, chinuindu-se să-şi controleze mânia. Vrei să vorbeşti cu Cassie? abia reuşi Grant să articuleze.

Cassie îl privi întrebător când o chemă la telefon, iar Sharon se încruntă când Grant reveni la masă.

— Chiar trebuia să fii atât de dur cu Hugh? şopti ea.

— Da, răspunse el aspru.

Dădu să continue, dar se răzgândi. Nu voia ca Sharon să se simtă vinovată pentru reacţia lui Hugh la căsătoria lor. Avea să-i spună mai târziu, după ce rezolvau cu Cassie. În plus, Hugh nu putea decât să bombăne şi să dezaprobe şi, în cele din urmă, să accepte situaţia. Pofta de mâncare îi pierise. Împinse farfuria din faţa lui.

— Ia o clătită proaspătă...

— Nu. Am de lucru.

Grant îi simţi privirea ca pe o atingere până ieşi din cameră.

Sharon îl găsi în birou, aplecat peste nişte hârtii, ignorând

soarele care umplea încăperea. Ezită, apoi clocăni. El ridică ochii încercănați. Cearcăne care nu existaseră mai devreme.

— Am vorbit cu Hugh, spuse ea încet. Părea îngrijorat de lipsa de entuziasm a lui Cassie față de căsătoria noastră.

— A îndrăznit să-ți spună asta?! Cum a...?

— Doar foarte pe departe, îl liniști ea. Am vorbit puțin. Foarte puțin. Mi-a... mă rog, a spus că el și Dorothy ar putea să vină într-o vizită. Curând. Făcu o pauză, apoi continuă: I-am spus că sunt bine-veniți. Sper că nu te superi, dar m-am gândit că poate asta o să-l liniștească.

— Mă îndoiesc. Dar asta nu prea are importanță, nu? Suntem căsătoriți și nu au ce să facă. Nu pot s-o la pe Cassie și trebuie să se obișnuiască cu ideea. Și nu sunt sigur că vreau să-i văd la mine în casă.

— Grant!... protestă Sharon. Sunt bunicii lui Cassie. Și indiferent ce simți tu, ea are nevoie de ei.

— Știu, spuse el cu voce tristă, apoi se întoarse să privească pe fereastră.

Lui Sharon i se strânse inima. Părea atât de... singur.

— Îmi pare rău, Grant, se scuză ea. Am făcut tot ce-am putut.

— Nu e vina ta.

Tăcerea se așternu între ei pentru o bună bucată de vreme. Grant rămase tăcut, ținând întreaga lume la distanță. Și pe Sharon. Asta o durea, deși n-ar fi trebuit. Trase aer adânc în piept, conștientă că sarcina pe care o avea era aproape imposibilă, dar hotărâtă să încerce, totuși.

— E o zi minunată.

— Da, așa e, răspunse el, punând mâna pe creion.

— O zi perfectă pentru sănius, adăugă ea.

— Excelentă idee. Distracție plăcută, amândurora.

Grant se întoarse din nou către hârtiile lui. Sharon nu se mișcă, nu scoase un cuvânt. El ridică încet capul, privind întrebător.

— Mă gândeam la toți trei. Mă rog, toți patru, dacă o numărăm și pe Brittany. Haide, Grant, trebuie să ieși și să faci câte ceva cu Cassie! Dacă nu pentru ea, atunci măcar pentru tine. Nu te poți îngropa în muncă pentru totdeauna. În plus, nu ești orb, crezi că o să vrea să meargă cu mine?

Grant lăsă creionul din mână, acum atent.

— În plus, suntem căsătoriți de o zi, încercă ea să zâm-

lească. S-ar zice că ar trebui să facem ceva împreună. Știi, luna de miere pe pârtia de sănluș...

Încercarea ei de a glumi nu reuși să-l înveselească.

— Am de lucru, spuse Grant.

— Sâmbăta? îl înfruntă Sharon.

— Sâmbăta, răspunse el ferm.

— N-ai să mori dacă ieși și tu puțin.

— Credeam că unul din motivele pentru care ne-am căsătorit a fost ca să aibă cineva grijă de Cassie cât lucrez.

— Cassie nu vrea ca eu să am grijă de ea, din motive care îmi scapă. Și dacă eu sunt aici și suntem căsătoriți, nu înseamnă că nu trebuie ca tu să petreci mai mult timp cu fiica ta, spuse ea.

— Știu, încuviință el. Dar chiar *trebuie* să termin ce am de lucru.

Sharon se recunoscu înfrântă.

— Te iert de data asta.

Se întoarse și ieși din cameră.

5

Cassie era în camera ei, colorând, iar Brittany dormea pe pat. Sharon bătu la uşă. Cassie ridică încet ochii.

— E o zi minunată pentru sănius, spuse Sharon şi văzu imediat refuzul din ochii lui Cassie. Brittany şi cu mine mergem. Poţi să vii şi tu, dacă vrei. Cum doreşti, adăugă ea, de parcă nu ar fi interesat-o deloc, deşi inima îi era cât un purice. Dacă vrei să vii, pune-ţi costumul impermeabil!

Câteva minute mai târziu era în garaj, îmbrăcată în costum de schi, cu sania pregătită, în vreme ce Brittany amuşina fericită în jur. Cassie nu avea de gând să vină, iar Sharon era mai mult decât dezamăgită. Ultimul lucru pe care-l voia era să meargă singură la sănius. Dar... Uşa dinspre casă se crăpă puţin. Cassie o privea pe furiş. Tăcută. Ca un animal sălbatic prins în lumina farurilor, dorind să fugă, dar incapabilă s-o facă. O flăcărule de speranţă înflori în inima lui Sharon.

— Gata? Atunci, să mergem!

Scoase copilul şi cătelul pe uşa garajului, înainte ca fetiţa să se poată răzgândi.

Curând, râsul lui Cassie răsuna fericit, fermecând-o pe Sharon ca nici un alt sunet de pe lume. Când Cassie ezită înainte de a accepta ajutorul lui Sharon ca să se ridice după ce căzuse de pe sanie, asta n-o deranjă, pentru că fetiţa zâmbea. Şi râdea. A doua oară, ezitarea fu mai mică. A treia oară, când se rezemă de Sharon o idee mai mult decât ar fi fost necesar, Sharon se prefăcu că nu observă, deşi inima îi cânta în piept.

Iar când Cassie o lăsă s-o îmbrățișeze, ba chiar îi răspunse și la îmbrățișare, Sharon știu că lucrurile mergeau spre bine. Dacă ar fi fost și Grant acolo, după-amiaza ar fi fost perfectă.

Se jucară în zăpadă mai bine de două ore. Nasul lui Cassie era roșu, ochii îi rădeau, iar obrajii erau ca bujorii. Când, în fine, hotărâră să se întoarcă acasă, Brittany semăna cu un bulgăre de zăpadă. Cu fiecare pas care le apropia de casă, Cassie devenea mai acută, mai puțin animată, ca o broască țestoasă care se retrăgea în carapace, până când nu mai rămase nimic din copilul feeric care o îmbrățișase cu câteva clipe înainte.

— S-a întâmplat ceva, Cass? întrebă Sharon, urmărind metamorfoza

Cassie ezită, îi aruncă lui Sharon o privire, apoi clătină din cap.

— Dar mi-ai spune dacă s-ar întâmpla? întrebă Sharon, deloc convinsă că dorește să afle răspunsul.

Cassie mai ezită o dată, apoi ridică din umeri fără să spună nimic, prin aceasta răspunzând „nu" mai clar decât prin vorbe. Sharon își dori să nu fi întrebat și nu mai insistă. O dată intrate în ganj, Cassie o ajută pe Sharon să pună sania la loc, își scoase costumul de schi și-l atârnă la uscat, după care porni spre ușa care dădea în casă. Apoi se întoarse:

— Mulțumesc că m-ai luat la sănius, spuse încet, apoi intră în casă.

Dolspreze:e trandafiri roz pal o întâmpinară pe Sharon în camera ei, împreună cu un cartonaș care spunea simplu: „Îmi pare rău", cu scrisul îndrăzneț al lui Grant. Zâmbi și atinse una din flori. Făcu un duș, se schimbă în grabă și fugi în bucătărie.

Cassie stătea la masă. Grant desfăcea o cutie cu mâncare de la un restaurant chinezesc. Ochii lui erau întunecați. Sharon ar fi vrut să i se arunce în brațe, dar ignoră tentația.

— Și cu îți datorez scuze, pentru că am fost prea insistentă. Dar nu mai vorbim despre asta, bine? Îți accept scuzele, spuse Sharon blând. Florile sunt minunate. Nu erau necesare, dar sunt minunate.

Mâncarea era excelentă, iar bucătăria răsuna de trăncăneala lui Cassie, care-l punea la curent pe Grant cu incidentele de la sănius și cu isprăvile lui Brittany. Sharon mânca încet, decisă să savureze clipele de pace.

Două ore mai târziu, erau cu toții în camera de zi. Bușteni trosneau și pocneau în cămin. Muzica era blândă și adormi-

toare. Cassie stătea pe covor, întinsă pe burtă, citind o carte, cu Brittany lângă ea. Fetița pronunța atent fiecare cuvânt, ca s-o audă cățelul, ignorându-i cu totul sforăiturile. Grant era întins pe sofa, cu fața către foc. Sharon se ghemuise sub o pătură pe canapea. O durea fiecare os și fiecare mușchi. Prea mult sănătuș și prea mult ger pentru un corp obișnuit cu munca la un birou. Se întinse și gemu. Grant și Cassie se întoarseră către ea.

— Cred că am exagerat azi. Aruncă pătura și se ridică în picioare, strâmbându-se de durere. Mai bine m-aș duce la culcare devreme. Mă simt cam rău.

— Ne vedem dimineață, spuse Grant.

Cassie se mulțumi să o privească în tăcere cum ieșe din cameră.

În noaptea aceea, Sharon visă că era într-o grădină de trandafiri. Grant se îndrepta către ea, zâmbind. Era zâmbetul unui iubit: o invitație familiară, fără cuvinte. În momentul în care ea îi întinse mâna, Grant o atrase către el, până când îi se atinseră fețele. Și atunci Grant țipă. Un țipăt cutremurător. Sharon sări din pat, cu inima bubuindu-i în piept. Un alt țipăt străpunse liniștea casei.

Cassie! Sharon o luă la fugă spre camera copilului, dar Grant era deja acolo, strângând-o la piept pe Cassie. Pe chipul bărbatului se citea îngrijorarea. Sharon îl prinse de mijloc, într-un gest de alinare. În vreme ce stăteau unul lângă altul își ignoră brusca accelerare a pulsului, ignoră dogoarea pielii lui, care îi invadă propriul trup. Întinse mâna și o mângâie pe Cassie.

— E în regulă, Cassie! Suntem aici, murmură ea.

— Pleacă! strigă Cassie, smulgându-se din mâna ei. Pleacă! țipă ea din nou, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji. Nu vreau să fii mama mea. Mama mea e moartă și...

— Cassie! exclamă Grant, luând-o din nou in brațe. Încetează!

Cassie urlă din nou: un strigăt nepământean, plin de groază și durere, care îi îngheță sângele în trup lui Sharon. Apoi copilul o răsturnă pe pat și se repezi la ea cu pumnii. Sharon încercă în zadar să oprească brațele care se agitau. Crezând că asista la o scenă de joacă, Brittany lătră. În acel moment, Grant interveni: se lăsă în pat peste Cassie și Sharon, încercând să le imobilizeze pe amândouă. Brusc, Cassie se liniști.

— Nu vreau să mori, gemu ea. O să fiu cuminte, pe cuvânt că o să fiu.

Sharon înțepeni, iar Grant îngheță. Se priviră, cu gurile căscate. Apoi Grant se rostogoli pe o parte. Cassie era încă prăvălită peste Sharon. Cumva, brațele i se încolăciseră în jurul gâtului lui Sharon atât de strâns, încât aceasta trebui să le slăbească strânsoarea. Grant puse o mână pe umărul copilului, încercând s-o liniștească.

— Cassie, dacă Sharon e mama ta vitregă acum, nu înseamnă că o să moară. Asta ai crezut?

Cassie nu răspunse. Singurul lucru care îl simțea pulsând era inima ei, care bătea lângă a lui Sharon. Apoi dădu încet din cap.

— O, Cassie, murmură femeia, strângând-o mai tare. De ce nu ai spus nimic?

Fetița ridică din umeri, apoi se ridică încet, până o putu privi pe Sharon în ochi.

— Ai spus că ți-e rău și te duci la culcare din cauza asta.

— Am doar febră musculară, rătușcă. Din cauza mișcării și a frigului.

— Oh, spuse cu o voce tremurată Cassie, ghemuindu-se la Grant în brațe. Când s-a îmbolnăvit mama, i-am promis lui Dumnezeu că o să fiu cea mai cuminte fetiță... numai să se facă mama bine. Numai că n-am fost destul de cuminte, pentru că...

— Nu! aproape că strigă Grant. Nu din cauza ta a murit mama. Înțelegi?

Tipă și o scuturâ pe Cassie când aceasta nu-i răspunse, ci doar îl privi cu ochii mari.

— Nu *tu* ești motivul pentru care a murit mama ta, înțelegi? Nu tu ești de vină, Cass. Trase aer adânc în piept, apoi continuă mai calm: Iar Sharon n-o să se îmbolnăvească și n-o să moară, numai pentru că e mama ta vitregă. Sharon o să fie bine. Înțelegi?

Cassie dădu din cap, apoi se ghemui la pieptul lui Grant, epuizată. Rămaseră cu toții în tăcere câteva minute, până când răsuflarea lui Cassie deveni egală și ochii i se închiseră. Grant o puse în pat. Lumina lămpii de veghe juca pe mușchii spatelui și îl reliefa umerii largi, părând să-i mângâie pielea. O piele care...

Sharon goni gândul. Obrajii îi ardeau, iar mâinile îi tremurau atât de tare, încât trebui să și le strângă ca să le potolească. Nu trebuia să simtă așa, îi comandă mintea, dar trupul ignoră

comanda. Lampa se stinse, cufundând camera în întuneric şi creând o intimitate nedorită. Abia rezistă tentaţiei de a uita de demnitate şi de a fugi.

Grant închise uşa camerei şi se sprijini de perete, oftând.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama...

Vorbise atât de încet, încât Sharon abia îl auzi. Când îi întâlni privirea, ochii îi erau întunecaţi şi plini de vinovăţie.

— Ai fost ocupat, Grant. Ai călătorit. Nu poţi să...

— ...învinuiesc pe nimeni în afară de mine.

— Nu, exclamă Sharon. Nu poţi să cunoşti fiecare gând al lui Cassie, fiecare teamă. Nu e omeneşte posibil.

Grant nu răspunse. Se întoarse şi plecă spre biroul lui, fără nici un cuvânt şi fără să se uite la Sharon.

Sharon ezită. Ar fi trebuit să-l lase să plece, să nu-i invadeze intimitatea. Însă... amintirea ochilor lui chinuiţi o urmărea. Trebuia să se ducă să-l ajute. Inspiră adânc, apoi porni după el.

Grant o simţi când intră în birou.

— Te rog, lasă-mă singur!

— Nu, răspunse ea blând. Cred că trebuie să vorbim.

— Nu trebuie.

Sharon îi atinse umărul. Grant se întoarse să se uite la ea, cu ochii plini de dispreţ şi furie faţă de sine însuşi. Toate sentimentele pe care le suprimase cu grijă de-a lungul anilor ieşiră la suprafaţă. Emoţii copleşitoare îl făcură să-şi piardă autocontrolul:

— Şi despre ce, mă rog, crezi că e cazul să discutăm? aproape că scuipă el cuvintele. Despre faptul că, oricât de mult muncesc, tot îmi dezamăgesc fiica?

— Munca? Ce are munca de-a face cu asta?

— Oricât de mult m-aş strădui, nu e de ajuns, continuă el, ca şi cum n-ar fi auzit-o. Indiferent ce aş face. Poate că Hugh şi Dorothy aveau dreptate. Poate că lui Cassie i-ar fi mai bine dacă...

— Nu! Ştiu că nu crezi asta, cum nici eu n-o cred.

— Uneori nici eu nu mai ştiu ce cred. Şi n-ai spus tu că muncesc prea mult, că nu eşti sigură c-o pot creşte pe Cassie singur?

— Da, am spus. Dar n-am spus niciodată că n-ai fi un tată bun. *Niciodată!*

Stăteau foarte aproape unul de altul. Grant îi simţea căldu-

ta corpului şi parfumul. Ar fi vrut s-o ia în braţe, să-şi îngroape mâinile în părul ei, să se lase pradă dorinţei care-l consuma. O dorinţă pe care n-o înţelegea, pe care n-o voia şi care era cu totul nepotrivită. Făcu un pas înapoi şi se întoarse cu spatele. Gustul metalic al fricii îi umplea gura, de aceea se chinuia să controleze emoţiile care-l torturau.

— Du-te la culcare, Sharon!

— Nu. Nu atâta timp cât te învinovăţeşti pentru ceva care nu se află sub controlul tău. Nu poţi să cunoşti fiecare gând al lui Cassie.

— Dar ar trebui...

— Cine te-a numit Dumnezeu? Nici un părinte nu poate şti totul. De ce te-ai aştepta la asta, Grant? Ochii ei căprui erau fermi şi calmi şi-l implorau să asculte, să creadă:

— Cassie e foarte norocoasă să aibă un tată care o iubeşte atât de mult. E norocoasă să te aibă pe tine drept tată. Nimeni nu e perfect, Grant! Nu te mai învinui atât! O să eşuezi, nu pentru că nu eşti capabil, ci pentru că ceri imposibilul de la tine însuţi.

Se întoarse şi ieşi din cameră. Grant ar fi vrut s-o urmeze, să-i spună că nu ştia despre ce vorbea. În schimb, rămase pe loc şi fiecare cuvânt al ei îi era adânc întipărit în minte.

Amintirea vorbelor lui Grant o urmări pe Sharon ca un vis urât. „Oricât de mult muncesc, tot îmi dezamăgesc fiica". Oare asta explica orele lungi de muncă? Grant era împins de la spate de nevoia de a demonstra că-şi iubeşte fiica? De a dovedi că era un tată bun?

Deşi bănuise că durerea îl împingea pe Grant să se îngroape în muncă, acum se întreba dacă nu era vorba de mai mult. Poate o combinaţie de durere şi de nevoie imperioasă de a-i asigura bunăstarea lui Cassie. Oftă şi îşi îngropă faţa în pernă. Indiferent care era cauza, voia din tot sufletul să-l ajute pe Grant.

Duminică se dovedi o zi liniştită. Nu perfectă, dar cu îmbunătăţiri vizibile. Sharon se duse din nou la culcare cu inima plină de speranţă.

Luni dimineaţă se trezi înaintea lui Grant şi a lui Cassie. O văzu pe Cassie în uşă, încă somnoroasă.

— Poţi să mă piepteni tu, Sharon? întrebă ea, nesigură. Tati nu se pricepe ca tine.

Inima lui Sharon se umplu de bucurie, auzind-o. Îi întinse mâna. Copilul ezită, apoi i-o prinse și porniră împreună spre bale. Se opriră când dădură de Grant.

— Cassie, du-te înainte! Vin și eu imediat, spuse Sharon, întorcându-se apoi către Grant. Putem să vorbim o clipă? Eu... ceva ce mi-ai spus aseară m-a făcut să mă întreb...

Ochii lui se îngustară, de parcă ar fi refuzat să-și amintească, dar Sharon ignoră avertismentul tăcut.

— Grant, a fi un tată bun nu înseamnă neapărat tone de jucării sau dulapuri pline cu haine.

Grant strânse din dinți. Sharon își îndreptă umerii și continuă:

— Ce vreau să spun e că... ei bine, nu e nevoie să muncești atât de mult tot timpul. Nu trebuie să dovedești nimănui nimic. Grant, ești un tată bun, în ciuda faptului că muncești atât de mult. Vreau să spun... am vrut... adică...

— Știu ce ai vrut să spui și apreciez grija ta. Dar muncesc mult pentru că slujba mea o cere, spuse calm și plecă.

Mirosul coloniei lui rămase în urmă, aducându-i în minte imagini pe care n-ar fi trebuit să le permită.

Grant nu reuși să se concentreze la prima ședință, pentru că ce-i spusese Sharon dimineață îi tot venea în minte. „Muncești atât de mult...". Compliment sau critică subtilă? Simțea că Sharon intenționase să-i facă un compliment. Dacă ar fi vrut să-l critice, nu s-ar fi sfiit. „Cassie e foarte norocoasă să aibă un tată care o iubește atât de mult. E norocoasă să te aibă pe tine drept tată". Ar fi vrut să creadă și, în mare parte, chiar credea. Dar erau momente când îl cuprindea incertitudinea, teama că nu făcea destul de mult. Aproape că uită de următoarea ședință. „Grant, a fi un tată bun nu înseamnă neapărat tone de jucării sau dulapuri pline cu haine". Știa asta, dar toate făceau parte din a fi un bun părinte. Și nu-i plăcea ce voia Sharon să insinueze. Cu câteva zile înainte îl acuzase că muncea prea mult ca să-și ascundă durerea. Acum sugera că muncea din cauza lui Cassie. Ceea ce era adevărat, dar...

Gândurile i se învârteau în minte, hrănindu-se unul din celălalt. Muncea ca să-i asigure lui Cassie o viață îndestulată. Dar nu era mai mult de-atât? Nu cumva se ascundea de ceva anume în muncă? Brusc îl cuprinseră îndoielile. Îl năpădi amintirea vremurilor când dăduse întrebările la o parte, muncise și mai mult, ca să nu aibă timp să...

Copleşit, refuză să se mai gândească. În acel moment sună telefonul. Până când termină conversaţia, dăduse la o parte orice preocupare în afara muncii. De fiecare dată când îngrijorarea îi mai dădu târcoale, o redusese la tăcere. „Mai târziu", îşi spuse, „când o să am timp". Până la sfârşitul săptămânii, încă nu-şi făcuse timp.

6

SÂMBĂTĂ DIMINEAȚA NORII CENUȘII pluteau deasupra orașului Valdez, amenințând cu ninsoare și pleoștindu-i pe toți. Grant prăjea șunca pentru micul dejun, în timp ce Cassie punea masa.

— Am chef să fac ceva, bombăni Cassie.

— Dar faci, răspunse Grant.

— Tati! Ceva amuzant! Putem să mergem la săniuș, Sharon?

— Cassie, îmi pare rău, dar trebuie să mă duc la birou, spuse Sharon, privind de la Cassie la Grant. Poate când mă întorc.

— La birou? Sâmbăta? ridică Grant din sprâncene, pretinzând că era uimit.

— Sharon se duce la birou, tati muncește. Cum rămâne cu Brittany și cu mine?

Grant dădu să spună că trebuia să muncească, dar se uită la Cassie. Arăta ca un copil neglijat, cu ochii mari și rugători. Îl cuprinse vinovăția. Sharon își drese vocea și îi aruncă o privire care spunea totul. Grant ar fi putut să argumenteze că trebuia cu adevărat să lucreze. Deschise gura să spună asta, când Brittany schelălăi. Se uită în ochii triști ai cățelului, apoi la Cassie. Sharon își drese din nou vocea și Grant se recunoscu înfrânt.

— Ce-ar fi să facem niște schi-fond când se întoarce Sharon? întrebă el. Și nu vă mai purtați de parcă aș fi sugerat s-o facem pe Brittany fiptură! se burzului el când le văzu cu gurile căscate.

Îl cuprinse din nou sentimentul de vinovăție când văzu încântarea de pe fața lui Cassie. Sharon avusese dreptate: nu petrecea suficient timp jucându-se cu fiica sa. Brusc, se simți cel mai rău tată din lume.

Cassie și Brittany îl ajutară să scoată schiurile și bețele, fetița trâncănind tot timpul, iar cățelul încurcându-i-se printre picioare. Sharon veni acasă tocmai când el termina de cerut schiurile.

— Mă gândeam să mergem până la digul de la *Mineral Creek*, spuse el, în timp ce Sharon, Cassie și Brittany se înghesuiau în mașină.

Pentru o clipă, Grant își dori ca Sharon să fi fost cea care stătea lângă el, în locul lui Brittany. Alungă gândul acela, încercând să se molipsească de veselia din mașină.

Până ajunseră la *Mineral Creek*, norii începuseră să cearnă din cer fulgi mici și ușori, care pluteau prin aer. Un vultur se rotea în văzduh, ca o pată neagră pe cerul cenușiu.

Grant o ajută pe Cassie să-și pună schiurile și făcu un pas înapoi ca s-o privească pe fiica lui ce pornea cu mișcări ezitante. Aceasta căzu și țipă, iar Brittany se aruncă peste ea, lingându-i fața. Se ridicară amândouă, înainte ca Grant să se repeadă să le ajute. În loc să plângă, Cassie izbucni în râs.

— E exact ca tine, la aceeași vârstă, râse Sharon. În ritmul ăsta, până ajungem la cotitură o să fie atât de obosită, că o să trebuiască să mergem acasă.

Grant se întoarse către ea. Frigul îi îmbujorase obrajii, ochii îi străluceau sub genele dese, iar de sub căciulă îi scăpaseră câteva bucle roșcate. Inima lui Grant tresări. Aproape că întinse mâna să îi atingă obrazul, apoi, realizând ce voia să facă, apucă bețele și se întoarse.

— Ești gata?

Porni, fără să mai aștepte răspunsul. Oare fugea? Nu avea de ce să fugă, hotărî el. Putea să pună bătăile inimii pe seama exercițiului fizic: mușchii neobișnuiți cu efortul protestau. Totuși... se simțea bine. Sentimente de mult îngropate ieșeau din nou la iveală. Cât trecuse de când nu se mai bucurase de plăcerile simple ale vieții? Când încetase să mai facă lucrurile care-l făceau fericit și de ce? Pentru că lui Catherine nu-i plăceau? Sau pentru că nu-l mai păsase, absorbit ca întotdeauna de muncă? Oare Sharon avea dreptate? Se folosea de

munca sa ca să evite să se confrunte cu unele probleme din viaţa lui? „Prostii!", îşi spuse, dar fără convingerea de pe vremuri.

Cassie se oprise la curba dinaintea albiei râului, cu obrajii în flăcări. Dinţii îi sclipeau ca perlele şi era toată numai zâmbet. Se lansă pe pantă, înainte ca Grant s-o poată ruga să fie atentă.

— Îţi spun, seamănă cu tine atât de mult că aproape mă sperie, râse Sharon.

Zâmbetul i se stinse încet, înlocuit de o încruntare. Grant ştia la ce se gândea. Sharon nu putea să aibă niciodată un copil care să arate sau să se poarte ca ea, care să zâmbească la fel, care să-i moştenească părul arămiu. Pentru că se măritase cu el. Se simţi copleşit de vinovăţie. Apoi îşi spuse că, oricum, nu avea de gând să aibă copii, pentru că nu intenţiona să se mărite. Numai că asta nu-l făcea deloc să se simtă mai bine.

— Hai s-o ajungem din urmă! spuse Sharon şi porni.

Se luă după ea, cu mişcări nervoase, ca şi când ar fi putut să fugă de întrebările şi gândurile pe care părea să nu le mai poată controla.

În momentul în care o auzi pe Cassie râzând şi pe Brittany lătrând, Grant ridică privirea tocmai la timp ca s-o vadă pe Sharon chinuindu-se să se ridice de jos. Nu avu timp să oprească şi nici loc s-o ocolească. Sharon se întoarse pe jumătate către el, cu ochii măriţi. Schiurile li se încălecară şi atunci se rostogoliră amândoi pe jos. Căzură cu o bufnitură, în care Sharon fu strivită sub Grant. Dorinţa îl izbi pe Grant atât de neaşteptat, încât îi tăie răsuflarea. Sări în picioare, se împiedică, aproape înfigându-şi bâţul de schi al lui Sharon în piept şi, în cele din urmă, căzu cu faţa în zăpadă. Fără nici un trup moale care să-i amortizeze căderea, numai zăpadă rece şi o ramură de copac înfiptă în coaste.

Gândurile i se învolburau în minte ca fulgii de nea în furtună. Nu trebuia să se simtă atras de Sharon! În nici un caz în felul acesta! Era prietena lui cea mai bună, fir-ar să fie!

— Grant, te simţi bine?

Închise ochii şi îşi înghiţi un geamăt. Se ridică încet, atent să nu-i întâlnească privirea, de teamă ca ea să nu-i citească gândurile.

— Da, sunt bine.

„Nu e nimic", îşi spuse, scuturându-se de zăpadă. Numai o

reacție de moment la neașteptatul contact fizic. Apoi se strădui să se convingă pe sine însuși de acest lucru.

Oboseala zilei o ajunse în cele din urmă pe Cassie pe la jumătatea cinei, când erau la un mic restaurant din oraș. Ochii începură să i se închidă și bărbia să se apropie prea tare de farfurie. Sharon ridică dintr-o sprânceană și zâmbi. Grant îi răspunse cu un zâmbet, luptându-se să-i ignore arcuirea senzuală a buzelor, blândețea din ochi și pistruii care semănau cu sărutările unei zâne. „Cea mai bună prietenă", își spuse el din nou. Dar tensiunea pe care o simțea nu avea nimic de-a face cu prietenia.

Cassie adormi, imediat după plecarea de la restaurant. Drumul până acasă îl făcură în tăcere. Până când Grant culcă fetița, Sharon aprinsese deja focul în cămin în camera de zi și se schimbase în haine de casă. Era ghemuită în fața focului, cu mâinile întinse spre flăcări. Când Grant intră în cameră, se ridică și se întoarse. Lumina îi mângâia conturul trupului, accentuând fiecare rotunjime. Grant își mută privirea către fața ei, cu inima bătându-i mai repede decât era normal.

— Doarme, spuse cu voce răgușită.

— Cred că s-a distrat. Ar trebui să ieșim mai des. Oricum, îți mulțumesc pentru ziua de azi, continuă ea. Știu că ai fi putut să lucrezi, dar pentru Cassie a însemnat foarte mult să petreacă ziua cu tine. Și mi-a plăcut și mie.

Vorbele ei atinseră o coardă sensibilă din adâncul sufletului lui, într-un fel tot atât de neliniștitor ca și dorința fizică ce pusese stăpânire pe el.

— Și eu m-am distrat, reuși în fine să articuleze.

Un buștean trosni în foc și flăcările licăriră. Ca o antenă fină, își dădu seama că Sharon se mișcase. Aproape că-i putea auzi răsuflarea și trebui să se forțeze să nu o privească, să nu privească lumina dansând în jurul ei. Goni imaginile care-i răsăriră în minte. Brusc, încăperea i se păru mult mai caldă și mult prea mică. Grant știa că nu putea rămâne nici o clipă în plus.

— Cred că o să mă culc devreme, îngăimă.

Îi întâlni privirea, ignorându-i uimirea, pentru că ultimul lucru pe care avea de gând să-l facă era să-i explice că nu putea rămâne în aceeași cameră cu ea, că libidoul îl scăpase de sub control și că toată energia lui era îndreptată către ea. Era abso-

lui natural, hotărî el. Doi adulți sănătoși, în floarea vârstei, aruncați împreună într-o situație cu încărcătură emoțională. Nu că ar fi dorit-o cu adevărat pe Sharon. „Hm!" îl ironiză o voce interioară. „N-o doresc!", își spuse ferm în sinea sa, apoi se întoarse și ieși din cameră. Avea de gând să facă cel mai rece duș pe care-l putea suporta.

Cassie și Grant erau în bucătărie. Cassie chicotea, iar Grant spunea ceva, cu voce joasă. Dorința o înfioră pe Sharon auzindu-l, dar o ignoră. Grant era prietenul ei, nimic mai mult, și nu intenționa să riște prietenia lui, permițând atracției acesteia stupide să devină mai mult decât era. Era convinsă că avea să se stingă de la sine, iar între timp, avea de gând să n-o bage în seamă.

Cassie stătea pe bufet lângă Grant, care amesteca ceva într-un castron. Era îmbrăcat cu jeanși decolorați și strâmți. O priveliște pe care orice femeie ar fi găsit-o atrăgătoare, își spuse Sharon, când pulsul i-o luă la goană. O reacție normală, pe care o putea controla.

— Tati și cu mine facem o omletă, o salută Cassie.

— Serios, rățușcă? întrebă Sharon, luând-o în brațe. Sunt sigură că dacă îl ajuți tu o să iasă delicioasă.

Omleta era într-adevăr excelentă. Cassie termină prima și ieși la joacă cu Brittany. Grant trecu la cafea.

— Ai de gând să lucrezi azi? îl întrebă Sharon.

— De ce?

— Păi, m-am gândit... speram că putem să petrecem ceva timp împreună. Să mergem la sănius! Sau la schi.

Grant ezită puțin, apoi se ridică de la masă și începu să strângă farfuriile.

— Azi trebuie să spun nu.

— Nu te poți ascunde în muncă la infinit, Grant. Credeam că ai început să îți dai seama de asta, spuse Sharon, cu voce slabă.

— Să mă ascund? Și eu care credeam că-mi fac meseria...

— Așa e, dar, dacă ai fi sincer cu tine însuți, ai recunoaște că petreci muncind mai multe ore decât e nevoie. Continuă, înainte ca el s-o poată întrerupe: Știu că ți-e greu, Grant. Dar nu poți să faci față durerii muncind ca...

— Durerii? repetă el. Pentru Cassie muncesc. Și pentru că munca mea cere foarte mult timp.

— Cassie e tocmai motivul pentru care nu ar trebui să muncești atâtea ore, replică Sharon, încăpățânată. Are nevoie de mai mult din timpul tău, Grant, nu de mai multe lucruri care se pot cumpăra cu bani.

— Sugerezi să-mi dau demisia? întrebă Grant cu o voce calmă, atât de calmă încât în ea se simțea furia reprimată.

— Nu, dar...

— Dacă sunt un părinte atât de rău, mă mir că nu te-ai dat de partea lui Hugh și a lui Dorothy.

— Nu asta am...

Grant ieși din cameră, fără să privească înapoi.

— Nu asta am vrut să spun, continuă Sharon, în camera goală. Și ai schimbat vorba, adăugă, deși nu avea cine s-o mai audă.

Grant nu era de acord că s-ar fi ascuns de ceva dar, impins de cuvintele lui Sharon, făcu un efort ca a doua zi să plece mai devreme de la birou, cu servieta plină de hârtii pe care le putea rezolva după ce o culca pe Cassie.

Lumina se prelingea de la ferestre până pe aleea de la intrare, urându-i lui Grant bunvenit. Casa îl atrăgea într-un fel în care n-o mai făcuse. Deschise ușa, și-l întâmpinară chicoteli. Se grăbi către camera de zi unde, pe spătarele scaunelor, atârnau pături colorate, în forma unui cort cam strâmb. Pe la un colț, se vedea coada lui Brittany.

— E cineva acasă? întrebă el.

— Tati! chițăi Cassie, ieșind de sub pături. Ai venit devreme!

I se aruncă în brațe, aproape dărâmându-l. Sharon scoase și ea capul de sub pături.

— Luam ceaiul, explică ea.

— Trebuie să vii și tu, tati. Te rog, te rog, îl trase Cassie de mână, dansând în fața lui. De fapt e lapte, dar ne prefacem că e ceai.

— Bine, bine, doar o ceașcă, încuviință el.

Brittany sări și-l linse pe față când intră în cort. Sharon luă cățelul în brațe, râzând. Privirile li se întâlniră pentru o clipă, apoi se uită la micuța lui fiică. Ochii lui Cassie străluceau și inima lui Grant se umplu de dragoste. Copilul le zâmbi radios amândurora, când Grant se așeză turcește în fața lui Sharon. Cassie umplu două cești și le dădu fiecărula, apoi puse câte un fursec pe farfurioare.

— Nu-i așa că e amuzant?

Toți trei se puseră pe râs, apoi cântară o melodie despre prietenie, care îi aduse lui Sharon pe buze un zâmbet cald. Privirea lui Grant se opri pe buzele ei. Buze moi, care cereau un sărut. Își dădu seama că dorea să le sărute, să le guste. Și, deși ochii care-l priveau cu atâta căldură erau ochi pe care-i văzuse de un milion de ori, nu mai erau aceiași. Erau ochii unei femei, adânci și misterioși, plini de promisiuni. Sharon nu mai era fetița din vecini, sora pe care n-o avusese niciodată. Devenise o femeie atrăgătoare și ardea de dorința de a o lua în brațe, fie chiar și numai pentru o clipă. Brusc, își dori să fie singuri în penumbra cortului.

— Mă duc să mai aduc prăjituri, sări Cassie, cu Brittany după ea.

— Au devenit aproape inseparabile.

Privirea lui Sharon o întâlni pe a lui Grant și rămaseră nemișcați. Râsul ei se stinse.

— Ce e? Am fărâmituri pe față?

Ridică mâna să le scuture și el i-o prinse fără să vrea. Ochii ei se măriră. Grant știa că ar fi trebuit să se oprească, înainte de a face un lucru pe care l-ar fi regretat amândoi. Dar nu putea. Buzele ei se întredeschiseră când Grant își aplecă capul. Surpriză sau invitație? Nu se opri să-și răspundă la întrebare, ci se apropie de ea, până când buzele îi se atinseră ca un suspin. Blând, încet, ușor, până când dorința amenință să-l copleșească. Brusc, Grant se smulse de lângă ea. Sharon îl privea cu ochi mari. Buzele îi tremurau și obrajii i se îmbujoraseră. O femeie sărutată de un bărbat care gustase fiecare clipă.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să fac asta, spuse el cu glasul întretăiat.

N-ar fi trebuit nici *să dorească* s-o facă din nou. Se simțea cel mai mare nemernic din lume pentru că profitase de o prietenă și, mai ales, pentru că-și dorea s-o facă din nou.

7

Sharon se uita fix la Grant, roşind.

— Sharon, eu...

— Nu! aproape că ţipă ea. E-n regulă, Grant!

Nu putea suporta încă o scuză. Nu atât timp cât simţea încă pe buze atingerea buzelor lui, nu atât timp cât inima îi bătea nebuneşte şi ardea de dorinţa de a repeta scena pe care el, în mod vizibil, o regreta. Şi pe care *şi ea* ar fi trebuit s-o regrete.

— Nu e nevoie să te scuzi, nu e nevoie să facem caz de-o nimica toată, spuse ea cu fermitate.

— Nimica toa...

— M-am întors, cântă Cassie, oprind mârâitul lui Grant.

— Nimica toată, repetă Sharon, încet.

Grant strânse din dinţi. Deschise gura să spună ceva, apoi o închise şi dădu din cap a încuviinţare.

Nu era nevoie să fie de acord atât de repede. „Nu fi ridicolă!", îşi spuse Sharon şi încetă să se mai gândească.

„Nu e nevoie să te scuzi, nu e nevoie să facem caz de-o nimica toată". *Nimica toată?!* Grant mormăi o înjurătură, în timp ce străbătea dormitorul în lung şi-n lat, incapabil să adoarmă, incapabil să şteargă amintirea a ceea ce Sharon numise „nimica toată". Nu-l ajuta cu nimic faptul că Sharon avea dreptate. Fusese doar un sărut. Numai că... Sharon se căsătorise cu el cu înţelegerea că nu aveau să existe relaţii fizice între ei. Aşa dorea şi el, fir-ar să fie!

Pentru a mia oară își spuse că nu conta cât de atrăgătoare era Sharon. Nu era cu nimic diferită față de cum arăta înainte de a se căsători, atunci de ce acum o găsea atât de tentantă? Și cel mai grav era că nu credea că atracția față de ea avea să se stingă așa ușor.

Ar fi putut consuma relația!

Inima îi sări din piept la gândul acesta, apoi îl respinse. Nu-i putea sugera asta lui Sharon. Era prietena lui și ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă era să profite de ea.

Numai dacă nu cumva ea ar fi fost de acord!

Pufni. Mda, poate că și răchita ar fi putut să facă micșunele. Concluzia era că se însurase cu o femeie pe care ajunsese să o dorească atât de tare, încât era aproape dureros, și pe care nu putea s-o atingă. Era singurul lucru cinstit pe care-l putea face, pentru că nu-i putea oferi mai mult decât o relație fizică. Nu-i putea oferi niciodată dragoste.

A doua zi, Grant se purtă ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Sharon nu se putea hotărî dacă să fie jignită sau ușurată. Și nu își dădea seama dacă nu făcea prea mare caz de situație. În definitiv, nu fusese decât un sărut. Nu era prima oară când li se întâmpla. „Dar nu felul ăsta de sărut!", protestă o voce interioară. Decise să ignore vocea.

În seara aceea, Grant rămase până târziu la birou. Sharon nu-și găsea locul. Voia ca Grant să vină acasă. „E normal", își spuse. Era prietenul ei. Nu puteau niciodată să fie mai mult de-atât. Chiar dacă Grant ar fi fost interesat, ea nu avea nimic să-i ofere.

Cassie aduse de la grădiniță câteva picturi făcute de ea. Culorile îndrăznețe și luminoase și formele simple erau atât de plăcute, iar Cassie era atât de mândră de ele, încât Sharon îi cumpără rame și, înainte de cină, atârnară tablourile în camera de zi.

— Perfecte! exclamă Sharon, îmbrățișând-o. Sunt perfecte!

Fetița era radioasă. Îl târî pe Grant să i le arate imediat ce sosi, fără să-l lase să spună bună seara. Când se întoarse în bucătărie, Sharon tăia roșiile pentru salată. Aproape că țipă când Grant îi puse mâna pe braț, sperlind-o.

— Ai făcut un lucru foarte frumos, îi spuse el încet.

— Oricine ar fi...

— Nu. Altcineva le-ar fi prins cu un magnet pe frigider. Ești o mamă foarte bună pentru Cassie.

Sharon îl simți privirea ca pe o atingere. Își reprimă dorința de a se apropia de el. O chemare pe care n-o înțelegea, și pe care nici nu voia s-o investigheze mai îndeaproape, pentru că părea a fi mai mult decât simplă dorință fizică.

În seara următoare sună Hugh. Grant nu putea să-și alunge junghiul din stomac, tot așa cum nu-și putea controla tonul înghețat. Cassie îl privi mirată, înainte de a accepta receptorul pe care i-l întindea.

— Cred că o detestă pe Cassie, îl șopti Sharon. Vorbește așa de... rece când sună Hugh.

Grant ar fi vrut să protesteze, dar nu putea spune nimic. Nu-i povestise cât de mari erau problemele pe care le avea cu Hugh. Ar fi trebuit, dar nu avusese când. În plus, cum acesta nu mai sunase de câteva zile, sperase că revenise la sentimente mai bune.

— Tati, îl chemă Cassie. Bunicul vrea să vorbească cu tine.

Grant trase aer adânc în piept, apoi luă receptorul.

— Dorothy și cu mine am vrea să venim în vizită, spuse Hugh.

— De ce? întrebă Grant, fără nici o intonație.

— Avem nevoie de un motiv ca să ne vedem nepoata? În plus, vrem să vedem cum e această... căsătorie a ta. Dacă nu e spre binele lui Cassie...

— Este, se răsti Grant.

— Cred că *noi* trebuie să decidem asta. O să fie o vizită scurtă. Putem să stăm la hotel, dacă preferi.

— Știi bine că i-ai rupe inima lui Cassie dacă n-ai sta aici, spuse Grant cu amărăciune.

Încheiară convorbirea. Grant închise ochii și se lăsă pe spate pe pernele canapelei.

— Grant? întrebă Sharon cu voce mângâietoare.

— Hugh și Dorothy vin în vizită pentru câteva zile. Bănuiesc că era inevitabil. Își fac griji pentru Cassie și în legătură cu tine, pufni el.

— Nu prea putem să-i învinovățim pentru asta, nu-i așa? Nu poate fi atât de rău, stau doar câteva zile.

— Sharon, au fost... sunt... împotriva acestei căsătorii. Nu cred că va fi o vizită plăcută. Hugh nu vrea decât să găsească ceva în neregulă, orice, ca să poată continua procesul pentru custodia copilului.

— Oh, oftă Sharon, cu ochii în pământ. Apoi ridică bărbia şi îi întâlni privirea: Ei bine, atunci bănuiesc că va trebui să le arătăm că avem o căsnicie fericită, plină de dragoste şi solidă ca un munte. Şi că nu există pe lume un cămin mai bun pentru Cassie.

Pentru o clipă, Grant îşi dori să o îmbrăţişeze, un lucru pe care l-ar fi făcut cu multă naturaleţe cândva. Înainte de sărut. În loc de asta, răspunse, fără prea mare tragere de inimă.

— Mda, bănuiesc că da. Numai că n-o să fie aşa uşor. Or să stea aici, în camera de oaspeţi. Adică în camera ta. Şi nu numai asta. Trebuie să-ţi mutăm lucrurile în camera mea, ca să pară că avem... o căsnicie adevărată.

Nu mai era nevoie să-i spună că trebuia să şi doarmă acolo. Era sigur că era conştientă de implicaţii. Sharon făcu ochii mari şi roşi. Tăcerea se aşternu între ei pentru un minut care păru o eternitate. În cele din urmă, Sharon vorbi:

— Nu e mare lucru, Grant. În definitiv, am mai dormit împreună înainte, încercă ea să zâmbească, cerându-i sprijinul.

— Mda, dar eram copii. Aveam opt sau nouă ani şi dormeam în cort, în saci de dormit.

— Sunt sigură că ne putem descurca, înghiţi ea în sec. Pentru câteva zile. Vreau să spun, ce s-ar putea întâmpla?

Roşi şi păru că ar vrea să-şi la vorbele înapoi. Grant înjură în gând, pentru că ştia bine că se putea întâmpla orice. Era bărbat, fir-ar să fie! Iar ea era o femeie mult prea atrăgătoare.

— De ce-ţi muţi lucrurile la tati în cameră?

Întrebarea lui Cassie o prinse pe Sharon la jumătatea drumului între camera ei şi cea a lui Grant, cu un maldăr de haine în braţe. Trase aer în piept şi se întoarse către copil.

— Pentru că bunicii tăi trebuie să stea în camera mea, răspunse prudent.

— Oh, dădu Cassie înţelegător din cap. Cum se face că nu dormi cu tati, cum făcea mami înainte să ne mutăm aici?

— Pentru că... tăticului tău îi place să aibă mult loc în pat, şi mie la fel.

Ştia că era un răspuns stupid, dar spera că o va mulţumi pe Cassie pentru moment. O îngrozea următoarea întrebare şi ştia cu siguranţă că avea să vină.

— O să ai un copil?

— Nu! exclamă ea, scăpând din mână rochia pe care o atârna în dulap. N-o să am un copil.

Privind-o cu interes, Cassie se aşeză pe marginea patului. Un pat pe care Sharon şi Grant aveau să-l împartă în curând. Pe Sharon o luă cu călduri numai la gândul acesta.

— Dar asta se întâmplă dacă dormi cu tati. Aşa spunea mami când tati o chema să doarmă cu el... şi ea nu voia... şi el spunea că vrea un...

— Cassie, opreşte-te! Te rog. Nu vreau să aud despre discuţiile dintre părinţii tăi, bine? Sunt lucruri personale, un fel de secret. Dacă tăticul tău vrea ca eu să le ştiu, o să mi le spună.

Ultimul lucru pe care voia să-l audă era că Grant dorise încă un copil, chiar şi într-o căsnicie cu probleme. I se puse un nod în stomac. Dorinţa de a avea un copil era o ultimă tentativă disperată de a-şi salva căsnicia, înainte de a afla de cancer? Sau Grant îşi dorea un copil, indiferent de orice? De ce se căsătorise cu ea, dacă voia copii? De ce spusese că nu avea de gând să se mai însoare, dacă...? Erau întrebări fără răspuns, pentru care nu avea nici timp, nici resurse emoţionale.

— Cassie, faptul că eu nu dorm cu tăticul tău e tot un fel de secret. Secretul nostru. Am vrea să nu-l spui nimănui, nici chiar bunicilor.

— Bine, dădu Cassie din cap. Apoi întrebă încet, ezitant: Nu vrei un copil, Sharon?

Lui Sharon îi îngheţă inima. Îngenunche în faţa copilului şi-i prinse mâinile în ale ei:

— O, Cassie! răspunse cu voce gâtuită. Nu ne trebuie nici un copil. Te avem pe tine, cea mai minunată fetiţă din lume.

Cassie o studie cu ochi serioşi, apoi pe buze îi înflori un zâmbet. Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui Sharon, strângând-o tare.

— Sharon are dreptate, Cassie.

Lui Sharon îi sări inima din piept la auzul vocii joase a lui Grant. Se întoarse cu faţa către el.

— Îmi pare rău că n-am fost aici mai devreme, spuse el încet.

Sharon se întrebă de când stătea acolo şi cât de mult auzise. Dar nu era sigură că voia cu adevărat să ştie.

Hugh şi Dorothy coborâră primii din avion. Se grăbiră să traverseze holul aeroportului ca s-o îmbrăţişeze pe Cassie. Sharon nu-şi putu stăpâni zâmbetul şi simţi cum inima i se umplea de bucurie.

— E evident că o iubesc foarte mult, îi şopti lui Grant.

— Niciodată n-am pus asta la îndoială, răspunse el calm.

Apoi Hugh se desprinse din îmbrăţişare. Un bărbat înalt şi suplu, cu ochi albastru-deschis şi cu păr argintiu, tuns scurt. Îi întinse mâna lui Grant. O clipă, Sharon avu impresia că Grant n-o s-o accepte, dar el i-o strânse scurt, înclinând din cap. Apoi Hugh se întoarse către ea, cu ochi cercetători. Dorothy îi se alătură, cu Cassie de mână. Ochii femeii micuţe înotau în lacrimi. Clipi, ca să le alunge, şi îi salută în tăcere. Hugh o luă de umeri cu o mână tremurândă. Sharon era impresionată. Probabil că era cumplit pentru ei să vină la Valdez şi să fie întâmpinaţi de noua soţie a lui Grant, înlocuitoarea fiicei lor. Ştiau că Grant nu se bucura de venirea lor şi, probabil, îşi închipuiau că nici ea. Poate că se întrebau care era poziţia lor în această familie cu care singura lor legătură rămăsese Cassie şi se pregăteau să se lupte pentru nepoata pe care o iubeau. Sharon făcu ceea ce părea corect să facă. Făcu un pas înainte şi-i întinse mâna lui Hugh.

— Bine aţi venit la Valdez!

Hugh ridică din sprâncene, apoi îi strânse mâna. Dorothy îi evita privirea, aşa că nu-i întinse şi ei mâna, deşi ar fi vrut. Hugh îşi drese vocea, uşor încruntat.

— Cred că ar trebui să închiriem o maşină ca să ne mişcăm prin oraş.

— Prostii, spuse Sharon cu fermitate, făcând trei perechi de ochi s-o privească cu uimire. O puteţi folosi pe a mea, dacă nu vă deranjează să mă lăsaţi la birou dimineaţa sau să mă luaţi când nu poate Grant.

— Nu e nevoie să faci asta, spuse Hugh.

— Ştiu, dar îmi face plăcere.

Hugh şi Dorothy ezitară, se uitară unul la altul, apoi Hugh dădu din cap a încuviinţare. Drumul până acasă s-ar fi desfăşurat în tăcere, dacă n-ar fi fost pălăvrăgeala continuă a lui Cassie. Grant le duse bagajele în camera de oaspeţi, apoi se adunară cu toţii în bucătărie. Grant şi Sharon se apucară să pregătească masa, cu perechea mai vârstnică urmărindu-i cu ochi de vultur. Cassie domină conversaţia cu „Sharon aşa", „Brittany pe dincolo" şi „tati a spus". Îi târî pe bunici să le arate tablourile ei înrămate, apoi în garaj să-i vadă schiurile, apoi le povesti pe larg excursia de schi.

Mâncarea era din belşug. Conversaţia ar fi lipsit însă cu

desăvârşire, dacă n-ar fi fost din nou trăncăneala încântată a lui Cassie. După masă, copilul îi duse în camera de zi, unde Grant aprinsese focul. În sfârşit, Sharon simţi o linişte binecuvântată.

— Nu aveam idee cât de... obositori pot fi, îi spuse ea lui Grant.

— Nu merge prea rău, nu-i aşa? o întrebă el.

— Cred că ne descurcăm.

Grant se apucă să prepare cafeaua, iar Sharon să pună prăjiturile pe un platou. Se întoarseră în acelaşi timp, izbindu-se unul de altul. Prăjiturile începură să se rostogolească, Grant încercă să le prindă, dar prăjiturile sfârşiră prin a se zdrobi pe pieptul cămăşii lui. Cu un zâmbet strengăresc, Sharon privi la ciocolata întinsă pe cămaşă.

— Cred că ar fi mai bine să nu le servim pe *astea*.

Grant pufni, iar Sharon chicoti, după care amândoi se puseră pe râs atât de tare, încât Sharon trebui să se sprijine de Grant, îndoită de râs. Sharon îşi înghiţi un ultim hohot şi ridică ochii spre Grant. Zâmbetul ei se stinse când văzu ochii lui întunecându-se. Brusc, tensiunea dintre ei nu mai avea nici o legătură cu Hugh şi cu Dorothy. Privirea lui Grant se opri pe buzele ei, iar lui Sharon i se uscă gâtul. El aplecă încet capul...

Cineva îşi drese vocea în spatele lor. Tresăriră şi se îndepărtară.

— Am vrut să vedem dacă nu vă putem ajuta, spuse Dorothy sec, cu Hugh pe urma ei.

— Poţi să aduci cănile de cafea. Eu iau alte prăjituri.

Aşteptă până plecară cei doi, apoi chicoti. Un chicotit sincer, care o făcu pe Sharon să râdă, în ciuda situaţiei jenante pe care încă n-o depăşise. Bărbatul din faţa ei era acum Grant cu care crescuse alături. Râsul îi juca în priviri. Un zâmbet strengar îi transforma trăsăturile din frumoase în fermecătoare.

— Nu te simţi de parcă am avea din nou şaisprezece ani şi am fi fost surprinşi giugiulindu-ne? îi şopti el.

— La şaisprezece ani nu te-ai fi giugiulit cu mine nici mort, vorbi ea, fără să se gândească. Erai prea ocupat cu fetele frumoase.

Grant îşi şterse zâmbetul de pe buze şi se încruntă. Fa luă termosul cu cafea şi porni spre camera de zi. Vocea lui o opri cu un picior în aer.

— Sharon...

O studie din cap până-n picioare, după care îi prinse privirea:

— Ești o femeie frumoasă! Întotdeauna ai fost...

Apoi se întoarse, o ocoli și ieși, înainte ca ea să fi putut deschide gura. O credea frumoasă? „Nu se poate", își spuse ea. Dar... Grant n-ar fi mințit-o. Zâmbi. Și, brusc, nu mai avu nici o importanță că arăta exact la fel ca în urmă cu o zi. Grant o considera frumoasă și asta o făcea să se simtă... mă rog, poate puțin mai drăguță decât crezuse.

O culcară pe Cassie, apoi Sharon o scoase pe Brittany afară, pentru ultima oară în ziua aceea. Când se întoarse, Cassie era pe jumătate adormită, iar Grant nu se vedea nicăieri. Sharon refuză să se gândească că probabil o aștepta în dormitor. Dormitorul lor. „Ești o femeie frumoasă". Cuvintele îi veniră în minte, nechemate. Ca și fiorul care le însoțea.

Grant era așezat pe pat, un pat care părea să se fi micșorat peste noapte. Sharon inspiră adânc și se așeză lângă el. Aproape, dar nu foarte.

— Cred că ne-am descurcat bine, spuse el.

Sharon îi întâlni ochii și nu mai putu privi în lături. Deveni și mai conștientă de faptul că patul pe care stăteau era cel în care ei aveau să doarmă în următoarele nopți. Se ridică, cu pulsul mult accelerat și se îndreptă către comodă ca să-și la o pijama.

— Sharon... Ți-am luat ceva la întoarcerea de la birou.

Părea jenat. Sharon luă punga, surprinsă și puțin speriată de evidentul lui disconfort. Scoase un capot. „Oh!", fu tot ce reuși să articuleze. Material gros, pufos, cu un fermoar de plastic de sus până jos. Multicolor, cu pete uriașe de roz sclipitor, mov și roșu. Înghiți în sec și băgă din nou mâna în pungă. O cămașă de noapte de flanel, cu dungi albe și roșii, cu nasturi roșii în formă de inimioară, mari cât o monedă, cu manșete și guler de dantelă. Le privi lung, întrebându-se cât trebuia să le poarte înainte de a le da de pomană.

— Sunt... ăăă...

— Tot ce aveau.

— Sunt... unice.

— „Oribile" ar fi un cuvânt mai potrivit, zâmbi el.

— Mda... „hidoase" se apropie mai mult de ce gândeam eu, replică ea, sinceră.

Grant râse, un râs plin de umor. Sharon îl răspunse la fel, un râs plin, necenzurat.

— De ce? Ce am făcut ca să merit așa ceva?

Aruncă cu cămașa în el și aceasta îl aterizâ pe cap. Grant scutură din cap și continuă să râdă, ținându-se de burtă. Sharon căzu pe pat, râzând la fel de tare. Patul se scutura sub ei. În cele din urmă, Grant se opri.

— Trebuie să porți astea cât dormim împreună, spuse el, cu dinții strânși.

— Dar am pijamaua mea...

— Sharon, pijamaua ta este mult prea... sumară.

Deschise gura să protesteze, apoi o închise, realizând implicația cuvintelor lui Grant. Brusc, își dădu seama că era întinsă pe pat, un pat pe care aveau să-l împartă. „Nu pot să fac asta", strigă o voce din interiorul ei. „Trebuie s-o faci!", răspunse o altă voce. Își putea imagina reacția lui Hugh și a lui Dorothy dacă ar fi trecut în fugă, țipând, pe lângă dormitorul lor. Nici unul din ei nu putea dormi pe canapea, dacă voiau să dea impresia unei căsnicii reale și fericite.

— Cred... cred că ar trebui să dormim puțin, spuse Grant, de parcă ar fi sugerat o execuție. O să te descurci cu... astea?

— O să ne prefacem că suntem în cort, în saci de dormit.

— Mda, măcar nu trebuie să ne facem griji că frații mei pot să vină în mijlocul nopții să zgâlțâie cortul, mormăind ca urșii. Atunci, aproape că mi-ai spart timpanele când ai țipat.

Sharon nu se putu abține să râdă. Un râs mic, tremurat, care ar fi făcut-o să se simtă mai bine, dacă Grant n-ar fi avut dreptate. Nimeni nu avea să-i deranjeze acolo. Erau numai ei doi. Toată noaptea.

— Poți să folosești tu prima baia, spuse Grant.

Sharon se grăbi către baie. Cămașa de noapte era la fel de oribilă și îmbrăcată. Grant nu trebuia decât să se uite la ea, și ar fi fugit urlând din cameră. Dar exact asta era intenția, își spuse ea, apoi își puse și capotul și aproape țipă când se văzu în oglindă.

— Dacă râzi, ești un om mort, îi spuse lui Grant la întoarcerea în dormitor.

— Aș zice că acum nu mai trebuie să ne temem de nici o... de nimic, spuse el, alegându-și cuvintele.

Sharon se băgă în pat cu toată demnitatea de care era în stare, sfidându-l în tăcere. Un singur chicot și el era cel care

avea să poarte cămaşa de noapte. Grant se întoarse de la bale şi se strecură sub pături. Inima lui Sharon o luă la galop când lampa se stinse, cufundând camera în întuneric şi într-o nechemată intimitate. Amândoi stăteau pe o parte, spate-n spate, pe marginile patului, atât de conştienţi unul de celălalt.

Ar fi trebuit să fie amuzant. Ar fi trebuit să poată face haz de situaţie. Dar, dintr-un motiv oarecare, umorul nu apărea. Cu toate astea, nu era nimic, nu era mare lucru, era ca şi când ar fi dormit împreună în cort, când erau copii.

8

DE FIECARE DATĂ când îl fura somnul, Grant se relaxa, mișca o mână sau un picior și o atingea pe Sharon. Tresărea și se trezea, ca pișcat de streche; cu ochii larg deschiși, cu fiecare celulă a trupului în alertă, perfect conștient de femeia care stătea întinsă lângă el. O femeie foarte atrăgătoare. „Sharon", își reaminti lui însuși. Aparent, ea nu avea aceleași dificultăți: respira ușor, egal, ceea ce-i aducea în minte imagini pe care nu ar fi trebuit să le încurajeze.

Nu avea decât să se întoarcă și să întindă mâinile și ea ar fi fost în brațele lui. Se luptă cu tentația până la patru și jumătate dimineața, când renunță, se îmbrăcă și se duse în bucătărie. Își turnă o cană de cafea și se așeză la fereastră, privind ninsoarea.

— Văd că tot devreme te trezești.

Vocea calmă a lui Hugh îl făcu să tresară. Se întoarse către el.

— Unde e Sharon?

— E încă în pat.

— Înțeleg, spuse Hugh sec. Și, după o pauză, adăugă: Știu că nu ți-e ușor să ne lași să stăm aici, dar... să știi că apreciem.

— Am făcut-o pentru Cassie, răspunse Grant.

Hugh dădu să spună ceva, apoi se răzgândi. Se îndreptă către cafetieră:

— Pot să beau o cafea cu tine?

Deși Grant și Hugh avuseseră un ritual în a-și bea împreună

cafeaua de dimineață, atunci când se vizitau, pe vremuri, acum Grant nu era sigur că putea sta în fața lui Hugh, ca și cum n-ar fi fost pe picior de război.

— Toarnă-ți cafea! Eu trebuie să plec la muncă, răspunse el încet.

Sharon se rostogoli pe burtă, îmbrățișând perna, care păstra încă mirosul lui Grant. Își dădu seama ce făcea și sări din pat, cu obrajii în flăcări. Grant nu se vedea nicăieri. Își înșfăcă hainele și fugi să facă un duș. Dormise mai mult decât intenționase. Casa era ciudat de liniștită: nici urmă de Cassie sau Brittany, de Hugh sau de Dorothy. Și nici de Grant.

Ajunsă în bucătărie, o văzu pe Dorothy așezată la masă, bând cafea.

— Cassie și Hugh au plecat la plimbare cu Brittany. Grant a plecat foarte devreme la muncă. Sper că nu te superi că mi-am făcut o cafea.

— Sigur că nu. Vrem să vă simțiți ca acasă, se forță ea să zâmbească. Vrei să mănânci ceva?

Dorothy scuturâ din cap. Sharon își turnă o cană de cafea, își puse cerealele într-un castron, adăugă lapte, apoi se așeză la masă în fața lui Dorothy. În cele din urmă, aceasta sparse tăcerea:

— A fost frumos din partea ta și a lui Grant să ne primiți aici, spuse, strângând buzele, ca și când vorbele ar fi avut gust rău.

— Sunteți întotdeauna binevenițl aici, doar sunteți membri ai familiei.

Dorothy făcu ochii mari. Dădu să spună ceva, lăsă ochii în jos și răspunse cu voce tulburată:

— Mulțumesc.

— Nu sunt de acord cu ceea ce faceți, tu și Hugh, dar cred că e mai important să lăsăm de-o parte neînțelegerile dintre noi, cât timp sunteți aici. De dragul lui Cassie. Grant și cu mine nu dorim decât binele ei.

Văzând că Dorothy nu răspundea, Sharon se apucă să mănânce. Aproape terminase, când aceasta spuse:

— Hugh mi-a spus că familiile voastre sunt de acord cu această... căsătorie.

— Absolut. Părinții mei îl iubesc pe Grant.

— Unde sunt părinții tăi? Familia ta?

— Sunt copil unic, iar părinții mei locuiesc acum în Arizona. După aproape patruzeci de ani de ierni în Alaska, mama a hotărât că nu mai vrea decât căldură. Zile calde și însorite. Zâmbi: Refuză să vină înapoi, chiar și în vizită.

— Lui Catherine nu-i plăcea Alaska. Era nefericită aici. Faptul că divorțul era iminent n-o ajuta deloc.

Sharon rămase tăcută. Nu știuse care erau sentimentele lui Catherine față de Alaska și era șocată să afle că mariajul lui Grant fusese pe punctul de a se destrăma. Știuse că nu era o căsnicie armonioasă, dar...

— Bănuiesc că pentru mine e altfel, pentru că am crescut aici. E căminul meu. Sigur, iernile sunt lungi și întunecate. Dar într-o zi senină și însorită, nu există loc mai frumos ca Valdez. Iubesc sălbăticia, apele și munții. Atmosfera de oraș mic. Oamenii. Și dacă ai fi văzut vreodată aurora boreală dansând peste crestele munților... Clătină din cap: Pur și simplu nu-mi pot imagina viața în altă parte.

Dorothy o studia peste marginea cănii:

— Am fost uimiți când Grant s-a hotărât să se căsătorească atât de repede. Ești însărcinată?

— Nu, nu sunt, răspunse Sharon, aproape înecându-se cu cafea și luptând cu tentația de a-i spune să-și vadă de treaba ei.

— Intenționați să aveți copii?

— Nu, oftă Sharon, dorindu-și să se poată supăra pe Dorothy, dar știind că nu putea. O iubesc pe Cassie, continuă. Întotdeauna am iubit copiii, dar Grant și cu mine am decis să nu mai avem alții.

Hotări că mincluna era scuzabilă. Din moment ce ea și Grant nu aveau intenția de a deveni vreodată întinși, categoric nu aveau să aibă copii.

Iar Dorothy nu avea nevoie să știe că Sharon nu putea avea copii.

În seara aceea, Grant o găsi pe Sharon în dormitor.

— Îmi pare rău că n-am ajuns mai devreme.

— Tocmai am ajuns și eu acasă. Dorothy și Hugh s-au oferit să ne ducă la masă, în oraș.

Se întoarse cu fața către el, făcu o pauză, ca și când ar fi vrut să spună ceva, porni către ușă, nehotărâtă, se opri și se răsuci pe călcâie. Privirea el era din cale-afară de serioasă.

— De ce nu mi-ai spus că tu și Catherine erați pe cale să

divorțați? Nu e genul de lucru pe care ar trebui să-l aud de la altcineva.

— Știai că aveam probleme. Ce anume vrei să afli? Faptul că mi-am făcut soția nefericită? Că, indiferent cât de tare mă străduiam, n-o puteam face pe Catherine fericită? Ura Alaska, continuă el, fără tragere de inimă. Când am refuzat să plec de aici, m-a urât și pe mine.

Începuse rar, dar continuă în grabă:

— Se pregătea să divorțeze, când a aflat că e bolnavă. Și mi-a spus clar că, dacă n-ar fi fost nefericirea pe care i-am adus-o în toți anii de căsnicie, ar mai fi avut o viață care să merite trăită. Mi-a spus că eu am fost cauza cancerului ei. Și, deși știu că nu e așa, uneori mă întreb dacă nefericirea n-a contribuit la declanșarea bolii. Nimic din ce făceam nu era bine. Deși, Dumnezeu știe, am încercat totul. Strânse pumnii, tremurând: Toată dragostea din mine a murit, înainte de a se stinge Catherine. Cu mult înainte...

Închise ochii, dorindu-și să nu fi spus nimic. Se simțea slab, expus, incapabil să oprească emoția care-l zguduia.

— Greșea, spuse Sharon încet, dar cu voce calmă. Poate că nu-i plăcea Alaska, dar a hotărât să se mărite cu tine, știind că urma să locuiți aici. A fost alegerea ei, Grant! Dacă a urât Alaska și pe tine... atât de mult, ar fi trebuit să plece cu ani în urmă. Și nu pot să cred că cineva poate acuza pe altcineva că i-a provocat o boală atât de puțin cunoscută. Nu pot să cred... Îmi pare rău că s-a întâmplat așa, continuă mai calm. Dar știu, la fel de sigur cum știu că ziua vine după noapte, că n-a fost vina ta. Pentru o căsnicie e nevoie de doi. Și nimeni nu poate face pe cineva fericit. Fericirea există în fiecare din noi și suntem fiecare răspunzători de propria noastră fericire.

Grant se forță să o privească în ochi.

— Ar trebui să auzi și restul. Hugh și Dorothy au dat și ei vina pe mine. Nu mi-au spus-o, dar se vedea în privirile lor, în ceea ce făceau. M-au dat la o parte când am avut nevoie de sprijinul lor. Poate că a fost egoist din partea mea, poate că am cerut ceva la care nu aveam dreptul, dar aveam nevoie de ajutorul lor, fir-ar să fie! În loc să mi-l ofere, m-au învinovățit, m-au ignorat. I-am iubit ca pe proprii mei părinți.

Vocea îi deveni sulerătoare:

— Așa că, fie că am dreptate, fie că nu, poate înțelegi de ce mi-e greu să-i iert pentru ce fac acum.

Sharon se apropie de el şi-l îmbrăţişă, lăsându-şi capul pe umărul lui.

— Îmi pare nespus de rău, şopti ea. Hugh şi Dorothy au greşit. Au greşit aşa de mult...

Vorbele ei îl scăldară într-o căldură alinătoare. Nu putu decât s-o strângă în braţe, tare, simţind nevoia atingerii ei. Sharon se îndepărtă puţin, cât să se ridice pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz. Sărutul îi atinse colţul gurii. O atingere uşoară, către care buzele lui se îndreptară atât de natural, de parcă asta ar fi aşteptat. Ea ezită, apoi se topi în braţele lui, căutându-i gura. Grant ar fi vrut s-o tragă către pat, să ulte de Hugh, de Dorothy şi de Cassie, să ulte de cină. S-o culce pe Sharon în pat, să smulgă hainele de pe ea şi... Sharon gemu. Se îndepărtară, de parcă atunci şi-ar fi dat seama ce făceau.

— Îmi pare rău, spuse Grant, înecat.

— Nu trebuie, reuşi Sharon să articuleze. Nu e vina ta.

Tremura ultându-se la Grant. Simţea încă atingerea buzelor lui şi tresări, realizând că nu-şi dorea nimic mai mult decât să facă un pas înainte, să-şi încolăcească braţele în jurul gâtului lui şi să se piardă într-un alt sărut.

Pentru că îl iubea.

Îl privi ululită, întrebându-se dacă îşi pierduse minţile.

— Mă duc să mă îmbrac, spuse el într-un târziu şi intră în baie.

Sharon se lăsă moale pe pat. Nu putea să fie îndrăgostită de Grant. Nu făcea parte din plan. Nu era un lucru pe care să-l dorească sau de care să se bucure. Cu toate astea, oricât ar fi încercat să nege, adevărul se impunea: îl iubea pe Grant cum nu iubise nici un bărbat. Cum se întâmplase asta? Recunoscuse că-l iubea pe Grant ca prieten, dar fusese oare dintotdeauna mai mult? I-ar fi propus această căsătorie dacă n-ar fi fost aşa? Probabil că nu, realiză ea îngrozită. Şi nici Grant n-ar fi fost de acord, dacă ar fi ştiut.

În ce se vârâse? Închise ochii, înghiţi în sec şi inspiră adânc de câteva ori. Acceptase rolul de mamă pentru Cassie şi asta nu avea să regrete niciodată. Şi ajuta un prieten. Faptul că-l iubea pe Grant nu schimba nimic. Dacă ar fi fost o femeie întreagă, ar fi...

„N-ai fi făcut nimic", îşi spuse aspru. Adică exact ceea ce avea să facă acum. Grant nu trebuie să-i cunoască niciodată sentimentele.

În seara următoare, Grant lucră până târziu, mult după ora de culcare a lui Cassie. Nu intenționase, dar avusese de pregătit o prezentare pentru parteneri. Ajuns acasă, deși epuizat după orele de ședințe, își dădu seama că nu putea dormi. Intră în bucătărie și deschise frigiderul, fără să aprindă lumina.

— A mai rămas mâncare chinezească, spuse Hugh.

Grant tresări la auzul vocii neașteptate.

— Îmi pare rău că te-am speriat, adăugă Hugh.

Stătea la masă, cu bărbia sprijinită în mâini. Lumina palidă de pe terasă îl învăluia blând. Părea... bătrân. Grant nu-și putu stăpâni tresărirea.

— E atât de liniștitor să privești zăpada căzând! spuse Hugh. Privirile li se întâlniră: Tu și Sharon păreți să vă înțelegeți bine, adăugă el. Cred că ne doream să aflăm... hm, nu sunt sigur... că poate nu vă înțelegeți. Că toată povestea nu e decât o prefăcătorie. Clătină din cap: E evident că vă iubiți foarte mult. Îmi pare rău că v-am judecat greșit.

Grant nu avea idee de unde trăsese Hugh concluzia că el și Sharon se iubeau. Habar n-avea ce să spună. Oricum, nu-l putea contrazice.

— M-am gândit mult de când am venit aici, continuă Hugh. Și am vorbit cu Dorothy. Se vede limpede cât de mult o iubește Cassie pe Sharon și că... e fericită. Coborî vocea: Nu e ușor să constatăm că viața merge înainte fără Catherine, dar trebuie să acceptăm. Îți datorăm scuze pentru multe lucruri, Grant. Și cel mai mult pentru că... pentru cum ne-am purtat cât a fost Catherine bolnavă.

Grant ar fi vrut să întrebe „De ce?" și, mai ales, cum putea Hugh să se aștepte la iertare doar pentru că-și ceruse scuze. Erau numai vorbe. Vorbele nu puteau șterge durerea pe care încă o simțea. Cu toate acestea... Se întoarse și făcu un pas către el.

— Las-o baltă! mormăi el cuvintele cele mai apropiate de iertare pe care reuși să le spună.

Apoi Grant ieși din încăpere. Sharon citea în pat.

— L-ai văzut pe Hugh? Spunea că vrea să te aștepte.

Grant dădu din cap, incapabil să vorbească.

— Ați vorbit? întrebă ea.

— Într-un fel, adică, nu tocmai...

— Cred că ar trebui, Grant. Știu că e greu, dar... mă rog, eu am vorbit puțin cu el astă-seară. Cred... cred că suferă.

— Foarte bine, răspunse Grant, deşi nu simţea asta. Cum crezi că mă simt eu?

Încercă să-şi regăsească vechea furie, vechea durere. În locul lor, găsi un cinism obosit. O teamă că, poate, nu mai putea ierta. Gândul îl scârbi. Se lăsă să cadă pe pat, cu faţa în mâini.

— Du-te şi vorbeşte cu el! spuse Sharon, încet. Sunt sigură că-l poţi ierta. Pot să vin cu tine, dacă vrei.

— Nu. Trebuie să fac asta singur.

Se ridică şi ieşi din dormitor, cu pumnii strânşi şi cu toţi muşchii din trup încordaţi. O clipă, i se păru că bucătăria era goală. Apoi auzi un suspin şi îngheţă. Hugh stătea lângă fereastră, în umbră, cu fruntea lipită de geam, cu umerii scuturându-i-se. Păşi înainte şi puse mâna pe umărul lui Hugh. Acesta se încordă şi încercă să se retragă, dar Grant nu îi dădu drumul.

În clipa următoare erau îmbrăţişaţi, strângându-se în braţe cum rareori li se întâmplă bărbaţilor. O compasiune neaşteptată îl cuprinse pe Grant, simţind fragilitatea şi vulnerabilitatea bătrânului. Suspinele întretăiate şi respiraţia chinuită a lui Hugh îl sfâşiau, până când şi pe obrajii lui începură să se scurgă lacrimile, până când durerea lor deveni una singură şi nu se mai ştia cine consola pe cine. În cele din urmă, se opriră, iar Hugh se înfloră.

— Parc-am fi două babe, nu? Bine măcar că nu ne-a văzut nimeni!

Grant chicoti. O lăcărire scurtă de umor, alimentată de uşurarea pe care o simţea. Hugh chicoti şi el. Apoi se linişti, puse o mână pe umărul lui Grant şi-i căută privirea.

— Aş vrea să-ţi explic.

Rugămintea tăcută din ochii lui Hugh şi cuvintele simple dărâmară ultima barieră din sufletul lui Grant. Acesta era omul pe care-l iubise, pe care încă-l mai iubea. Se aşezară pe scaune, în întunericul bucătăriei. Cuvintele izbucniră din adâncul sufletului lui Hugh. Povesti despre cum el şi Dorothy fuseseră atât de nefericiţi şi de îndureraţi de boala lui Catherine, încât căutaseră pe cineva pe care să dea vina, iar Grant păruse o ţintă potrivită. Ignoraseră sentimentele lui şi le înlocuiseră cu durere, furie şi tristeţe.

— Cred că încercam să înlocuim ceea ce nu se putea înlocui. Pe Catherine. Iar când te-ai însurat cu Sharon... a fost

picătura care a umplut paharul. Teama de a o pierde pe Cassie a devenit brusc ceva real. Vreau să spun că Sharon are propria ei familie şi tu pe a ta. Nu mai aveai nevoie de noi. Am venit aici să luptăm pentru Cassie şi în loc de asta ne-am dat seama că e fericită.

— N-o s-o uite niciodată pe Catherine. N-o s-o lăsăm noi, promise Grant.

Hugh tăcu un moment, apoi îşi drese vocea.

— Ştiu că lucrurile nu vor mai fi niciodată ca înainte... dar sper că într-o zi ne vei putea ierta.

Iertare. Un sentiment pe care Grant nu credea că-l mai putea găsi în adâncul sufletului său. Apoi îşi aminti de convingerea cu care vorbise Sharon şi îl cuprinse un sentiment de pace şi de putere.

— Mie mi se pare că deja am pornit pe drumul ăsta, spuse el.

Hugh şi Dorothy plecară două zile mai târziu.

— Să ai grijă de fata asta! Te iubeşte foarte mult, îl instrui Hugh pe Grant, în timp ce încărcau bagajele în maşină.

— Întotdeauna am avut grijă de Cassie, îi aminti Grant.

— Eu vorbeam despre Sharon.

La aeroport, Dorothy îl trase de-o parte:

— Ştiu că nu e treaba mea, dar aş vrea ca tu şi Sharon să vă răzgândiţi în privinţa deciziei de a nu avea copii. Amândoi sunteţi părinţi minunaţi.

Grant aproape că nu se putu opri să caşte gura. Dorothy îl bătu părinteşte pe braţ.

— Gândiţi-vă la asta! Şi să veniţi în vizită, mă auzi?

Se îmbrăţişară cu toţii, cu lacrimi în ochi. Grant o luă în braţe pe Cassie care plângea şi, împreună cu Sharon, îi urmări pe Hugh şi Dorothy urcându-se în avion.

Deşi Sharon dormi în camera ei în noaptea aceea, mirosul prezenţei ei din serile trecute părea să umple camera lui Grant. El se aşteptase să adoarmă imediat. În schimb, se surprinse savurând amintirea sărutului lor, amintire pe care reuşise s-o dea la o parte cu mari eforturi până atunci, şi mormăi o înjurătură.

În cele din urmă adormi, un somn neliniştit, presărat cu vise despre Sharon. Vise care exprimau gânduri pe care treaz nu le-ar fi permis. Se trezi obosit şi furios că nu-şi putea controla mintea.

Poate că ar fi trebuit să-i sugereze lui Sharon să includă şi un aspect fizic în relaţia lor. Mda, sigur. Şi poate că ea i-ar fi spus exact unde să se ducă.

Sau poate că nu.

Gândul îl împietri. Deşi el fusese cel care avusese iniţiativa sărutului, nici ea nu fusese împotrivă.

Nu trebuiau să se iubească pentru a-şi satisface dorinţele împărtăşite. Iar Sharon era o femeie sănătoasă şi atrăgătoare. Cu siguranţă avea şi ea dorinţe ca ale lui.

Pufni şi intră sub duş. Apa rece spălă clăbucul săpunului, dar nu şi gândurile lui.

9

CASSIE DORMEA LA O PRIETENĂ, iar Grant trebuia să ajungă acasă dintr-o clipă în alta. Casa părea tăcută, sufocantă. Sharon era plină de o energie neliniştită. Intră în bucătărie, puse orezul la fiert şi se apucă să toace zarzavaturile pentru salată, când Grant intră în casă.

— Aveam de gând să sugerez să mâncăm în oraş, spuse el.

Sharon ridică din umeri, ca şi când nu ar fi fost nici o problemă, dar fiecare nerv din trupul ei era în alertă ca un radar, conştient de apropierea lui Grant.

— Masa o să fie gata în câteva minute, spuse ea, fericită că vorbele îi ieşeau normal, deşi mâinile îi tremurau pe cuţit.

— Pun eu masa.

Grant se apropie de ea şi se întinse după farfurii. Inima lui Sharon tresări şi cuţitul îi alunecă pe lângă ciuperca pe care o toca, tăind în schimb vârful degetului. Ţipă şi scăpă cuţitul din mână. Grant apucă un prosop şi îi înfăşură degetul în el.

— Ce Dumnezeu faci?! o admonestă el, târând-o la chiuvetă ca să-i spele degetul.

— Adaug proteine la salată... încercă ea, neconvingător. E în regulă, Grant.

Atingerea lui îi provoca mai multă emoţie decât tăietura. Încercă să-şi tragă mâna. Grant refuză s-o lase, şi-l înfăşură un bandaj în jurul degetului.

— Asta a fost.

Grant ridică ochii. Privirile li se întâlniră. Erau la câţiva

centimetri distanță. Lui Sharon i se tălară picioarele. „Doar de data asta", își spuse ea, în timp ce Grant se aplecă spre ea și își apăsă buzele pe ale ei. Sharon se abandonă sărutului fierbinte.

În cele din urmă, Grant gemu și se desprinse. Parte din ea voia să protesteze și să continue îmbrățișarea. Cealaltă parte îi mulțumea cerului pentru momentul de luciditate.

— Nu putem face asta, gemu Grant.

— Știu, șopti ea, cu inima bubuindu-i sălbatic în piept.

Deși ar fi vrut. O, Doamne, cum ar fi vrut!...

— N-a fost... nu e parte din înțelegere. Decât dacă vrei s-o schimbăm.

Sharon aproape înțepeni. Ochii lui nu-i părăseau fața.

— Nu spun că trebuie să depășim faza fizică. Vreau să spun... mă rog, ne plăcem și, în mod evident, suntem... atrași unul de altul. Amândoi avem nevoi. Dumnezeu mi-e martor, Sharon, am încercat să mă lupt cu asta. Dar te doresc.

Sharon își înăbuși un suspin. Mâinile lui Grant poposiră pe umerii ei. O sărută pe obraz. Ar fi trebuit să se îndepărteze. În loc de asta, se lipi de el. „Numai de data asta", își spuse ea. Dumnezeu s-o ierte, dar voia să facă dragoste cu Grant.

— Am putea avea copii. Întotdeauna ți-ai dorit o familie mare. O fetiță care să semene cu tine și...

Se întoarse cu fața spre el, îngrozită. Grant voia copii!

— Credeam că nu mai vrei copii, strigă ea. Așa ai spus. Că nu voiai nici măcar să te căsătorești. Că nu mă iubești.

— Am vrut. Adică, nu voiam. Dar... mă rog... nu m-ar deranja să mai am copii.

— Nu, clătină ea din cap. Nu. Nu e o idee bună.

Grant închise ochii și inspiră adânc.

— Bine, spuse el în cele din urmă, apoi încercă să zâmbească, fără să reușească. Îmi cer scuze.

Sharon se abținu cu greu să îl îmbrățișeze. Și să-i dea ceea ce doreau amândoi, chiar: și numai pentru o noapte.

— Poate că ar fi mai bine totuși să mâncăm în oraș.

Vocea lui răgușită îi dădu fiori, îndemnând-o din nou să se apropie de el. Dacă o făcea, nu aveau să se oprească acolo.

Își adună toată voința, apoi se întoarse și începu să bage mâncarea în frigider. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât abia putea aduna zarzavaturile. Dacă.... Alungă gândul. „Dacă" nu avea nici o importanță.

Pentru că Grant dorea copii, iar ea nu putea să-i ofere.

Dacă Grant sperase să-şi înăbuşe dorinţa mergând la un restaurant, sperase în zadar. Deşi mâncaseră acolo de zeci de ori înainte, interiorul întunecos părea brusc prea intim. Băutura pe care o comandase nu reuşea să şteargă gustul sărutului lui Sharon, amintirea atingerii ei. Grant îşi înăbuşi un geamăt, întrebându-se cum reuşise să doarmă în acelaşi pat cu ea fără să profite. Îşi spuse că reuşise tocmai pentru că *asta* ar fi însemnat să profite. Nu conta că Sharon răspunsese sărutului lui. Ce conta era să respecte înţelegerea lor, fără să complice lucrurile printr-o aventură scurtă, care să creeze mai multe probleme decât ar fi rezolvat. O aventură pe care Sharon arătase clar că nu o dorea, indiferent de dorinţele lor fizice. Nu putea uita privirea ei îngrozită când îi sugerase că ar putea avea copii. Poate că dacă i-ar fi spus că ţinea la ea, ar fi fost diferit. Dar era pe teren minat: dacă nu-i putea oferi inima lui, de ce s-o facă să creadă asta? Mai bine îndura duşuri reci în fiecare seară a vieţii lui, decât s-o ducă în patul lui fără voia ei.

Ziua de sâmbătă începu cu cer senin şi soare. O zi perfectă pentru o ieşire cu sania cu motor, după cum spusese Sharon la micul dejun. Grant fusese de acord, apoi se dusese în birou să lucreze. În sinea lui ştia că se ascundea. De Sharon, de el însuşi. Şi, recunoscând asta, realiză în fine că, probabil, şi în trecut îşi folosise munca pentru a se ascunde. Nu de Cassie, ci de toate problemele unei căsnicii care se destrăma, de boală lui Catherine şi apoi de grijile de a-şi creşte singur fiica. Îl cuprinse ruşinea: iată-l făcând din nou acelaşi lucru.

Îşi spuse că acum era diferit. O făcea pentru binele lui Sharon, pentru binele căsniciei lor, pentru că trebuia să-şi ţină dorinţele sub control. Dar... nu avea să-şi mai folosească niciodată munca pentru a se ascunde.

Sharon se duse s-o ia pe Cassie. O oră mai târziu, conversaţia lor veselă şi râsul umpleau casa, invadându-i biroul. Grant încercă să se concentreze, să ignore sunetul vocii lui Sharon. În cele din urmă, lăsă creionul din mână, acceptând faptul că nu putea lucra. Şi că, poate, avea nevoie să petreacă mai mult timp cu Sharon, ca să ucidă atracţia prin familiaritate. Se duse să-şi adune familia şi se apucară să pregătească sania pentru ieşirea de a doua zi.

Luni, Sharon plecă la Anchorage pentru o şedinţă. Cassie

plânse la plecarea ei, apoi se agăță de Grant pentru tot restul serii și adormi epuizată, imediat ce acesta o puse în pat.

Grant rătăci prin casa care părea mult prea tăcută. O casă care se schimbase, își dădu el seama, plimbându-se din cameră în cameră. Acum pernele și cuverturile aruncate peste tot creau pete de culoare, iar desene pline de viață atârnau pe pereți. De pe rafturile unde fuseseră bibelouri de cristal îi zâmbeau clovni veseli. Ezitant, deschise ușa camerei lui Sharon. O cameră care-i reflecta întru totul personalitatea. Pe comodă stăteau fotografii ale lui Cassie. Desene de-ale ei erau prinse în pluneze pe un perete. În mod clar era camera cuiva care iubea copiii și, în special, care o iubea pe Cassie. Ce spusese Dorothy? Că ar fi vrut să-și schimbe decizia de a nu avea copii... pentru că erau părinți minunați. Dorothy avea dreptate. Sharon era minunată cu Cassie.

Încruntat, se întoarse în camera lui. De ce acceptase Sharon să se mărite cu el, deși știa că nu aveau să aibă copii? De-a lungul întregii lor copilării, Sharon spusese deseori că voia măcar șase copii. Cu toate astea, cu Charlie nu avusese nici unul. Și, căsătorindu-se cu Grant, renunțase la orice astfel de speranță. Deși Grant fusese întotdeauna în stare să uite de întrebările neplăcute, acum nu putea. Când Sharon îi propusese să se căsătorească, fusese categorică în privința dorinței de a nu se mai implica emoțional. La fel și în privința faptului că nu-și dorea nici un copil în afară de Cassie. Grant acceptase, pentru că nici el nu dorea vreo implicare emoțională. Dar... o femeie ca Sharon să renunțe la șansa de a avea copii?... Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai ciudat.

„Nu e treaba ta!", își spuse Grant, strecurându-se în așternut.

Îl înconjură liniștea familiară a nopții, tăcerea unei case al cărei ocupanți sunt în pat. O liniște ciudat de goală, de parcă absența lui Sharon ar fi văduvit-o de ceva.

Agitația orașului Anchorage era înviorătoare. După ședințele din prima zi, Sharon vizită galeriile ei comerciale preferate și cumpără cărți pentru Cassie, câteva desene și reviste, nimicuri pentru casă, delicatese pentru Brittany, iar pentru Grant... Se învârti în jurul unei cămăși de lână, albastru închis cu gri, care l-ar fi scos în evidență culoarea ochilor. În cele din urmă, o cumpără.

Cea de-a doua seară o rezervă pentru ea însăși. Cina, un

film, un drum la librăria favorită. În a treia zi, şedinţele se terminau la prânz. Umplu cu cumpărături de la băcănii şi magazine de delicatese valiza pe care o adusese special pentru asta, apoi porni spre aeroport, obosită şi dorindu-şi doar să ajungă acasă, la familia ei. Gândul îi tăie respiraţia. *Familia ei.* Repetă cuvântul în minte, apoi îl cântă cu voce tare, fericită că era singură în maşină. Familia ei. Nu conta că îl iubea pe Grant şi că nu l-o putea spune. Putea suporta asta, putea suporta orice, pentru că cele două cuvinţele însemnau atât de mult...

La aeroport, Cassie i se aruncă în braţe, aproape dezechilibrând-o. Grant zâmbea atât de fericit, încât Sharon îşi dori să poată fi precum Cassie şi să i se arunce în braţe.

Când intră în casă, Brittany lătră şi începu să danseze în jurul ei de bucurie.

— S-ar putea crede că am lipsit un an, râse Sharon, îngenunchind să îmbrăţişeze cătelul.

— Mie aşa mi s-a părut! răspunse Cassie. Tati nici măcar nu ştie să-mi facă codiţe împletite, se plânse ea.

— Hei! se apără Grant. Ştii că n-am experienţă. Codiţele împletite sunt treaba mamelor.

Mamelor! Cuvântul îi încălzi inima lui Sharon şi clipi ca să alunge lacrimile de bucurie. Grant o privea, puţin încruntat.

După o cină scurtă, se adunară cu toţii în camera de zi. Cassie luă una din cărţile noi, aduse de Sharon, şi se ghemui lângă aceasta pe canapea.

— Poţi să-mi citeşti din ea, te rog?

— Cred că se poate aranja, răspunse Sharon.

Se uită la Grant şi-l surprinse privindu-le pe amândouă, încruntat. I se strânse inima. El zâmbi, întâlnindu-i privirea, apoi se întoarse la cartea lui.

— Sharon?

Vocea ezitantă a fetiţei o smulse din contemplare. Cassie o trăgea de mânecă, un gest nervos care o îngrijoră pe Sharon. Se întrebă ce se întâmplase. Cassie era încruntată, ţinea ochii în jos şi îşi muşca buzele.

— E totul în regulă, Cass?

— Eu... vreau să spun... mă întrebam dacă... Înghiţi în sec: Mă întrebam dacă... ar fi bine dacă ţi-aş spune „mama"? şopti ea.

Ochii lui Sharon se umplură de lacrimi, la fel de neaşteptate ca întrebarea lui Cassie. O luă în braţe, strâns:

— Sigur că poţi să-mi spui mami, răspunse emoţionată.

— Nu „mami", clarifică Cassie. Pentru că... pentru că...

— „Mami" era special pentru Catherine, spuse Sharon.

— Crezi că mami s-ar supăra? întrebă Cassie, serioasă.

— Nu, sunt sigură că nu s-ar supăra, reuşi Sharon să-i răspundă, înecată de emoţie.

— Te iubesc, Sha... mama.

Se întinse şi o luă de gât, atât de strâns încât Sharon nu mai putu respira. Dar respiratul nu era la fel de important ca îmbrăţişarea, precum cuvântul „mama", ieşit de pe buzele copilului, la care nu îndrăznise să spere vreodată. Fericirea ei era completă, cu excepţia... lui Grant, recunoscu în sinea ei. Dacă ea şi Grant ar fi fost cu adevărat soţ şi soţie... Dar ştia cu certitudine că asta nu avea să se întâmple.

Puţin mai târziu, Sharon o culcă pe Cassie, o mângâie pe Brittany pe cap şi se întoarse în camera de zi. Grant ridică privirea din carte.

— Nu te superi că vrea să-mi spună „mama", nu? întrebă ea.

— Nu, răspunse el.

Sharon aşteptă, crezând că voia să mai spună ceva, însă Grant clătină din cap.

— Nu, nu mă supăr. Sunt chiar bucuros.

— Bine, atunci... cred că mă duc să mă culc.

Porni către uşă, dar vocea lui o opri din drum.

— Sharon, mă bucur că te-ai întors.

Tonul lui îi dădu fiori. Nu putu decât să dea din cap în tăcere şi să-şi continue drumul, deşi ceea ce voia cu adevărat era să-l ia de mână şi să se ducă cu el în dormitorul lui.

În noaptea aceea, vântul se înteţi, lovind în geamuri şi zguduind acoperişul. Străzile deveniseră patinoar. A doua zi de dimineaţă, maşinile se târau pe drumuri cu lanţuri la roţi, pentru că nici tracţiunea integrală nu putea face faţă gheţuşului.

Vântul bătu zile în şir, aducând nori negri de deasupra mării. Apoi temperatura crescu brusc şi, într-o seară, norii îşi slobozirâ povara, o ploaie deasă care făcu străzile şi mai periculoase. Apa clipocea sub roţi, în vreme ce maşinile alunecau la curbe şi nu puteau opri la stopuri. Până la ora cinei, străzile rămaseră pustii; cei care putuseră să ajungă acasă se adunaseră la căldură, în jurul focului.

Cassie era agitată. Voia să se ducă la sănius.

— E prea umed și alunecos. Nu e de sănius, îi spuse Sharon.

Copilul se bosumflă și începu să se smiorcăie.

— Dar pot să ies cu Brittany la joacă? întrebă ea.

Grant se uită la Sharon. Sharon ridică din umeri, încercând să nu observe cum culorile din cămașă, cămașa pe care i-o cumpărase ea de la Anchorage, îi întunecau ochii până la bleumarin. Ochi în care s-ar fi putut pierde cu ușurință.

— Dar nu te apropii de stradă! Știu că nu e trafic, dar e alunecos și periculos. Nici vârful degetelor să nu-l pui în stradă, spuse Grant în cele din urmă.

— Nu ies pe stradă, tati. Stau în curtea vecină. Halde, Brit!

— Și ține-o pe Brittany în lesă! strigă Sharon în urma copilului care fugise deja să se îmbrace.

— Așa o să fac, îi răspunse Cassie.

— Mai bine mă duc alături, ca să pot să le urmăresc pe fereastră, spuse Sharon.

Își luă cartea și se așeză pe canapea în salonaș, de unde putea vedea în curtea vecină, unde Cassie și Brittany topăiau și se tăvăleau, sub lumina unui felinar. Se urcau până la jumătatea mormanului de zăpadă, apoi coborau, atente să nu iasă în stradă. Peste câteva minute, Grant intră în cameră, cu cartea în mână.

— Pare liniște aici, spuse el, apoi se așeză într-un fotoliu.

Pe Sharon o cuprinse un val de căldură. Se ghemui sub șal și deschise cartea.

Farurile apărură atât de brusc, încât Sharon se ridicase abia pe jumătate când frânele scârțâiră și mașina derapă la capătul fundăturii, oprindu-se cu botul în mormanul de zăpadă. Grant ajunse la ușa de la intrare doar cu un pas înaintea lui Sharon. Motorul mașinii se opri. Apoi Cassie țipă, un urlet neomenesc, care-i îngheță lui Sharon sângele în vene. Copilul era ghemuit în zăpadă, în fața mașinii, și țipetele ei umpleau noaptea.

Grant înjură și se repezi într-acolo, cu Sharon alunecând în urma lui, fără să ia în seamă apa care-i uda papucii și frigul care-i înțepenise picioarele.

— N-am lăsat-o pe stradă, n-am lăsat-o, zău, gemea Cassie întruna.

Grant o luă în brațe. Brittany zăcea în zăpadă, cu blănița udă de ploaie, lipită de trupul inert. Din bot îi ieșea un firicel de sânge. Lesa atârna lângă ea ca o panglică albastră.

— N-am vrut să... vreau să spun, n-am putut să...

Vocea şoferului, un puştan, tremura. Faţa îi era albă ca varul.

— Ce dracu'...

Grant o lăsă pe Cassie jos şi se repezi să-l ia pe băiat de guler.

— Grant! îl opri Sharon. Cred că ar fi mai bine să chemăm poliţia.

Grant o privi lung, apoi dădu din cap, încercând să-şi stăpânească furia. Sharon se îndreptă către trolan, unde zăcea Brittany. Lacrimile îi întunecau vederea. Cu inima frântă, se aplecă să mângâie căţelul pe care-l iubea atâta. Sub palma ei, coşul pieptului lui Brittany se mişcă uşor.

— Grant, repede! Sună la veterinar! ţipă ea.

Grant se întoarse să o ia către casă, apoi se opri, îşi scoase cămaşa şi i-o aruncă. Împreună cu Cassie fugi în casă, lăsându-l pe tânăr în mijlocul drumului. Sharon înfăşură cămaşa în jurul căţelului, încercând să-i apere trupşorul de ploaie, şi începu să se roage.

Brittany avea câteva coaste rupte şi o contuzie. Lovitura o făcuse să-şi piardă cunoştinţa, iar sângele era din cauză că-şi muşcase limba. Doctorul hotărâse s-o ţină câteva zile la cabinet, sub observaţie, şi o asigurase pe Cassie că avea să se facă bine. Grant îi mulţumi şi le împinse pe Sharon şi pe Cassie către maşină. Făcură drumul până acasă în tăcere. Cassie era ghemuită lângă Sharon, care avea ochii trişti, umflaţi de plâns.

Brusc, Grant îşi dădu seama că ar fi făcut orice pentru fetele lui. Chiar şi pentru Sharon. Gândul îl făcu să strângă tare volanul. Nu că ar fi iubit-o. Dar era cea mai bună prietenă pe care o avea, o femeie care-şi dărula cu generozitate inima. Cineva care merita toată fericirea din lume. „Nimeni nu poate face pe cineva fericit". Cuvintele lui Sharon. Cuvinte pe care ajunsese să le creadă, cel puţin în parte. Poate că n-o putea face pe Sharon fericită, dar avea să se străduie din răsputeri s-o ajute, să contribuie la fericirea ei. Pentru că o merita.

Uşa garajului se deschise scârţâind. Grant o luă pe Cassie în braţe, aproape adormită. O culcară, apoi ieşiră amândoi pe hol.

— Ar fi putut fi Cassie, şopti Sharon cu voce stinsă.

Ochii îi scânteiau de emoţie când îi întâlniră pe ai lui. Grant nu spuse nici un cuvânt, ci făcu un pas înainte şi o luă în braţe. Ea se relaxă şi rămaseră îmbrăţişaţi câteva clipe. Sharon îşi lăsă capul pe umărul lui, iar el îşi înfundă bărbia în buclele moi care miroseau a ploaie şi a şampon de lămâie. Femeia oftă şi îşi frecă obrazul de umărul lui. Grant o sărută pe frunte.

Înţepeniră şi se depărtară un pas, privindu-se în ochi. Şi brusc, motivele pentru „nu" dispărură. El îi şopti numele cu voce răguşită. Se treziră din nou îmbrăţişaţi. Grant nu ezită deloc, când o luă în braţe şi deschise cu piciorul uşa dormitorului. Hainele căzură pe podea şi se cufundară adânc în vârtejul pasiunii.

Când totul se termină, Grant refuză să lase vinovăţia să i se strecoare în minte, o luă pe Sharon în braţe şi adormiră, epuizaţi de evenimentele zilei.

Sharon se trezi prima, ghemuită lângă Grant, care o ţinea cu un braţ. Respiraţia i se opri şi primul impuls fu s-o ia la fugă. Dar rămase acolo, savurând atingerea. La asta visase, fără să spere vreodată că va deveni realitate, fără să îndrăznească să creadă că într-o zi se va trezi în braţele lui.

Ştia că n-ar fi trebuit să se întâmple şi că nu avea să se repete. Dar, pentru moment, pur şi simplu nu regreta nimic.

Grant se mişcă. Sharon ştiu că era treaz, după încordarea trupului lui. Se îndepărtă încet de ea, se ridică şi rămase pe marginea patului. Sharon se întoarse repede, căutându-şi hainele, ştiind cu certitudine că ochii lui n-o urmăreau. Când fu îmbrăcată, îl întinse hainele şi îşi feri privirea cât se îmbrăcă şi el. Se întoarse către el când simţi că era îmbrăcat. Ochii lui Grant erau întunecaţi. Inima ei se strânse, apoi îşi făcu curaj.

— Ştiu că nu volai să se întâmple asta. Îmi pare rău, spuse Grant în cele din urmă, alegându-şi cuvintele cu atenţie.

— Mie nu, spuse Sharon, căutându-i privirea ulmită. Refuz să-mi pară rău pentru ceva ce am dorit amândoi. Doi adulţi maturi şi responsabili. Sigur, n-ar fi trebuit să se întâmple, dar nu vreau să mă simt vinovată, să mă simt ca şi când am fi făcut ceva rău. Cu toţii facem greşeli în viaţă, continuă ea, dar nu accept să mă învinovăţeşti sau să te învinovăţeşti pentru noaptea trecută. Nu accept!

— Nu vreau implicare emoțională, spuse el cu voce gravă, deși ochii nu trădau nici o emoție.

— Nici n-o să ai, minți ea.

Nu trebuia să știe niciodată că îl iubea. Ridică bărbia, înfruntându-l din priviri.

— Nu mă aștept să-mi păzești fericirea, dacă la asta te gândești. Și nici nu mă aștept să însemn pentru tine mai mult decât am însemnat până noaptea trecută.

Grant o studie în tăcere. Apoi dădu scurt din cap, se întoarse și ieși din cameră. Sharon răsuflă adânc și se lăsă să cadă pe pat. Nu intenționa să regrete că făcuse dragoste cu Grant, își spuse cu o îndârjire care o surprinse.

Așteptase asta toată viața și afurisită să fie dacă avea de gând să regrete!

10

Grant se blestemă în toate felurile. Poate că Sharon nu-l învinovățea, dar el o făcea. Ar fi trebuit să se abțină. Să plece. În loc de asta...

Strânse pumnii, incapabil să ducă gândul până la capăt. Intră în baie, își smulse hainele de pe el și dădu drumul la duș. Apa fierbinte care-i curgea pe trup nu putea șterge amintirea mângâierilor lui Sharon.

Îl năpădi panica. Se blestemă iar și iar: ultimul lucru pe care trebuia să-l facă era ceea ce îi făcuse lui Sharon cu o noapte înainte. Și mai cumplit era gândul de a da ochii cu ea la micul dejun, sau la cină, sau oricând, pentru că o dezamăgise. Profitase de vulnerabilitatea ei și nu era sigur că-și putea ierta asta.

Trebuia să dea ochii cu ea. Altfel, Sharon și-ar fi putut închipui că o învinovățea, ceea ce nu era adevărat. Își asuma întreaga responsabilitate pentru faptele lor. Încet-încet își aduse emoțiile sub control. Apoi ieși de sub duș, se uscă și se îmbrăcă. Din oglindă îl privea un bărbat rece și singur. Bărbatul care era când se însurase cu Sharon. Și tot așa trebuia să rămână, dacă voia să păstreze căsnicia lor.

Dacă rămăsese însărcinată? Rămase cu gura căscată la acest gând. Se întoarse cu spatele la oglindă, incapabil să se privească în ochi.

Avea să dorească copilul. Știa asta fără urmă de îndoială. „Nu e gravidă", își spuse. „Dar ar putea fi", șuieră îndoiala.

Micul dejun se desfăşură în tăcere. Chiar şi Cassie părea tăcută, poate pentru că Brittany nu era acolo. Îşi termină clătitele, se scuză şi plecă din încăpere.

Liniştea era copleşitoare şi le solicita nervii şi aşa întinşi. Sharon dădu la o parte farfuria.

— O să sun la veterinar, să văd dacă putem să ne ducem acolo. Poate asta o înveseleşte pe Cassie.

Porni către telefon, dar vocea lui Grant o opri. Inima îi stătu în loc, auzind tonul lui serios. Se întoarse către el.

— Sharon, ascară n-am folosit nici un fel de protecţie. Dacă eşti însărcinată...

— Nu sunt.

Aproape strigase cuvintele, cuprinsă de panică. Grant făcu ochii mari.

— Nu sunt, repetă ea, apoi se întoarse cu spatele.

— Ar fi atât de îngrozitor?

Întrebarea calmă o şocă. Îl privi, cu gura căscată. Picioarele îi tremurau atât de tare, încât se miră că mai putea sta pe ele.

— Nu sunt însărcinată şi nici nu voi fi vreodată, aşa că ăsta nu e un subiect de discuţie, reuşi să spună.

Ieşi din cameră, înainte ca el să mai poată intervені. Ultimul lucru pe care voia să-l audă era că Grant îşi dorea copii, pentru că ar fi trebuit să-i spună adevărul. Şi să-i îndure mila. O milă care se putea rapid transforma în respingere. Se rugă fierbinte ca Grant să renunţe la subiect.

Grant simţi fuga lui Sharon din încăpere ca pe o lovitură în plex. Îl cuprinse un sentiment de vină atât de puternic, încât îl ţintui pe loc. Ştia că Sharon îşi dorea copii. Durerea din ochii ei, panica din voce...

Nemernic egoist ce era! Îi refuzase lui Sharon ceva ce îşi dorea atât de mult. Înghiţi în sec şi închise ochii. Rămase împietrit vreme îndelungată, încercând să-şi pună în ordine sentimentele pe care crezuse că le putea controla. Încerca să găsească un rost vieţii sale, care părea brusc să-şi fi pierdut linia dreaptă, gata să se prăbuşească într-un dezastru. În cele din urmă, porni din cameră în cameră, în căutarea lui Sharon. O găsi în camera ei, cu spatele spre uşă, aşezată pe pat, privind pe fereastră. Intră în încăpere şi închise uşa în urma lui. Se aşeză lângă ea pe pat, încercând să nu-şi amintească cele petrecute acolo cu câteva ore înainte.

— Trebuie să stăm de vorbă, îi spuse încet.

— Ți-am spus că...

— Știu ce mi-ai spus. Făcu o pauză, înghiți în sec, apoi continuă: Am putea avea copii, Sharon. Vreau să spun... Dacă există cineva care să fi fost făcută ca să fie mamă, aceea ești tu. Aș vrea să... vreau să-ți ofer copiii pe care ți-i dorești. Copiii pe care-i meriți.

Sharon îl privea cu ochi mari, iar Grant se forță să continue:

— Știu că nu ne iubim, dar ținem unul la altul. Nu e suficient?

— Nu! strigă ea.

Își ascunse fața în mâini, cu capul plecat. Apoi se uită la el, cu lacrimile strălucind în ochi, cu fața palidă.

— Ai spus că nu mai vrei copii, șopti. Îmi pare rău, Grant. Atât de rău... Dar nu pot... nu pot avea copii.

Grant păli și privirea i se umplu de îngrijorare.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus, murmură Sharon.

Grant nu-și putea crede urechilor. „Nu pot avea copii". Fiecare vorbă era o lovitură: furie, durere pentru Sharon, pentru că nu cunoștea nici o femeie care să merite copii mai mult ca ea.

— Te rog, nu te uita așa la mine, îi tremură ei vocea.

— Îmi pare rău...

— Nu am nevoie de mila ta. Se ridică, se întoarse cu fața către el și își îndreptă umerii: Am să înțeleg dacă vrei să... să divorțezi de mine.

— Să divorțez? întrebă el, uimit.

— Ar fi trebuit să-ți spun că sunt... că nu sunt... întreagă. Sunt femeie, doar pe jumătate. Întreabă-l pe Charley!

Grant înjură, o înjurătură urâtă, murdară.

— Ce știe viermele ăla?

— Viermele ăla, cum îi spui tu, știe ce înseamnă să fii legat de o femeie care nu-ți poate da ce-ți dorești cel mai mult: copii.

— Copii, repetă Grant. Dar cum rămâne cu dragostea? Asta nu-și dorea?

— Se pare că dragostea nu supraviețuiește dezamăgirii de a afla că femeia cu care ești însurat nu e cum... Nu e o „femeie adevărată", mi se pare că e expresia pe care a folosit-o.

Ochii i se întunecară de durere amintindu-și. Grant sări în picioare și o apucă pe Sharon strâns de umeri, de parcă apropierea ar fi făcut vorbele lui mai convingătoare.

— Individul era... e un prost. Hlabar n-avea ce spune!

— Își dorea copii, spuse ea calm.

— Copii... În viață nu primim întotdeauna ce dorim. Ar fi trebuit să se împace cu ideea.

— Cum a făcut Catherine? întrebă Sharon încet. Nu sunt atât de diferiți unul de altul. Își închipuiau că le trebuie ceva ce noi nu le puteam oferi, ca să fie fericiți. Charley nu putea suporta ideea de a fi însurat cu mine, după ce a aflat că nu puteam avea copii. Nu mă mai putea atinge. Încercă să zâmbească și nu reuși: N-o să mă mai pun niciodată în situația asta. Niciodată.

— Mi-ai spus că nu am fost răspunzător pentru fericirea lui Catherine, dar se pare că tu ți-ai asumat responsabilitatea pentru a lui Charley.

— E altceva, protestă ea. E...

— Nu, nu e. M-ai învățat un lucru: fiecare dintre noi e răspunzător pentru ce face cu ceea ce ne-a dat viața. N-am fost... nu sunt responsabil pentru nefericirea lui Catherine. Și-a provocat-o singură. Iar tu ce faci acum? Te acuzi, la fel ca mine, pentru ceva care nu-ți stătea în puteri. Nu mai am nevoie de alți copii.

Îl prinse bărbia în palmă, căutându-i privirea:

— Și pot să-ți spun, fără umbră de îndoială, că Charley a fost, este și va fi un prost. Pentru că femeia care a împărțit patul cu mine ascară nu e „femeie pe jumătate". Și dacă vreodată te mai aud spunând asta, te aduc înapoi aici și-ți demonstrez că ești *foarte* femeie. O femeie pe care orice bărbat cu mintea întreagă ar fi mândru și norocos s-o numească soția lui.

— Dar...

— Dar nimic.

Grant ridică din sprâncene și făcu semn către pat. Sharon roși.

— Ei? o înfruntă el. Ai de gând să mă crezi... sau nu?

— Bănuiesc că... te cred, spuse Sharon, cu ochii în lacrimi.

Grant își stăpâni dorința de a o lua în brațe. Pentru că, dacă o făcea, ajungeau împreună în patul lângă care stăteau. Și nu dorea să profite de starea de vulnerabilitate a lui Sharon.

Sharon nu-și putea feri privirea. Fiecare nerv din trup îi tremura, din cauza atingerii lui Grant, a vorbelor lui, a felului în care-i sărise în apărare. Furia lui o convinsese că fiecare

cuvânt pe care-l spusese era adevărat. Știa că nu-și putea ascunde sentimentele. Trebuia să-l spună adevărul, ca să se împace în sfârșit cu realitatea, indiferent de consecințe. Trase aer adânc în piept și îi prinse obrajii în palme:

— Te iubesc, șopti.

Ochii lui Grant se măriră din cauza șocului care îl provocară aceste cuvinte.

— Nu despre asta era vorba. Nu e...

— Știu, îl întrerupse ea blând. Nu are nimic de-a face cu ce mi-ai spus și nici cu ce s-a întâmplat aseară. Te-am iubit toată viața. Și, pentru că nu ai observat, te-am iubit ca pe un prieten. Când am sugerat să ne căsătorim, nu mi-am dat seama că încă te iubeam. Dar acum știu.

Privirea lui Grant se aspri. Buzele i se strânseră până deveniră o linie subțire și scrâșni din dinți. Transformarea era aproape înspăimântătoare.

— Nu-ți cer să mă iubești și tu, adăugă Sharon.

— *Nu vreau dragostea ta.*

Rosti cuvintele răspicat, apoi se întoarse pe călcâie și plecă. Cuvintele dure o răniseră, nu putea nega asta. Dar durerea era potolită de înțelegerea faptului că Grant era pur și simplu îngrozit. Și se îndepărta în singurul fel pe care-l cunoștea: devenind rece și dur. Însă fugind, nu cumva recunoștea că simțea mai mult decât își dădea seama? Să îndrăznească să spere? Nu, își răspunse singură. Dacă cu timpul Grant avea să ajungă să o iubească, dragostea lui avea să fie binevenită. Dar știa că asta se putea să nu se întâmple. Știa că trebuia să învețe să se mulțumească cu ce avea și să-i dovedească că-i era de ajuns.

Își dorea din suflet să se ducă după el, să-l ajute, dar înțelegea că avea nevoie de singurătate. Ca și ea. Netezi cuvertura de pe pat, tremurând la amintirea nopții trecute. O amintire care-i trimise valuri de căldură în trup. Oare amintirea aceea avea să-i ajungă pentru o viață? Putea să trăiască fără ca noaptea aceea să se repete? Nu credea că ar fi fost în stare. Dar nici nu știa ce să facă în legătură cu asta.

Furia îl mâna pașii. Grant se îndreptă spre mașină, dorindu-și să iasă din casă, dintre pereții care-l strângeau între ei, să plece de lângă Sharon.

Dar nu putea scăpa de amintirea cuvintelor ei.

Strângând volanul în mâini, ieşi din garaj şi porni pe drumul care cobora spre oraş. Sharon îl iubea. Înjură şi lovi volanul cu pumnul. Cum de ajunseseră lucrurile atât de departe? Îi spusese că nu voia implicare emoţională şi, cu toate astea, aici se ajunsese acum.

Ieşi din oraş în viteză, fugind de casă, de Sharon. Inspiră adânc, stăpânindu-şi panica. Furia începuse deja să se stingă.

Ce crimă comisese Sharon iubind-o pe Cassie, îngrijind-o ca pe copilul ei? Apărându-l pe el de propriul ego, forţându-l să-şi privească trecutul în faţă? Ajutându-l să repare ruptura cu Hugh şi Dorothy? Transformându-i casa într-un cămin cald şi fericit, într-un loc care-l îndemna să se întoarcă cât mai repede? Încurajându-l să trăiască din nou o viaţă adevărată?

Oftă şi încetini. Sharon era o persoană teribilă, se gândi el, zâmbind. Ar fi trebuit să existe o lege împotriva ei.

Cu toate acestea, nu-şi dorea dragostea ei. Nu dorea ca povara fericirii ei să...

Amintirea cuvintelor lui Sharon îi întrerupse gândul la jumătate. Nu era răspunzător pentru fericirea nimănui. Iar ea părea perfect capabilă să şi-o construiască pe a ei. Supravieţuise unui divorţ cumplit, un lucru care ar fi înrăit pe oricine. Supravieţuise dezamăgirii de a nu putea avea copii. O altă experienţă traumatizantă pentru mulţi oameni. Dar ea alesese să-şi deschidă inima către Cassie şi să le facă amândurora viaţile mai fericite.

Şi, deşi nu-şi dorise să audă vorbele pe care i le spusese, trebuia să recunoască: Sharon era cinstită până-n măduva oaselor. Trase maşina pe dreapta, puse capul pe volan şi se gândi mult. La femeia care fusese destul de curajoasă ca să îşi lege viaţa de un bărbat singur şi plin de amărăciune şi de fiica lui. La femeia care avusese puterea de a accepta respingerea din partea lui Cassie. Care întinsese o mână prietenească spre Hugh şi Dorothy, când aceştia ar fi putut atât de uşor s-o respingă. La femeia care făcuse dragoste cu el cu o pasiune pe care n-o mai cunoscuse.

Îl iubea. Iar el fugea din nou. De Sharon sau de el însuşi? Nu era sigur.

Mintea lui se învârtea în jurul adevărului. Un adevăr care-l chema, îi şoptea, până când în final îl acceptă. Se forţă să-l accepte. O iubea.

Altfel de ce i-ar fi oferit ceea ce ştia că-şi doreşte cel mai

mult, copil? De ce nu se simțise mulțumit de convingerea că găsise mama perfectă pentru Cassie, fără implicare emoțională din partea lui? De ce era atras de casă din ce în ce mai devreme în fiecare seară? De ce își dorea să stea cu Sharon, să fie în aceeași cameră cu ea, să facă dragoste cu ea? De ce gândul de a nu mai face niciodată dragoste cu Sharon îl durea insuportabil de tare?

Pentru că o iubea și era prea prost, prea speriat ca să recunoască. O dată cu adevărul veni și forța. Grant se îndreptă în scaun, ieși din nou pe drum și întoarse mașina spre casă.

O iubea pe Sharon și tocmai luase dragostea pe care ea i-o oferea și o respinsese brutal. Înghiți în sec, întrebându-se cum avea să-i explice, cum avea s-o facă să creadă că o iubea cu adevărat.

Ajunse acasă cu nervii întinși la maximum. Avea gâtul uscat și inima îi bubuia de teamă. Dacă-l respingea? Poate că deja regreta că-i mărturisise dragostea ei. Poate hotărâse că era o greșeală.

Traversă în fugă casa, dădu colțul către camera lui Sharon și se opri săgetat. Sharon împacheta. Își scotea cu atenție lucrurile din comodă și le așeza pe pat. Îl părăsea. Inima i se opri în loc.

— Sharon!

Era mai mult un strigăt, o implorare. Ea se întoarse, ducându-și mâna la inimă.

— M-ai speriat de moarte, oftă.

Grant nu răspunse și se blestemă pentru că nu era în stare să scoată nici un cuvânt. Privirile li se întâlniră. În acel moment, ea ridică bărbia, iar Grant îndrăzni să facă un pas înainte.

— Nu pleca, șopti gâtuit.

— Să plec? făcu ea ochii mari. Nu plec. Mă mut în camera ta.

Grant scoase o exclamație. Sharon îl ignoră și cuvintele izbucniră din gura ei:

— Nu există nici un motiv pentru care să nu putem trăi împreună ca soț și soție, chiar dacă tu nu mă iubești așa cum te iubesc eu. Știu că ții la mine, Grant. Și dacă asta e de ajuns pentru mine, nu poate fi și pentru tine?

Făcu o pauză, roșind:

— Știu că mă... dorești. Că mă găsești...

— Opreşte-te! spuse el.

Sharon păli. Umerii îi căzură. Grant se apropie de ea, şi-i ridică bărbia cu un deget.

— Am crezut că mă părăseşti.

— Nu te-aş părăsi niciodată, spuse ea fără ezitare.

Grant zâmbi, simţind cum inima i se umplea de dragoste.

— Asta-i foarte bine, pentru că nu am de gând să te las.

Ochii ei se măriră, plini de întrebări. Grant se aplecă să o sărute uşor pe buze, apoi îşi lipi fruntea de a ei. Inima îi vuia de atâtea emoţii, încât abia putea respira sau vorbi.

— Te iubesc, murmură el.

Sharon se dădu un pas înapoi ca să se uite la el.

— Nu trebuie să spui asta...

— Singurul lucru pe care trebuie să-l faci e să te iubesc, spuse el încet. Nu mă pot abţine, aşa că va trebui să ne descurcăm.

Îşi lipi buzele de ale ei într-un sărut care să nu-i lase nici o îndoială asupra dragostei lui.

— Tati! Ce faci? întrebă Cassie.

Grant se întoarse să-şi privească fiica, cu braţul în jurul umerilor lui Sharon.

— O sărut pe mama ta. E vreo problemă?

Cassie se încruntă, apoi clătină din cap.

— Nu, dar n-ai putea să te grăbeşti? Vreau să merg s-o văd pe Brittany.

Grant ridică întrebător din sprâncene către Sharon. Ea se ridică pe vârfuri ca să-i fure un sărut.

— Cred că de data asta ne putem grăbi un pic. Avem tot restul vieţii, şopti.

— Mda, bănuiesc că putem, răspunse Grant.

Dar se aplecă să o mai sărute o dată.

— Tot restul vieţii, repetă.

SFÂRŞIT

Trăieşte clipe speciale alături de

Harlequin